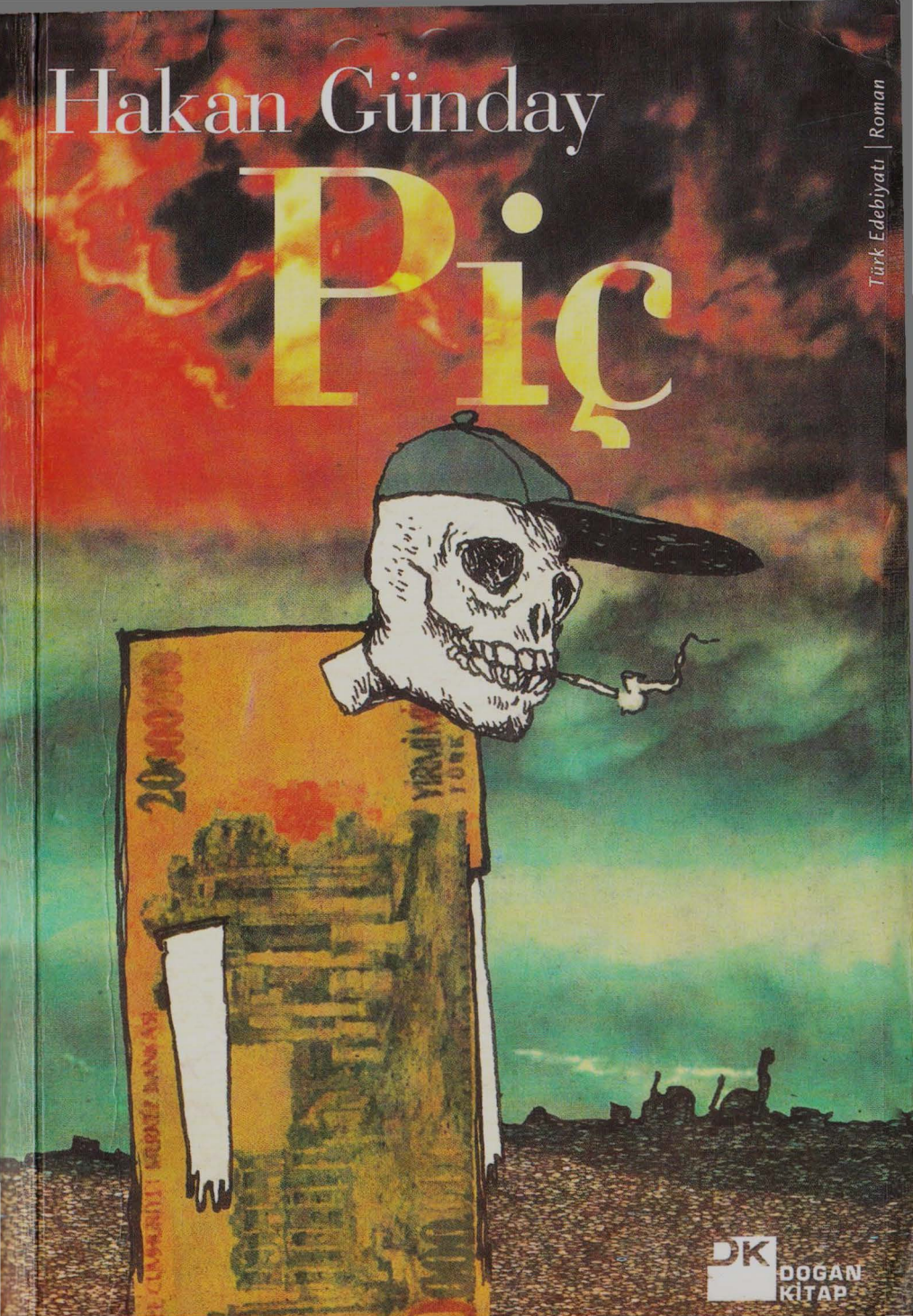
Hakan Günday

Piç

Türk Edebiyatı | Roman

DK
DOĞAN KİTAP

PİÇ

Yazan: Hakan Günday

Yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ
1. baskı / ekim 2003 / ISBN 975-293-134-0
Bu kitabın 1. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kitaba katkılarından dolayı Radikal gazetesine teşekkür ederiz.

Kapak ve kitap tasarımı: DPN Design
Kapak ve 225. sayfa illüstrasyonları: Emre Orhun
Yazar fotoğrafı: Serdar Şamlı
Baskı: Şefik Matbaası / Basın Ekspres Yolu Köyaltı Mevkii
Güneşli Matbaacılar Sitesi No: 40 Güneşli - İSTANBUL

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli - İSTANBUL
Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49
www.dogankitap.com
www.dk.com.tr

Piç

Hakan Günday

DK DOĞAN KİTAP

Şenol Görür'e

Bir yoldu parıldayan, gümüşten,
Gittik... Bahs açmadık dönüşten.

"Gece", Yahya Kemal Beyatlı

İnsanlık, kendini öldüren ilk insan tarafından ihanete uğramıştır. Ancak sadece zamanın lehine işleyen zamanla zekâsının katili ve kurbanı olan insan, intihar etmeyi utanç verici bulmuştur. Ölümsüzlüğün, hayatta kalmaktan geçtiğini öğrendiği için varlığında yamanamaz delikler açarak kendine tecavüz etmeyi öğrenmiştir. Böylece insanlığın unutamayacağı ve tanık olabileceği en korkunç gösteri başlamıştır. Kendisini hamile bırakan insan kendisini doğurmuş ve bir tecavüz bebeği olarak atasının bıraktığı yerden ihaneti devralmıştır.

2002 yılının eylül ayında iki hain tecavüz bebeği bir labirentin koridorlarında dolaşıyordu. Bu labirentin adı Caddebostan Migros'tu. Sağ elindeki siyah selülozik boya tüpünü sallayarak konuşanın adı ise Barbaros'tu.

"Evet, burada yaşayabilirim. Burası benim evim olabilir. Bir markette yaşamak fena olmaz. Kullanma tarihleri geçtikçe ürünler değiştirilir. Onun dışında bir değişikliğe gerek yok. Raflar, reyonlar, kasalar, kameralar, hepsi kalabilir. Rahatsız olmam. Yalnız, dışarıdaki yazıyı değiştirmek gerek. S harfinin üstüne bir çarpı atıp yanına bir P harfi çizmeliyim. Evin adı Migrop olmalı."

Afgan, montunun iç cebinde duran discman'deki *The Best of David Bowie 1974-1979* adlı albümün ilk şarkısı olan "Electric Blue"yu tek kulaklıkla dinlerken mırıldandı:

"Anıtkabir de iyi."

Dört adım önünde yürüyen Barbaros, elindeki sprey boyayı tuvalet kâğıtlarının arasına bırakıp arkasına döndü.

"Ha?"

"Anıtkabir... Orası da iyi. Yazın serin olur. Hem o eski arabalara da binerim. Kütüphanede otururum."

"Nöbetçiler olacak mı? Bira al."

"Yok. Gerek yok. Ama temizliği çok zordur herhalde, çünkü çok büyük."

"Evet, büyük ama gösterişli bir yer. Fena bir ev olmaz. İyi fikir. Altı tane az. Biraz daha al. Bak, şurada boktan viskilerden var. Onlardan da al."

"İnönü Stadı da iyi. Ortasına da olimpik bir havuz yaptırırsan mükemmel bir yazlık olur."

"Meclis de iyi. Votka alalım. White Russian yaparız."

"Kahlua yoktur burada, boş ver votkayı. Meclis'in bir kanalı var, biliyorsun. Devam edecek mi naklen yayınına?"

"Etsin. Ama sadece Genel Kurul salonunda verdiğim partileri gösterebilir. Onun dışında olmaz. Ayrıca orada konserler de düzenleyebilirim. Eminim, çok iyi bir akustiği vardır. Kahlua'nın yerine kakao likörü alırız."

"İyi de aynı lezzeti yakalayamazsın."

"Üç kadehten sonra hissetmezsin."

"İyi, alalım o zaman. En iyisi Boğaz Köprüsü."

"Köprüden denize işemek hoş olabilir. Ama bir sorun var: orada yaşarsam sürekli atlamayı düşünürüm."

Barbaros, kollarını koparacak kadar açarak altmış metreden aşağı atlarken, rüzgârı yüzüne nasıl yiyeceğini düşündü. Yüzü üşüdü. Ama Afgan'ın sorusuyla tekrar ısındı. Çünkü birazdan vereceği yanıt, her ne kadar belli etmese de yaşadığı hayatta kendisiyle gurur duyduğu nadir anlardan bir seriyi içerecekti.

"En garip sarhoş gecen hangisi?"

Barbaros, çikolata raflarının yanından geçerken bir Milka alıp ambalajını yırttı.

"Öncelikle bir sürü araba kazam var. Onları hatırlıyorum..."

Sade istediği halde dikkat etmeden aldığı çikolatanın üzümlü çıkmasına sinirlenen Barbaros'un sözünü Afgan kesti:

"Araba kazalarıyla ilgili bir teorim var: bugüne kadar on üç ta-

ne sağlam kaza yaptım. Hepsinde de hatalı olan bendim. Ne yaralandım, ne de öldüm. Ama bütün kazaların.dan sonra arabanın içindeki bir şeyler yok oldu. Bazen bir çanta, bazen bir şişe. Bir keresinde bir Zippo yok oldu. Saatlerce aradım ama bulamadım. Ve anladım ki kaza sırasında beni koruyan görünmez bir güç var. Zarar görmemi engelliyor. Karşılığında da bana ait olan herhangi bir nesneyi alıp gidiyor."

"Çok ucuza çalışıyormuş ve senin çok salak bir teorin varmış. Neyse, garip sarhoş gecelerden bahsediyorduk. Bir tanesini hatırlıyorum: pavyondan çıktım. Bütün parayı harcamışım. Ama içeride de bir kadına âşık olmuşum. Sabahın üçü. Güya kadının işinin bitmesini bekleyeceğim. Sonra da çıkarken yakalayıp onu sevdiğimi, benimle evlenmesi gerektiğini anlatacağım. Hemen karşı kaldırımda da bir bank var. Oturdum oraya. Bir sigara yaktım. Uyandığımda yanımdan insanlar geçiyordu. Sabah olmuş. İnsanlar işlerine gidiyor."

"Eve nasıl döndün?"

Kelimeler zor da olsa, ağızdaki çikolata parçalarının arasından kendilerine bir yol buldu.

"Deren'i aradım. Geldi, aldı."

"O nerede şimdi?"

"Kanada'ya gitti. Bir şey üzerine mastır yapıyor ama ne, bilmiyorum."

"Sana bir sır vereyim: yüksek lisansla mastır arasındaki farkın ne olduğunu bilmiyorum. Belki de aralarında bir fark yoktur. Yani eğitim sistemini üniversiteye kadar biliyorum. Sonra nereye başvuruluyor, onu bile bilmiyorum."

"Ben LES diye bir şey biliyorum. Onun için de pembe kâğıtlardaki yuvarlakları kurşunkalemle doldurduklarını biliyorum, ama o kadar. Bir de galiba imzalarını tükenmezkalemle atıyorlar."

"Ne yiyeceğiz?"

"Para var mı?"

"Bugün yatmış olması lazım. Kartla alamam. Aylardır hiçbir şey yatırmıyorum. Kartı veren bankanın batmasını bekliyorum."

"Sen daha önce ölürsün."

Barbaros cümlesini tamamladı ve iç geçirir gibi güldü. Tek hecelik bir gülüş. Elindeki Milka'nın kalanını makarna paketlerinin arasına sıkıştırdı.

"Sen çalışıyor musun ki? Kim para yatıracak hesabına?"

Afgan önündeki tekerlekli sepetin arka ayaklarını birbirine bağlayan demir çubuğun üstüne sağ ayağını koyup sol ayağıyla yeri itti. Barbaros'un yanından kayarak geçerken konuştu:

"Sevgili anneciğim."

Barbaros'un kendisini duymayacak kadar geride kaldığından emin olduğunda düşüncesini yüksek sesle tamamladı:

"Bir çeşit boşanma nafakası ödüyor bana. Onunla yaşamamamın karşılığında."

Türkçe'deki kelimelerin ilk anlamlarının pek de geçerli olmadığı bir yüzyılda piçler, babaları bilinmeyenler değil, babalarına ihanet edenlerdir. Babalarına ve annelerine. Piçlerin ebeveynleri dünyadan doğal ölümlerle ayrılmazlar. Katillerinin adı üzüntüdür. Kimse öz çocuğunun ihanetlerinden canlı kurtulamaz. Kurtulsa bile içi doldurulmuş bir av hayvanından farksız yaşar. Ve piçler her ne kadar birçok geceyi ailelerinin leşlerinin hayaletleriyle geçirseler de, sabah hissettikleri tek acı bademciklerindeki sigara yanığıdır. Onun tedavisi için gerekenlerse diş macunu ve üç ayda bir değiştirilen diş fırçasıdır.

Barbaros ve Afgan Türkiye'de yaşayan piçlerin en değerlileridir. Piçlerin değerleri, sahip oldukları ancak kullanmadıkları fırsatlarla yeteneklerin niteliğine ve niceliğine göre belirlenir. İnsanın hayatında boşa harcadıklarının sayısı ve kalitesi çoğaldıkça piçliğin saflığı da artar. Bu sıralamada onlardan hemen sonra gelen Hakan'la Cenk, terasa taşıdıkları televizyonun karşısına koydukları iki koltuğa gömülmüş, yalınayak oturuyorlardı. Ortalarındaki sehpanın üzerinde içi cips dolu büyük bir kâse, iki yanında da içi votka, elma suyu ve buz dolu olan Coca Cola eşantiyonu, 40 cl'lik iki bardak vardı. Televizyonun uzaktan kumandası ve konuşma sırası Cenk'teydi:

"Al şu kumandayı. Kanal değiştirmekten nefret ediyorum."

"İstersen bir duşa gir."

"Yok, boş ver. Biraz dinleneyim sonra girerim. Zaten dün geceden beri yoldayım. Çok yoruldum."

"Yoruldun mu, içtin mi?"

Cenk ve Hakan adı konulamayacak kadar garip saatlerde votka içebilirler. Çünkü onlar için günün bin dört yüz kırk dakikası da aperatif olarak adlandırdıkları içkilerini yudumlayabilecekleri anlardır. Ancak görgü ve sağlık kurallarının hepsine ayrı ayrı uygun olan ve öncesinde aperatifler alınan o yemek hiçbir zaman başlamaz.

"Biraz içtim ama aktarmada çok bekledim."

"Nerede?"

"Sofya'da."

"Sen zaten Cenevre'den gelmiyor musun? Ne aktarması bu?"

"'Charter' diye bir şey duymadın mı sen? Dolmuş gibi uçak! Nerede yolcu varsa, oraya iniyor."

"Babanlara ne diyeceksin?"

"Daha hiçbir şey bilmiyorlar. Beni hâlâ orada sanıyorlar."

"Siktir!"

Kelime ağzından çıktığı anda Hakan pişman oldu. Tepkisinin şiddetini ayarlayamadığı için kendine kızdı. Çünkü hiçbir şeye şaşırmamaları ve şaşırsalar bile karşılarındakine belli edip onu üzmemeleri gerektiğini bilirdi. Karşısındaki piç, "Dün annemin bilezik taşıyan kolunu kestim ama kuyumcuya giderken bilezikleri düşürüp kaybettim. Eve dönüp annemi, koluyla birlikte hastaneye götürdüm" dese bile yemek tarifi dinlemiş kadar heyecanlanması gerektiğini bilirdi.

"Gerçekten."

"Peki ne bok yiyeceksin şimdi?"

"Ne bileyim... Para bitince arayacağım. Sanki Cenevre'den arıyormuş gibi. 'Okuldan atıldım, geliyorum' diyeceğim."

"İmkânı yok. Baban seni kendi elleriyle verir askerlik şubesine."

"Ne askerliği be! Gidersem, on altı ay er olarak yaparım. Aslında benim için iyi olur. Ne de olsa yirmi yedi yıldır Cenk olarak ya-

şıyorum. On altı ay da er olarak yaşayabilirim."

"Yıllarca bir sürü üniversitenin kayıt bürolarının önünde sıranın sana gelmesini bekle, sonra da lise mezunu yazsınlar nüfus sayımında."

"İsterlerse 'Okuması yazması yok' diye yazsınlar! Umurumda değil de, babama ne diyeceğim, onu düşünüyorum. Harcadığı paranın haddi hesabı yok."

Bardaklarının yanaklarını çarpıştırıp birazdan içlerine yağacak olan votka yağmurunun ilk damlalarını dudaklarının arasından döktüler. Böylece iki yıldır İsviçre'de yaşayan Cenk'in dönüşü kutlanmış oldu.

"Siktir et."

Hakan sürekli küfredebilir. Hatta aynı küfrü farklı tonlarda kullanarak farklı kelimeler gibi söyleyebilir. Diğer piçler sadece gerektiğinde, gündelik hayatlarının bir parçası olmayacak kadar az küfrederler ama Hakan'ın küfretmesine de karışmazlar. Ailelerine, sevgililerine küfredenin Hakan olduğunu bildikleri sürece de buna şiddetle yanıt vermezler. Ancak aynı sözleri telaffuz eden başka birinin üzerine üç kişi saldırabilirler. Geçmişleri rakiplerinden sayıca üstün oldukları kavgalarla doludur. Küçümsenmeyecek bir linç geçmişine sahiptirler.

Afgan, tekerlekli sepetin içindeki donmuş pizzalara, margarinlere, ekmeklere, biralara, rakı, likör, votka, şarap şişelerine, tuvalet kâğıtlarına, prezervatiflere, diş macunlarına, etlere, bulaşık deterjanına, cipslere, elmalara, şampuana, makarnalara, hamburger köftelerine, taze kaşara, ayakkabı cilasına, mangal kömürüne, domateslere ve kulağındaki David Bowie şarkısını, kulaklığı çıkararak uzaklaştırdıktan sonra Barbaros'a bakıp konuştu:

"Bütün bunlar da ne?"

"Ne ne?"

"Bunlar. Saçma sapan bir sürü şey. Hiç yapmayacağımız yemekler, hiç kullanmayacağımız deterjanlar, şampuanlar."

Kasayla aralarında sadece, satın alacaklarını yürüyen banda koyan genç bir kadın kalmıştı ve arkalarındaki yaşlı kadın uyar-

dı. Her zamanki gibi markete kadınların hâkimiyetindeki bir saatte gelmişlerdi.

"İlerler misiniz lütfen."

Afgan'ın göbeğinin civarında sallanan kulaklıktan David Bowie'nin kurduğu bir cümle duyuldu: "We could be heroes just for one day." İkisinin de bu cümleyi anlayacak kadar İngilizce'si vardı ve ikisi de kahraman oldukları o günü uzun zaman önce yaşamışlardı. Birbirlerine baktılar ve kasaya doğru yürüdüler. Parasının üstünü sayan genç kadının arkasından, karınlarını çekerek geçtiler. Oysa ikisi de zayıftı. Yaklaşık bir saattir, satın almayı düşündükleri her ürünün fiyatını, gerekliliğini, kullanım biçimini tartışarak reyonlarında defilede yürür gibi dolaştıkları marketin ikiye ayrılan cam kapısından dışarı çıktılar. Barbaros bir sigara yaktı. Bir tane de Afgan'a uzatıp konuştu:

"Evin oradaki bakkaldan bira alırız."

"Tamam ama votka da alalım."

Afgan kulaklığı vidalar gibi kulağına yerleştirdi. Barbaros önüne bakarak yürüyordu. Kentin deniz sahibi ve onların bir sahil yolunda yürüyor olması kimseyi duygulandırmadı. Her ne kadar Afgan'ın annesinin salonundaki vitrininde, en hızlı yüzen yetişkin Türkler sıralamasında oğlunun ikinci olduğunu belgeleyen bir madalya dursa da deniz sadece suydu, manzara değil. Yanlarından bisikletli bir çocuk geçti. Sonra bir dilenci yaklaştı. Barbaros kadından önce davrandı:

"Allah rızası için bir sadaka."

Kadının açık ağzı sessiz kaldı ve derhal kapandı. Barbaros'la Afgan'ın arkalarından baktı ve küfretti.

Ağır adımlarla sahil yolunun pembe taşlarının üzerinde yürüdüler. Konuşmadılar. Tanıdıkları insanlara yeterince borçları vardı. Bir de hayata borçlanmak istemediler. Onun için aldıkları her nefesi geri verdiler.

Televizyonda lacivert takım elbiseli bir adam, önünde ayakta durduğu kürsüye yaslanmış, elindeki kâğıtları sallayarak konuşuyordu. Ancak her ne kadar söyledikleriyle ilgilenen ve karşısın-

daki sıralarda oturan başka takım elbiseli insanlar olsa da, ne dediği duyulmuyordu. Çünkü "TBMM TV" adındaki kanalı gösteren televizyonun sesi sonuna kadar kısılmıştı. Salondaki müzik setinin hoparlörleri "Seni Tanrı bile affetmeyecek!" cümlesini terasa taşıdı. Ibrahim Tatlıses söylüyordu. Hakan elindeki yeni doldurulmuş iki Coca Cola bardağıyla terasa geldi. Bardaklardan birini Cenk'e verip yerden en fazla yirmi santimetre yüksekte olan, yayları çökmüş koltuğa kendini bıraktı. Cenk votkayı ağzına götürürken Hakan'ı duydu:

"Bir kitap okudum. Çok garipti. Kitabın kahramanı bitkilerle sevişmek isteyen, çiçekleri seksi bulan bir adam. Bütün kitap bunun üzerine. Adam bütün açelyaları, manolyaları, nilüferleri sikmek istiyor. Kadın değil, çiçek olanları. Zoofilinin botaniğe uyarlanmış hali."

"Sonunda ne oluyor?"

"Çok sıkıldım, okumadım."

"Kim yazmış?"

"Hatırlamıyorum."

"Peki kitapta etobur bitkilerden bahsediliyor mu?"

"Bilmiyorum."

Hakan'ın son okuduğu kitap on üç yaşındayken babasının hediye ettiği Malaparte'nin *Deri* adındaki romanıdır. O romanı da beğenmemiş ancak sonuna kadar okumuştur. Birkaç ay sonra Hakan hiç yazılmamış romanları okuduğunu iddia etmeye ve konularını çevresindekilere anlatmaya başlamıştır. Bunu yapmasının nedeni gerçek bir romancı olacak kadar hayal gücüne sahip olmasına rağmen binlerce cümle kuracak kadar sabrı içinde taşımamasıdır. Ve tabiî, adlarını hatırlamadığını söylediği kişiler tarafından yazılmış bu romanların konuları beğenilmediği takdirde zekâsı da aşağılanmış olmaktan kurtulmaktadır. Diğer piçler Hakan'ın bu alışkanlığını bilmez çünkü hiçbirinin konusuyla çok ilgilenseler bile romanı satın almaya yetecek kadar merakı yoktur. Dostları, romanın en ilgi çekici yanlarını anlatır ve bu onlar için yeterlidir. Önsözleri, denemeleri, makaleleri, giriş, gelişme ve sonuçları, kompozisyon yaşını geçtikleri yıllarda terk etmişlerdir.

Hiçbiri kitap okumaz. Belki de Hakan bu boşluğu doldurur. Hayatlarındaki roman boşluğunu ayaküstü hikâyeler uyduran bir yalancıyla doldururlar. Ama bu öyle bir boşluktur ki ancak doldurulduğu zaman fark edilir. Cenk ve Barbaros, Palandöken'in pistin dışında kalan, normalde paraşütle atlanması gereken yamaçlarından yerçekimi hızıyla geçmiş ve hiçbir helikopterin yanaşamayacağı kayalıkların üzerindeki nadir karlarda kaymışlardır. Bu inişlerinden biri, buz tırmanışı yapan bir Amerikalı tarafından tesadüfen fotoğraflanmıştır. Amerikalı'nın yakalayabildiği tek kare, Fransa'nın Saint-Georges du Vievre adındaki pist dışı kayak heyecanlarıyla ünlü kasabasının teleferik istasyonundaki bilet satış gişesinin karşısına düşen duvara, turistlerin hayal kurmalarını sağlamak için elli kez büyütülerek yapıştırılmıştır. Cenk ve Barbaros, sabaha karşı yağan ince karla kaplanmış ölümcül yarıkları Erzurum'da öğrenmişlerdir. Afgan ise Sakız Adası civarında yakalandığı girdapta benzer bir eğitimden geçmiştir. Ama üçü de, insan hayatındaki yalan boşluğunun ne anlama geldiğini, ancak Hakan doldurunca anlamıştır.

Kente göç projelerini başarıyla gerçekleştirmiş, sahile yakın apartmanların kapıcılarının çimlerin üzerinde akşamüstü pikniği yapan ailelerinin, esmer bebekleri gezdiren sarışın Slav dadıların, Sergio Tachini marka eşofmanların içinde baldırlarını birbirine sürterek yürüyen, aldıkları östrojen hormonu takviyesinden yüzleri şişmiş kadınların arasından geçtikten sonra terasa giden sokağa girmek için geniş sahil caddesinin karşı kaldırımına adımlarını attılar. Barbaros durdu. Afgan da durdu. Kulaklıkları çıkarıp konuşmak için ağzını açan Barbaros'a baktı.

"Bende hiç para yok. Sen bankaya bak. Ben eve çıkayım. Para gelmişse içecek bir şeyler alırsın. Bir de sigara al."

"Olur" dedi Afgan.

Birbirini dik kesen iki sokağın içine ayrı ayrı dalıp ayrıldılar.

"Cenevre'de kadın satan bir arkadaşım vardı: Marco. Sekiz Bulgar kız çalıştırıyordu. Her biri Marco'ya günde dört yüz euro

getiriyordu. İçlerinden biri hamile kaldı. Biliana'ydı adı. Çalışmaya devam etti ve hepsinden fazla kazanmaya başladı. Hamileliğinin yedinci ayına kadar gecede on adamla yattı. Bütün Cenevre bu kızın peşinde koştu. Adamlar hamile bir kadınla yatmak için sokaklarda onu arıyorlardı. Diğer kızların üç katı para kazanıyordu. Sonra doğurdu. Çocuk geri zekâlıydı."

Hakan, bir yandan kucağındaki ayakkabı kutusunun içindeki CD'leri karıştırıyor, bir yandan da Cenk'i dinliyordu. Sustuğunu fark edince başını çevirip "Sonra?" dedi. Başını tekrar kutuya eğdiğinde parmaklarının doğru yerde durduğunu gördü. Aradığı CD'yi çekti ve kutuyu yere koyarken tekrar Cenk'e baktı.

"Çocuk geri zekâlı olmuş. Sonra?"

"O kadar. Hepsi bu."

Hakan salona geçip müzik setinin CD'yi yutmasını izledi ve bir düğmeye bastı. İlk notayı duyan Cenk, "'Wonderful Life', Black" dedi. Güldü. Ama sadece yüzünün burnundan aşağısı güldü. Üstü, terasa giren Hakan'la karşılaştığında neredeyse ağlayacaktı ki kapı çalındı. Hakan tekrar salona geçip kapıyı açtı. İçeri giren kişi kapıyı kapadı. Cenk ayağa kalktı ve Barbaros'a sarıldı. Afgan ise elindeki *Discman*'i inceleyen karşısındaki adama tam olarak şunları söyledi:

"Tamam. Elli milyona satarım. İçindeki CD'yi de sana hediye ediyorum."

Artık bundan sonra annesi dahil, Afgan'a kimse nafaka ödemeyecekti. Bu haberi telefonda almıştı. Yirmi altı yaşındaki bir tecavüz çocuğu daha ailesi tarafından terk edilmişti. Ama yine de yaşadıkları hayat, Kolin Black Twang'in de dediği gibi muhteşemdi.

Çalıştığını kimsenin görmediği, salondaki Nordmende marka siyah-beyaz televizyonun ekranındaki yansımasına bakarak saçlarını parmaklarıyla geriye taradı. Eski televizyonun üstündeki otuz yedi ekran Telefunken marka televizyonu kapatıp antreye yürüdü. Mutfak, ancak ayakta durulduğu takdirde iki kişiyi alabilecek kadar geniş olduğu için buzdolabı sokak kapısının tam karşısında yani antrede duruyordu. Buzdolabının her iki yanında da kapılar vardı. Sağdaki banyoya, soldaki mutfağa açılıyordu. Banyodan garip bir koku geldiği için aralık duran kapısını kendisine çekerek kapadı. Buzdolabını açtı. Sendeledi. Uyandığından beri içki içiyordu. Ama sarhoş değildi. Buzluktaki votka şişesini ve alt rafta duran elma suyunu aldı. Buzdolabını kapatıp salona girdi. Oradan da terasa çıktı.

"İşte geldi. İnanmazsanız Hakan'a sorun!"

"Cenk haklı. İnanmadığınız her şeyi bana sorabilirsiniz. Çünkü ben her şeye inanıyorum."

Cenk'in kışkırtıcı bir tişört koleksiyonu vardır. Ön ve arkalarına kumaş boyalarıyla yazdığı yazıları taşıyan tişörtleri herhangi bir modaevinin ilgisini çekmese de, sokakta birçok kez kavgalarla sonuçlanan ilgiler çekmiştir. Terasta geçirdiği ilk gecede, Cenevre'deki hayatında kullandığı bir tişört giymişti. Ve önünde iki kelime yazıyordu: "Barbar Türk."

Her ne kadar üzerindeki tişörtle Avrupa kültürünün gizli komplekslerıyle alay etse de Cenk kendisinin yaşayan son barbar Türk olduğunu düşünür. Bunun nedeni çok karmaşık değildir. Ne politik, ne de kültürel bir gerekçesi vardır. Cenk sonradan bar-

bar, doğuştan da Türk olmuştur. Bunlar da bir araya gelince giydiği tişörtü süslemeye yaramışlardır. Hepsi bu.

"O adamla tanıştığımızda sen de yok muydun yanımda?"

"Hangi adamla?"

"Hani bir yaz Marmaris'e beraber gitmiştik. İçiyorduk. Yan masadaki Alman'la konuşmaya başladık."

Afgan, sohbet konusunu bilmeyen Hakan'ın hiçbir şey anlamayan yüzüne bakıp oturduğu sandalyeyi neredeyse kıracak kadar gülüyor, Barbaros ise Cenk'in iddiasını Hakan'ın tanıklığıyla güçlendirmesiyle hiç ilgilenmediği için sadece votkasını içiyor ve masanın üzerindeki sigara paketlerinden dolu olanı arıyordu.

"Hatırlasana! Adam Adidas'ın yöneticilerinden biri çıktı. O akşam bizde de Three Stripes'lar vardı. Arkalarına basıyordük ayakkabıların. Sonra adama ayakkabıları öyle giymenin ne kadar rahat olduğunu, terlik gibi kullandığımızı anlattık bütün gece. Hiç hatırlamıyor musun bunları?"

"Ben Marmaris'e hiç gitmedim."

Afgan sonunda kahkahalarını durdurup konuşabildi:

"Gördün mü? Kesinlikle saçmalıyorsun. Hatırlamıyor işte. Çünkü öyle bir şey hiçbir zaman olmadı."

Cenk sinirlenmeye başlıyordu.

"Tamam! Şimdi geliyorum. Bir dakika."

Kalkıp salona girdi, oradan antreye yürüdü. Valizinin durduğu, salon kapısının tam karşısındaki odanın kapısını açıp kapattığı duyuldu. Hakan, Afgan'a dönüp sordu:

"Ne diyor bu?"

"Güya o Alman'ı ikna etmiş ve Adidas bir sonraki sezonda, ayakkabı biçimindeki terlikleri üretmiş. Sırf Cenk o akşam faydalarını anlattığı için!"

Bu kez gülme sırası Hakan'daydı. Oturduğu plastik sandalyede masaya doğru eğilerek ve tekrar arkasına yaslanarak güldü. Yaslandığı anda da başının sağından iki terlik uçarak geçti. Atan kişi kol hareketinin hızını tam ayarlayamadığı için biri masadan düştü ama diğeri birkaç takladan sonra durdu. Ve Cenk'in göstermesine gerek kalmadı. Herkes kendi gördü. Ters dönmüş yarı ayak-

kabı yarı terliğin beyaz lastik tabanına oyulmuş siyah bir çizgi vardı. Tabanın burnundan başlıyor, ortalarında el yazısıyla "Cenk" yazıyor sonra da topuğa kadar iniyordu. Bir an için masadakilerin hepsi bunu Cenk'in kendisinin yapmış olabileceğini düşündüler. Ama aynı saniye içinde dostlarının ruhunun bu denli hasta olamayacağına karar verip iddiasına inanmayı tercih ettiler. İlk tepki Hakan'dan geldi:

"Siktir!"

"O konuşmadan üç ay sonra adam bana bunu yolladı."

Afgan hâlâ gülüyordu. Çünkü durumun, Alman'ın, ayakkabı görünümlü terliğin, terliğin altında yazan adın ve bütün bunları konuşmalarının çok saçma olduğunu düşünüyordu. Bir ara kahkahasını yarıda kesip ciddileşti:

"Bir adam var, Türk. Mercedes, Peugeot modelleri çiziyordu. Aferin Cenk, sen de onun gibi olmuşsun!"

Ve tekrar sallanarak gülmeye başladı. Hakan, sarhoşluğun ön kademelerinde gezdiği için iki yanında üç siyah paralel çizgi olan beyaz terliğin sağ tekini elinde çevirerek inceliyor ve ilk tepkisini tekrarlıyordu:

"Siktir!"

O ana kadar masadaki karmaşayla ilgilenmeyen Barbaros, gözlerini elindeki votka kadehinden ayırmadan, Cenk'e sorulması gereken soruyu sordu:

"Kaç para verdiler?"

"Hiç para vermediler. Sadece bunu yolladılar."

Barbaros bu kez, hâlâ ayakta duran Cenk'in yüzüne bakarak sordu:

"Hiç para vermediler mi?"

"Hayır. Onlar teklif etmedi, ben de istemedim. Zaten adamın adresiyle telefonunu kaybettim. Bulmak için de uğraşmadım. Hem bu sadece bir fikirdi. Herkesin aklına gelebilir. İlk bez Adidas'ımı aldığım gün bağcıklarını bağlayıp ayağımı içine geçirmiştim. O günden sonra da hepsini öyle, terlik gibi giydim. Hem pahalı bir şeyin şeklini bozduğum için kendimi daha iyi hissediyordum, hem de daha rahattı."

Oturanlar birbirine bakıp aynı anda kahkaha attılar. Bardaklarını alıp Cenk'e doğru kaldırdılar ve votkalarını içtiler.

Her ne kadar bir zamanlar evin telefon faturasını Hakan'ın annesinin ablası ödese de, banka talimatıyla gerçekleştirilen otomatik ödemedeki bir yanlışlıktan ötürü kesilmiş olan hattı açtırmak için kimse girişimde bulunmamıştı. Dolayısıyla salondan gelen dijital melodinin cep telefonuna ait olduğunu anlaması Hakan için zor olmadı. Ağzındaki gülümsemeyi tutarak doğruldu. Cenk oturmuş ve tabanında adı yazan özel terliğinin sol tekini aramak için masanın altına eğilmişti. Afgan başını sallayarak gülmeye devam ediyordu. Ama araları gittikçe açılan hıçkırık benzeri gülüşlerdi bunlar. Barbaros, dokunarak boşluklarından emin olduğu sigara paketlerini avuçlarının içinde eziyordu, çünkü dolu olanı ararken sürekli yanılmaktan sıkılmıştı. Hakan hepsine birer kez birkaç saniyeliğine baktı ve salona geçti.

"Alo."

"Merhaba."

Hakan votkadan arta kalan dikkatini topladı. Sarhoşluğundan sıyrılıp konuşmasının terastan duyulmayacağı antreye doğru yürüdü.

"Merhaba teyze."

"Nasılsın?"

"İyi, fena değil. Sen nasılsın?"

"Çok iyi değil."

"Ne oldu?"

"Eve bir müşteri çıktı."

"Hangi eve?"

Hakan bu soruyu sorarken sesinin antresinde yankılandığı evden bahsedildiğini tabiî ki biliyordu.

"Terası satmaya karar verdim. Muzaffer Bey'e haber verdim. Birinci katta oturan yönetici. Zaten orayı hep almak isterdi."

Hakan boştaki eliyle buzdolabını açıp raftaki birayı aldı.

"Ayrıca bu aralar gerçekten paraya ihtiyacım var. Mecburum satmaya."

Hakan, diğer parmaklarıyla tuttuğu soğuk silindir kutunun

üzerindeki metal halkayı işaretparmağıyla çekti.

"Senin durumunu anlattım. Acelesi olmadığını söyledi. Tapu işlemlerini gelecek hafta yapacağız. Hem toparlanman için de zamanın olur. Kusura bakma Hakan. Mecbur kalmasam, gerçekten yapmazdım."

Hakan sol elindeki telefonu, kolunu açarak kulağından ve gövdesinden uzaklaştırdı. Aynı anda sağ elindeki soğuk kutuyu ağzına götürdü. Ve boğazıyla midesi arasında ne kadar organı varsa, hepsini birayla doldurdu. Cümlelerini dört saniyeliğine antredeki havaya kuran kadın, kulağa yaklaşan telefonla yeniden Hakan'la konuşmaya başladı:

"... sonra da istediğim gibi gitmedi. Ben seni tekrar ararım canım. Her şey gönlünce olsun."

Hakan konuşma sırasının kendisine geldiğini küçük sessizlikten anladı:

"Sağ ol teyze. Senin de."

Aslında evi satacağı için hiçbir suçluluk hissetmemesi gerektiğini, zaten kendisine karşı fazlasıyla anlayışlı davrandığını anlatmak, kimsenin göstermeyeceği bir fedakârlıkla kira gelirinden vazgeçip evde yaşamasına izin verdiği için teyzesine teşekkür etmek isterdi ama bunları sadece düşünmekle yetindi çünkü telefon kapanmıştı.

Telefonu buzdolabının üstüne koyup salona girdi. Müzik setinin yanına gelip dizlerinin üstüne çöktü. Bouga'nın "Belsunce Breakdown" adlı şarkısını başlattı. Ekolayzırı izledi. Sağ ayağını parkeye bastı. Sağ dizinin üstüne iki elini koyup ayağa kalktı. Birayı müzik setinin yanında unutup terasa döndü. Plastik masanın üzerine çökmüş kelimeler sisini dağıttı:

"Bir roman okudum. Geçen yıldı herhalde. Yazanı hatırlamıyorum."

Bunları söylerken sandalyesine oturmuştu.

"Neyse, hikâye şu: bir kadın. Otuzlu yaşlarda. Fena değil, güzel sayılır. Başından bir evlilik geçmiş. Bir sürü sevgilisi olmuş ama o hep aynı kişiyi sevmiş. Ancak o kişinin kim olduğunu bilmiyoruz. Kimse ona duyduğu aşkı yok edememiş. Ve roman, kadının o

kişiye ulaşmak için yola çıkmasıyla başlıyor. Başından bir sürü yol macerası geçiyor. Erkeklerle tanışıyor. Ama hiçbiri onu yolundan döndürecek kadar etkilemiyor. Romanda sürekli kadının aradığı insandaki özellikler anlatılıyor. Sonunda kadın, uğruna binlerce kilometre kat ettiği insanı buluyor. Hâlâ kim olduğunu bilmiyoruz. Birbirlerine sarılıyorlar. Bir otele gidip sevişiyorlar. O insanın evli olduğunu öğreniyoruz. Sabah olunca da şehirden birlikte ayrılıyorlar. Çünkü anlıyorlar ki birbirleri için yaratılmışlar. Başkaları için değil."

Cenk, diğerlerinin aksine bütün dikkatiyle dinlediği için Hakan sustuğu anda sordu:

"Âşık olduğu kimmiş?"

"Tahmin et. Birbirleri için yaratılmış olanlar kimlerdir?"

Afgan, Cenk'in yanıtı bulmasını beklemedi ve "Cüceler!" deyip gülmeye başladı. Hakan anlattığı hikâyenin gizemini açıklamakta geciktikçe etkisinin azalacağını hissetti ve kendi sorusunu kendi yanıtladı:

"Kadının kimseye hiçbir şey hissedememesine neden olacak kadar âşık olduğu kişi tek yumurta ikiziymiş."

Cenk kaşlarını kaldırdı.

"Birbirleri için yaratılmış olanlar ikizler miymiş?"

"Evet ama tek yumurta ikizleri."

Barbaros konuya teknik açıdan yaklaştı:

"Hem ensest, hem eşcinsel."

Yazılmamış romanın sahibi Hakan bu kadar basit bir tanımlamadan rahatsız oldu:

"Hayır, tam olarak değil. Yani sadece bu kadar değil. Roman, insanın umutsuzca benzerini aramasını anlatıyor. Hepsi o kadar."

Afgan, hiçbir zaman benzerini aramadığı için hikâyedeki kadının da Hakan'ın iddia ettiği gibi bir trajedi yaşadığını düşünmüyordu. O da en az Barbaros kadar teknik bir açıdan yaklaştı konuya:

"Çok iyi pornosu olurmuş! Vahşi ikizler tek yumurtalarını yalıyor!"

Tabiî ki yeniden kahkahalar savurmaya başlamıştı. Ama bu

kez bütün gece boyunca yapamadığını yapmış ve ucunda oturduğu sandalyenin üstünde sallanırken yere düşmüştü. Böylece ne kadın kaldı, ne de benzerini arayan insanın ekşi acısı. Terasın yan apartmandaki komşuları dört farklı kahkaha duydular. Bir hafta sonra evin sahibi olacak Muzaffer Bey de duydu kahkahaları. Muzaffer Bey, altmış dört yıllık hayatında hiç piç görmemişti. Yirmi yedı yaşındaki oğlu ortodontist olmuş ve kendi muayenehanesini açmıştı. Yirmi yedi yaşındaki bütün ortodontistlerle yaşıt olan Cenk ise her ne kadar dişlerinde teller taşıdığı iki yıl boyunca onların plastik bardaklarındaki suyu, ağzını çalkaladıktan sonra tükürmüş olsa da, o gece midesindeki votkayı kusmak için banyoya koşuyordu.

Öğleden sonra üç, günü yirmi dört saate bölmüş olanların torunlarının iş hayatlarında en verimli oldukları zaman dilimidir. Başkalarının banka hesaplarında tutsak duran paraların kendi ceplerinde özgürlük bulacağını düşünenlerin, sattıkları ürünün vazgeçilmezliğine karşılarındakini inandırmak için kelime haznelerinin sınırlarını zorladıkları bir saattir. Ama eğer bir terasta yaşıyor ve herhangi bir çıkar karşılığında çalışmanın ne olduğunu bilmiyor ya da hatırlamıyorsanız öğleden sonra üç, sizin için sadece öğleden sonra üçtür. Pahalı saatler takan insanların zamanları değerlidir. Ama bir terasta yaşıyor ve saati sokaktaki yabancılardan öğreniyorsanız, zaman size sonsuzmuş gibi gelir. Ve ekonomi, bilim haline gelmeden önce de var olan bir kurala göre bolluk, değersizliği getirir.

"Saat kaç?"

Satın alındığı mağazada sarıyken, üstüne oturan otuz yıl sonra kahverengiye doğru sessiz bir yolculuk yapmış olan kanepede yatan Cenk gözkapaklarını aralayıp çapakların arasından gördüğü kadarıyla karşısındaki koltukta oturan Afgan'a tekrar sordu. Çünkü ilk denemesinde, uykusu boyunca işine yaramadığı için saatlerdir kullanmadığı sesi duyulacak düzeye ulaşamamıştı.

"Saat kaç?"

Afgan, yerden iki karış yükseklikteki dikdörtgen, gri sehpaya bacaklarını uzatmış, kucağındaki gazeteyi okuyordu. Cenk'in çatlak sesini duydu. Başını kaldırıp baktı. Cenk'in hafif doğrulmuş yüzünde, uykuyu beraber geçirdiği kadife yastığın üzerindeki ka-

bartmalı desenlerin bir bölümünü gördü. Cenk'in sol yanağında bir gülün yarısı vardı.

"Bilmem. Üç olmuştur herhalde."

"Günaydın."

"Sana da günaydın."

Afgan, bir zamanlar yazlarını geçirdiği spor kamplarından miras bir alışkanlığa sahiptir. Sabah yedi hariç, kaçta yatarsa yatsın sabah yedide uyanır. İlk bir saat içinde de gözlerinin beyazı pembeden beyaza döner ve yeni gününe uyku eksikliği çekmeden başlar. Eğer bir piç olmasaydı, ülkesinin millî marşının melodisinin ilk notalarını Yaz Olimpiyatları'nın seyircilerine dinletebilecek olan Afgan bütün anlamlarda bütün yarışmalardan çekilmiştir.

Cenk, sol koluyla sol yanağı arasına sıkışmış olan yastığı sağ eliyle çekerken doğrulup oturdu. Yastığı da Afgan'a doğru attı.

"Git, bana bir su getir."

Afgan, gazetenin "Güzin Abla" başlığı taşıyan köşesindeki okur mektubunu okuyordu. "Talihsiz" rumuzlu kadın okur, üvey babasının kendisini her fırsatta cinsel açıdan taciz etmesine eve para getiren tek kişi olmasından ötürü itiraz edemediğinden yakınıyor ve köşe sahibinden tavsiye istiyordu. Afgan, okurun evindeki baba gibi yaşamanın ne kadar zevkli olacağını düşünüyordu ki sayfayı bir yastık yırttı. Ama sinirlenmedi.

"Kalk, kendin al."

"Uyuyorlar mı?"

"Çıktılar. İçecek bir şeyler alıp gelecekler."

"Yiyecek bir şey yok mu?"

"Cips var."

"Dün bütün gün cips yedim zaten. Normal bir şey yok mu?"

"Patlamış mısır var."

Cenk, Afgan'ın verdiği yanıt üzerine omuzlarını düşürdü ve üç kişilik kanepenin üzerinde, iki yanında şişman hayaletler varmış gibi sıkıştı. Ama acıkmış ve susamıştı. Kalkıp antreye geçti. Buzdolabındaki tek şişenin içindeki bütün suyu içti. Salona elindeki büyük kavanozla döndü. İçindeki mısırları avuç avuç yerken konuştu:

"Bu gördüğün kavanoz bir Anadolu icadıdır. Nevşehir'e yakın

bir kasaba vardır. Tarihin ilk kavanozları orada yapılmıştır. Buna kavanoz denmesinin nedeni de kasabanın adıdır: Avanos. Kavanoz, Avanos. Anladın mı?"

Afgan önce dostunun tişörtündeki yazıya, sonra leopar desenli şortuna, en son da elini kavanozdan her çıkarışında parmaklarının arasından parkeye dökülen mısırlara baktı. Cenk'ten daha zeki olduğunu düşündü.

"Cenk."

"Ne var?"

"Yok bir şey."

Salondan antreye yürüyen Cenk'in arkasından bakarken Afgan'ın gözleri buğulandı ve bir saniyeliğine on bir yaşındayken tanıştığı Cenk'i gördü. Bir buz pateninde tanışmışlardı. Cenk'in üzerindeki tişörtün önünde bir papağan, arkasındaysa bir kafes vardı. Ve pistin ortasında kollarını kaldırmış halde, olduğu yerde hızla dönerken, tribündeki yaşıtı kızlara bir göz yanılması gösterisi sunarak papağanı kafese sokmaya çalışıyordu. O gün Afgan bunu dâhice bulmuş ve çok gülmüştü. Geçen yıllardan sonra Cenk bir buz patencisi olamamış ama Afgan erimiş buzun içinde binlerce kilometre yüzmüştü. Cenk âşık olduğu sayısız kadının peşinde, dilini bilmediği kentlere savrulmuş ama Afgan sadece bir kez âşık olmuştu.

Afgan, yirmi bir yaşında kendisine tecavüz etmiş ve bir piçe dönüşmüştür. Nedeni de âşık olduğu kadının "Sen benim gibi değilsin! Mutlu olacaksın! Başaracaksın ama benim hiçbir zaman hiçbir şeyim olmayacak!" diye bağırdıktan sonra onu terk etmesidir. Afgan, hayatı boyunca âşık kalacağı ancak kendisini bir türlü istediği gibi sevmeyen kadın kendisine başarılı ve mutlu olacağını söylediği için başarılı ve mutlu olmaktan vazgeçmiştir. Çünkü sadece seçkin sporculara özgü olan o sonsuz ihtirası yüzünden Afgan kudurmuş ve kadının kendisine hiçbir zaman âşık olmayacağını anladığı için yüzerek bitiremeyeceği suyu içmeye karar vermiştir.

Cenk müzik setinin yanındaki ayakkabı kutusunun içindeki CD'leri karıştırdı. Birini alıp setin yuvasına yerleştirdi. Dinlemek istediği şarkıyı bulmak için diğerlerini hızlıca geçti. İlk notaların-

dan tanıdığı şarkıya denk gelince sesi açtı. Gözlerini kapadı ve müzik setine eğilmekten vazgeçip yere oturdu. Bağdaş kurdu. Şarkıyı dinlemeye başladı. Gözlerini açıp, "Tutun kollarımdan, düşerim şimdi" diyen İbrahim Tatlıses'in üstüne konuştu.

"Küçük televizyon nerede?"

"Sabah sattım."

"Afgan."

"Efendim?"

"Babam kanser."

"Ne?"

"Geçen ay öğrendim. Kardeşim söyledi."

"Nasıl şimdi?"

"Bilmiyorum, babamla konuşmuyoruz."

"O sahte faturalar yüzünden mi?"

"Evet."

Cenk, liseden mezun olan yaşıtları gibi ÖSYM'nin düzenlediği sınava girmiş ve Bilkent Üniversitesi Bankacılık ve Finans Bölümü'ne kaydolmaya hak kazanmıştır. Her ne kadar bakmasa da iki yıl öğrenim görmüş, ancak gerçekten istediğinin resim yapılan herhangi bir sanat bölümü olduğunu düşünerek üniversiteden ayrılmıştır. O yıl Mimar Sinan Üniversitesi Resim Bölümü'ne girmiş ve yetenek sınavını nasıl kazanabildiğini kimse anlayamamıştır. Yine her ne kadar görmezden gelse de iki yıl öğrenim görmüş ve gerçekten istediğinin hesap yapılan herhangi bir ekonomi bölümü olduğunu düşünerek o üniversiteden de lise diplomasını alarak ayrılmıştır. Cenevre Kantonal Bankası'na on altı bin CHF yatırdığına dair dekontu ilgili kişiye vererek İnstitut de Finance et de Management'ın İşletme Bölümü'ne kaydolmuştur.

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Ancak Cenevre soğukkanlı bir kenttir. Cenk İşletme Bölümü'nü de en az diğerleri kadar istemediğini derhal fark etmiş ve İsviçre'de amaçsızca yaşamaya başlamıştır. Düzenli kentlerin, amaçsızca yaşayan insanlar için kurulu tuttuğu düzenli tuzaklar vardır. Kent, amaçsız kişinin sahip olduğu temel zaafa uygun bir

amacı herhangi bir caddede karşısına derhal çıkarır. Ancak nedense, bu ilk karşılaşma genelde geceleri gerçekleşir.

"Belki de Adana'ya gitmelisin."

"Belki de Adana'ya gitmeliyim."

Cenk'in Adana'da yaşayan babası, büyük babası gibi inşaat mühendisidir ve vasıfsız işgücü çokluğundan dolayı Türkiye ekonomisini ayakta tutan inşaat sektöründen payına düşeni fazlasıyla almıştır. Bu payın bir bölümünü de Cenk'in kaprisli eğitim hayatına ayırmıştır. Ancak Cenk amfilerde anlatılanlardan ve evde okuduklarından hiçbir şey öğrenemeyeceğine karar verdiği için, bilgiyi deneyle keşfetmeyi seçmiştir. Dolayısıyla babasının yıllık kârının bir bölümü farklı da olsa bir eğitim için harcanmıştır. Sadece, bunda her şey yaşanarak öğrenilmektedir. Ve bilinen en pahalı özel okul Cenk'in hayatıdır. Cenevre de hiç bekletmeden, temel zaafı bilinçsizce para harcamak olan Cenk'in karşısına Des Sols Sokağı'ndaki Casino Domino'yu çıkarmıştır.

"Belki de bir iş bulmalısın."

"Belki de bir iş bulmalıyım."

Tarif edilemez bir tebessümle, katedrale benzeyen beyaz binanın ardına dek açık, yaldızlı kapısından geçmiş ve Cenk beş günde yirmi bir bin CHF kaybetmiştir. Pakistanlı komşusunun bilgisayarında "ekstra taksitler" başlığını taşıyan üç sahte fatura düzenlemiş ve bunları Adana'ya, babasına yollamıştır. Ekstra harcamalara alışmış olan inşaat mühendisinin, yirmi bir bin CHF'yi hesabına yatırmasını Cenevre Kantonal Bankası'nın hemen karşısındaki Buvette adındaki barda, parası bitince de önündeki kaldırımda beklemiştir.

"Belki de kendini öldürmelisin."

"Belki de kendimi öldürmeliyim."

Yirmi bir bin CHF'yle Casino Domino'ya dönen Cenk rulet masasında hepsini kaybetmiş ve kumarhanenin en çok Jack Daniel's ikram edilen kişisi olmuştur. Ancak bu sıfat gerçek hayatta pek de bir işe yaramadığı için Adana'ya telefon ederek babasına her şeyi itiraf etmiştir.

"Belki de resim yapmalısın."

"Belki de sen yüzmelisin!"

Oğlunun üç yıllık okulundan mezun olacağı günü ajandasının takviminde kırmızı tükenmezkalemle işaretlemiş olan adam tek bir kelime söylemeden telefonu kapatmıştır. Cenk ev kirasının bir bölümüyle tuval, şövale ve boyalar almış, babasından haber gelene kadar geçen iki haftalık süre içinde on dört tablo yapmıştır. Oğlundan ötürü yorgun, babalığından ötürü bitkin baba, yaşadığı müddet içerisinde son kez kendisini affedeceğini söyleyerek on altı bin CHF yollayacağını söylemiş ve telefonu kapatmıştır.

"Belki de..."

"Belki de..."

Cenk, ikinci yarı yıl taksitinin karşılığı olan miktarı Casino Domino'nun kasasına rulet masasından geçirerek yatırmış ve İsviçrelilerin altı taksitte ödediklerini yabancı öğrencilerin bir defada ödemelerini gerektiren kuralın yaptırımına uygun olarak İnstitut de Finance et de Management'tan kovulmuştur.

"Cenk biliyor musun, ben artık hiçbir şeyi düşünmüyorum."

"Ben de."

Cenk tablolarını Kashya Hildebrand adındaki galeriye götürmek için son parasıyla taksiye binmiş ve Étienne-Dumont Sokağı'na girmiştir. Ancak binanın kapılarının açılış saatinin öğleden sonra iki olduğunu bilmediği için kaldırımda oturarak beklemek zorunda kalmıştır. Cenk'in hayatındaki bu kaldırım bekleyişlerinin kaçıncısı olduğunuysa kimse hiçbir zaman bilemeyecektir. Dört buçuk saat sonra kapılar açılmış, tablolar ise Cenk tarafından teker teker içeri taşınmış ve girişteki danışma bankosunun üzerine dizilmiştir. González Bravo'dan Takeo Adaçi'ye kadar farklı kulvarlardan modern sanatçılara duvarlarını açmış olan galerinin müdürü Benoit Legitimus, otoparktan zemin kata çıkan asansörün kapıları açılıp da kata attığı ilk adımda güvenlik görevlisiyle genç bir adamın yüksek sesle tartıştığını görmüştür. Birkaç adım sonra danışma bankosunun üzerindeki tablolara gözleri kaymış ve o anda anlamıştır.

"Yalan söyledim."

"Ben de."

Sanat eleştirisi ve sanat tarihi bilgisi mütevazı bir kütüphane genişliğinde olan müdür, tabloları yaratan ressamın bir dâhi olduğunu anlamıştır. Cenk güvenlik görevlisine yumruk atmak üzere kaldırdığı sağ elini indirerek yanlarına gelen bej takım elbiseli Benoit'ya uzatmayı tercih etmiş ve tabloları satmak istediğini anlatmıştır. Benoit, hayatı boyunca hiçbir şey satmamış olan Cenk'e, bu biçimde satın alamayacağını, tabloların sergilenmelerinin gerektiğini ve bunu da büyük bir zevkle yapacağını söylemiştir. Cenk hayatı boyunca kanını taşımadığı kimseden para istemediği için müdüre durumunu anlatmaya utanmış ve tablolarına dair iltifatları sessizce dinlemiştir. Benoit Legitimus o güne kadar adını duymadığı genç adamı ilk keşfedenin kendisi olduğunu düşünmenin heyecanıyla Cenk'i öğle yemeğine davet etmiştir.

"Aslında her şeyi düşünüyorum. Kendimi, ailemi, sizi..."

"Ben de."

Galerinin sokağındaki Cordon Mauve adlı et restoranına girmişler ve pencere kenarında bir masaya oturmuşlardır. Havanın sıcaklığı Benoit'nin bej ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asmasına ve terlemiş yüzünü yıkamak için tuvalete gitmesine neden olmuştur. Oysa Cenk ne havanın sıcaklığını, ne de herhangi başka bir şeyi hissetmiştir. Bej ceketin iç cebinde duran kahverengi deriden portföyü açmış ve içindeki bin yüz elli CHF'yi aldıktan sonra restorandan çıkmıştır. Sokaktan çıkmak için koşmuş ve solunda ilerleyen arabanın arkasından bağırmıştır. Bindiği taksiyle yaşadığı apartmana dönmüş, kendisiyle aynı sınıfta olan Pakistanlı komşusunun kapısının kilidini kırarak tek odalı evine girmiş ve yatağın altındaki valizin fermuarlı cebinde durduğunu bildiği Amerikan dolarlarını alıp çıkmıştır. Bir valizlik eşya hazırlamış ve kendisini aşağıda bekleyen taksiye binerek havaalanına, oradan da terasa gelmiştir.

"Ama şunu bil: ne karar verirsen ver, hep senin yanındayım."

"Biliyorum."

Uçakta hostesin dağıttığı dergide Casino Domino'nun reklamını görünce başlayan ağlamasını yolculuk boyunca durduramayan Cenk, Afgan'ın sandığı kadar aptal değildir. Çünkü Afgan'ın son

söylediği cümle zihninde üç kez dönse de, bir piçin diğer bir piçe hiçbir yararının olmadığını bilir. "Her zaman yanındayım" diyen bir piç gerçekte şunu hissediyordur: "Mezarına kadar gelir ve seninle gömülürüm."

Cenk, hoparlörlerin beşinci kez "Tutun kollarımdan, düşerim şimdi" cümlesini yaydığı havanın tozunda kısa bir rüya gördü:

Bir asansördeydi. Altın duvarları olan bir asansör. İniyordu. Asansör üçüncü katta durdu. Altın kapılar açıldı. Afgan bindi. Kapılar kapandı. Asansör inişine devam etti. İkisi de ellerini arkalarında kavuşturdukları için kimse kimsenin kollarından tutmuyordu.

Barbaros ve Hakan yanlarından geçen Lincoln marka cipin arkasından baktılar. Sonra da birbirlerine. İkisi de araba kullanmayı on dört yaşında öğrenmişti. Barbaros'un annesinin Golf'ünü her gece çalmış ve yaşadıkları kentin her sokağına girmişlerdi. On sekiz yaşında ehliyetlerini ve ailelerinin armağanı arabalarını almışlardı. İlk kazalarını on dokuz yaşında yapmışlar ve alkollü araç kullanmaktan ötürü ehliyetlerine üç ay el konulmuştu. Ama onları hiçbir şey durduramıyordu. Araba kullanmayı seviyorlardı. Kent trafiğini altüst edecek biçimde kullandıkları, direksiyonunda oturdukları mekanizmaya zerre kadar acımadan, kasisleri lastikleriyle zımparalıyorlardı. Dolayısıyla o üç ay içinde de araba kullanmaya devam etmişlerdi. Barbaros'un üç, Hakan'ın dört farklı arabası olmuştu. İkisi de son arabalarını kimseye haber vermeden satmış ve ellerine geçen parayı yürüttükleri düzenin sürmesi için harcamışlardı. Kısa süre sonra Hakan'ın ailesi, oğullarının piyasa bedelinin altında ruhsatını devrettiği arabayı yaşadıkları kentin en geniş caddesinde bir yabancı tarafından sürülürken görmüş ve iki dostun küçük ticarî sırları bekâretini kaybetmişti. Aileler konuyla ilgili çok kısa bir konuşma yapmıştı, hatta bu o kadar kısa bir konuşmaydı ki üç kelimeden ibaretti: "Bir daha asla!" Bir daha asla Hakan'a ve Barbaros'a aileleri tarafından araba alınmayacaktı. Tabiî, ebeveynlerin bu olgunluğa erişmesi için toplam yedi arabanın parçalanması gerekmişti. En çok acı çeken piç aileleri kolay ders almayanlardır. Sonuçta bir

Lincoln'ün arkasından bakan iki genç adam bir yıldır araba kullanmıyordu. Ve özleseler de önemsemiyorlardı. Çünkü piç hayatı sürdürmek, kalabalık bir çevre yolunda makas atmaktan daha gösterişliydi. Dolayısıyla Hakan'ın arabalardan bahsetmesine gerek yoktu. Olağanüstü garip bencilliğinden ötürü her zamanki gibi kişisel bir konuyu açtı.

"Gerçek bir paranoyak olduğumu ne zaman anladım, biliyor musun?"

Barbaros sağ eliyle denize bakan boş bankı işaret etti. Konuşmadan yürüdüler. Sahil yolundaki banka oturup taşıdıkları siyah torbalardan birinin içinden iki kutu çektiler. Biraları aynı anda açtılar. İlk yudumları aldılar. Köpek gezdiren yaşlı bir kadının kendilerine iğrenerek bakmasını seyrettiler ve Barbaros konuştu:

"Ne zaman?"

"Herhalde bir iki yıl önceydi. Televizyon seyrediyordum. Bir uçak kaçırma haberi gördüm. Türk Hava Yolları'nın bir uçağı kaçırılmış ve korsanların amacı bilinmiyor. Önce normal bir insan gibi seyrettim, yorumları dinledim. Bir süre sonra uçağı kaçıranların ne isteyebileceklerini düşündüm. Ve aklıma şu geldi: ya 'Hakan çırılçıplak soyunup CNN'e çıkmazsa uçağı düşürürüz' derlerse? Bir an için çok korktum. Sanki gerçekten böyle bir talepte bulunabilirlermiş gibi geldi bana. Ya da daha kötüsü: 'Hakan annesiyle sevişecek ve bunu bütün dünya televizyondan seyredecek, yoksa uçaktaki iki yüz elli kişi ölür.' Tam bu düşüncelerle boğuşuyordum ki korsanın sıradan, salak bir terörist olduğunu söylediler. Ancak o zaman rahat bir nefes aldım."

"Peki gerçekten öyle bir talepte bulunsalar yapar mıydın, yani annenle sevişip bunu televizyonda yayınlatır mıydın?"

"Bilmiyorum. Sen yapar mıydın?"

"İki yüz elli hayat kurtaracaksın."

"Kesinlikle yapmazdım. Siktir olup gitmelerini söylerdim."

"Binlerce kişi senden nefret ederdi."

"Zaten şimdi de nefret ediyorlar. Belki binlerce kişi değil ama binlerce canı olan kişiler nefret ediyor benden."

Sustular ve kendilerinden nefret edenlerin yüzlerini güneşin

bulaştığı denizde gördüler. Oysa kötü insanlar değillerdi ama yine de hayatta olmaları onları nedensizce sevenlere acı veriyordu. Acının nedeni tam olarak hayatta olmaları değil, hayatı kullanma biçimleriydi. Harcıyorlardı. Her şeyi. Kendilerini, hayatlarını, onlara sunulmuş her duyguyu ve her malı. Barbaros harcamak fiilini düşünüyordu. Altdudağından sarkan bira damlasını elinin tersiyle silip başını Hakan'a çevirdi.

"Bazen dünyanın bir kasa olduğunu düşünüyorum. Tanrı'nın parasını sakladığı bir kasa. Para biriminin insan olduğu bir evrendeki küçük bir kasa. Tanrı'nın paraya ihtiyacı olduğu zaman büyük savaşlar, felaketler, ölümler oluyor. Ölenler harcanıyor. Kalanlarsa faiz yaratmak için ürüyor."

"Eğer öyle olsaydı biz, nereden geldiği belli olmayan sahte paralar olurduk. Hiçbir yerde geçmeyen sahte insanlar."

"Dokuz yaşımdan beri Birleşmiş Milletler genel sekreteri olmayı istemişimdir. Dünya üzerinde bir huzur düzeni kurabileceğimi düşünmüşümdür."

"Ben de bir tarikat hayal ederdim. Lideri olduğum bir tarikat. Günah ve yüksek sanat tarikatı. Tek amacı mükemmel insanı yaratmak olan bir tarikat. Hatta hâlâ uyuyamadığım zamanlarda bu hayali kurarım. 'Binai Zina' adında dev binalarda resim, heykel, müzik yapan yüzlerce çocuk, uyuşturucu deneyleri yapan çocuklar, dövüş sanatlarıyla uğraşan kimsesiz çocuklar hayal ederim. Mükemmel insan eğitimini alan çocuklar. Mükemmel insan olmak için hayat süresinin mükemmel biçimde değerlendirilmesi gerekir. İşte bunu öğrettiğim binlerce çocuğu hayal ederim. Daha önce adını duymadıkları bir hayatla onları tanıştırır ve tek bir saniyelerini bile harcamamaları gerektiğini öğrettiğim çocuklarla konuşurum hayallerimde."

"Binai Zina. Tabelada iyi dururmuş ama bu isimle belediyeden ruhsat alman zor olurdu."

"Haydi kalkalım."

Boşalmış bira kutularını denize savurup yürüdüler. Küçük köpeğini gezdiren yaşlı kadın her gün yaptığı yürüyüşün dönüşünde yanlarından geçerken Hakan ve Barbaros'a ikinci kez iğrenerek

baktı. Bilemezdi yaşlı gözlerinin Birleşmiş Milletler genel sekreteriyle dünyanın en güçlü tarikatının liderini süzdüğünü. Süzdüklerinden geriye-kalanınsa iki sıradan, mutsuz insan gibi göründüğünü bilemezdi. Barbaros'un birazdan Hakan'ın söyleyeceği kelimeleri bilemeyeceği gibi:

"Terastan ayrılmamız gerekiyor. Evi satıyorlar."

"Ben Barbaros, Birleşmiş Milletler genel sekreteriyim. Dört yaşayan ve bir ölü lisanda yazıp, okuyup, konuşabiliyorum. Dünya üzerindeki nadir asillerdenim. İsrail-Filistin, Kıbrıs, Orta Afrika ve diğer coğrafyalardaki insanlara dair bütün sorunları çözebilirim."

Hakan dudaklarını kapatıp iki yanını yanaklarına gömdü. Dişlerini göstermeden güldü. Bir ses çıkarmadı. Sadece yüzünde binlerce karınca varmış gibi hissetti. Karıncaların küçük ayaklarını derisinde hissetti. Sonra karıncalar yok oldu. Dudaklarının iki yanı gömüldükleri yerden çıktılar ve Hakan, Bijan'da yaptırılmış sekiz düğmeli lacivert takım elbiseli dostunun yanında yürüdüğünü düşündü. Birleşmiş Milletler genel sekreteri dizleri yırtık bir Levi's 501 ve siyahı gri olmuş Adidas eşofman üstü giyiyor olamazdı. Bu kez düşünmedi, sadece söyledi:

"Ben Hakan, mükemmel insanı yaratan insanım ve gerisinin hiçbir önemi yok."

Hakan'ın hayalindeki tarikat ne Tanrı'ya gider, ne de insana. Merkezi zaman olan ve sonsuz çapa sahip bir dairedir. İçinde, televizyonda görülen hiçbir şey yoktur. Tek tanrılı ve tek kullu bir dine inanan Hakan'ın tanınması mümkün ancak anlaşılması imkânsızdır. O da bunu bildiği için kendisini anlamak isteyecek insanlarla görüşmesini gerektirecek bir hayat sürdürmemekte ve bir piç olarak yaşamaktadır. Ancak tabiî ki piçler yaşamaz, sadece hayatta kalır.

Siyah, demir bahçe kapısını açıp taş patikaya adımlarını attılar. Muzaffer Bey'in, komşu apartmanın bahçesiyle kendilerininkini ayıran duvardan yararlanarak inşa ettirdiği tel örgülü bir kafeste yaşayan köpeği her zamanki gibi havlamaya başladı. Sahibi gibi o da, terasta yaşayan genç insanlara ve kokularına alışamamıştı. Apartmanın ağır kapısından geçip basamaklara saldırdılar. Dördüncü kattaki tek kapının önüne gelince ardından gelen seslerin yakınlığından dolayı anahtarlarına davranmaktansa yumruklarıyla ahşabı dövmeyi tercih ettiler. Binanın temelinin atıldığı 1963 yılından beri yerinde duran kahverengi ahşap kapı açıldı. Karşılarındaysa Gonca vardı. Barbaros'un düzenli seks hayatı, siyah saçlarını kızıla boyatmış, gülümseyerek onlara bakıyordu. Hakan, Gonca'yı öpüp elindeki siyah torbaları kadına verdi. Barbaros, Hakan'ın dudaklarının değdiği noktaların birkaç santimetre yakınlarına yasladı kapalı ağzını. Renkli lensler takan kadının terasta olmasına sevindiği söylenemezdi. Ama birilerinin konuşması gerekiyordu ve Hakan, hafızasındaki hassas insanları taklit etti:

"Nasılsın Gonca?"

"İyiyim. Ben de şimdi geldim. Sen nasılsın?"

"Fena değil."

İllüzyon gösterisinin sırrının anlaşılacağını düşünen bir sihirbaz gibi Hakan da sahneyi terk edip hızlı adımlarla salona girdi ve terasa çıktı. Gonca'nın torbadan çıkardığı şişeleri, bira kutularını ve et paketlerini buzdolabına yerleştirmesini izleyen Barbaros, biraz önce hassas insanları taklit etmiş olan dostunu taklit etti.

"Neler yapıyorsun?"

"Seni çok özledim."

"Bir bira versene."

"Neden aramadın?"

"Torbada bir de sigara olacaktı."

"Hamileyim."

Barbaros "Ben de" diyecekti ki sustu.

Cenk'in çatlak sesi terastan antreye ses hızıyla geldi:

"İnsanın maymundan geldiğinin kanıtı maymuna dönüşüyor olmasıdır. Yani insanın atası da, torunu da maymundur!"

Ve üç erkek kahkahası da cümlenin sonuna yetişti. Barbaros konuştu:

"Evlenelim."

"Saçmalama!"

"Evlenmeyelim."

"Ben bu çocuğu doğurmak istiyorum. Ama seni istediğimi sanmıyorum."

Gonca yalan söylüyordu. Barbaros'a yıllardır âşıktı.

"Finlandiya'da yaşamıyoruz. Tek başına çocuk doğuramazsın."

"Ben de Finlandiya'ya taşınırım."

Barbaros, Gonca'nın her zamanki gibi Birleşmiş Milletler genel sekreteri sabrını zorlamaya kararlı olduğunu anlamış ve kürtaj parasını denkleştirmek için evde satılabilecek nelerin olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Neden daha önce söylemedin?"

Aslında Barbaros genç kadına tam olarak, neden bir hayatın başlangıç haberini, harabeye benzeyen bir evin antresinde verdiğini soruyordu.

"Emin olmak istedim. Doktora gittim. Aslında sana hiç söylemeyecektim."

Barbaros sadece kadın siyasî liderlerden oluşan bir Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda kesinlikle başarısız bir yönetim sergileyeceğine emin oldu.

"Peki o zaman neden bu konuyu şimdi burada konuşuyoruz?"

"Bilmiyorum. Sadece bilmeni istedim."

"Tamam. Şimdi terasa diğerlerinin yanına gidelim ve bunu sonra konuşalım."

Barbaros buzdolabının açık kalmış kapısını kapattı ve eliyle salon kapısını gösterdi. Gonca'nın ağlayıp ağlamayacağını anlayamıyordu ama iki yudum alkolden sonra hıçkırarak bağırabileceğini tahmin ediyordu.

Piçlerin çocukları olmaz. Çünkü onlar kökleri çok derinlerde olan aile ağaçlarının en yukarıdaki yalnız dallarıdır. Ki o dallar yalnızlıktan kurur. İçinde yaşadıkları toplumun önlerinde saygıyla eğildiği soyadlarının sona erdiği nokta piçlerdir. Dolayısıyla geçmişten geleceğe gen taşıma işlemine hayran olanların birden fazla erkek çocuk sahibi olmaları gerekir. Çünkü piçlerin ilginç bir diğer özelliği de ailede tek oluşlarıdır. Erkek kardeş ya da ağabeyler, piçin aileye verdiği zararın en yakın tanıkları olarak, sahip oldukları her şeye derhal sarılıp mutlu hayata kaçarlar. Dolayısıyla hiçbir aile tek erkek çocuğa güvenmemelidir. Çünkü geri tepmesi çok şiddetli bir silah haline dönüşme ihtimali yüksektir.

Salondaki iki hoparlörün eve yaydığı şarkı The Stranglers'tan "La Folie"ydi. Deli olduğunu düşündüğü için mutlu olamayacağını anlatan bir adamın hikâyesi. Oysa terastaki beş kişi de deli olduğunu düşünmüyordu. Evet, belki mutsuzlardı ama bunun nörolojiyi ya da psikiyatriyi ilgilendiren nedenleri yoktu. Portatif iki piknik sandalyesine oturmuş olan Cenk ve Afgan sadece kendilerinin anladığı bir konuyu tartışıyor ve gülüyorlardı. Hakan terası çevreleyen alçak duvara oturmuş, ailesinde borç istemediği birinin kalıp kalmadığını düşünüyordu. Salondaki kahverengi kanepenin takımına ait iki koltuktaysa Gonca ve Barbaros oturuyordu. Onlar konuşmuyordu. Geceyi bekliyorlardı. Birbirlerini didiklemek için karanlığı bekliyorlardı. Sadece dişlerin beyazlarının görüldüğü o karanlık geceyi. Çünkü yapacakları konuşmada önemli olan tek vücut parçaları dişleriydi. Birbirlerini ısıracaklardı. Daha doğrusu Gonca ısıracak, Barbaros da boynunu uzatacaktı.

Hakan, anne ve babasının görüşmediği akrabaları dahil, bir şekilde kan ya da gözyaşı bağı olan herkesten borç istemiş olduğuna karar verdi. Artık görüşmediği arkadaşlarının adlarını da teker teker sildi zihninden. Hepsini de geçmişte sömürmüştü. Terini paraya dönüştürebileceği kimse kalmamıştı.

Piçler borç alır ama ödemezler. Paranın kaybolduğu kara deliklere benzerler. Onlara verilen para hibedir. Geri gelmez. Eroinmana doz ısmarlamak gibidir. Zaman kazandırmaktan başka işe yaramaz. Borç veren kişinin hayat önündeki elastikiyeti bu gerçeğe bakışını etkiler. Satranç oynayanlar piçleri terk eder. Poker oynayanlarsa görüşmeye devam eder.

Cenk, Afgan'ın vampir olsa, gecenin altı ay sürdüğü bir coğrafyada yaşamayı tercih edeceğini içeren detaylı açıklamasını dinledikten sonra başını Gonca'ya çevirip konuştu:

"İşlerin nasıl gidiyor?"

Gonca üst dişlerini alt dişleriyle bilemekle meşgul olduğu için, ancak bütün gözlerin ağırlığını üstünde hissedince sorunun kendisine yöneltildiğini anladı.

"Şimdilik iyi gidiyor."

Cenk ayrıntı istiyordu.

"Ne satıyordunuz siz?"

"Bir şey satmıyoruz. Portföy yönetimi yapıyoruz."

Cenk daha çok ayrıntı istiyordu.

"Cüzdan mı çalıyorsunuz?"

Cenk'le tanıştırıldığı anda aşağılık bir varlığın elini sıktığına inanmış olan Gonca çok kısa zamanda küstahlaşma yeteneğine sahipti.

"Sizde olmayan bir şeyi yönetiyoruz: parayı."

Cenk'in gözünün önüne bir tişört geldi. Gonca'nın üzerinde görmeyi isteyeceği bir tişört. Önünde şöyle yazacaktı: "0 - kaltak: 7 saniye." Kullandığı arabalarda merak ettiği temel özellik, makinenin saatte 100 km hıza kaç saniyede ulaştığıydı. Belki Gonca hiçbir zaman saatte 100 km hızla hareket edemeyecekti ama 7 sa-

niye içinde sıfır noktasından kaltaklık noktasına ulaşabiliyordu. Büyük bir başarı diye düşündü Cenk. "İyi işçilik!" diyecekti ki, kimsenin sözünden bir şey anlamayacağını fark edip diyalog mantığına daha çok oturan bir cümleyi ağzından çıkardı:

"Belki paramız yok ama bir gün çok zengin olacağız."

İnsan daha tesadüfün ne denli şaşırtıcı bir gerçek olduğunu anlayamadığı için yan yana gelen ya da aynı zamanda gerçekleşen olayları küçümsemeyi sürdürse de, Cenk'in son cümlesini kurduğu anda Adana'da bir telefon konuşması gerçekleşiyordu. Cenk'in babası avukatından, büyük oğlunu mirasından mahrum bırakmanın hukukî yöntemini öğreniyordu. "Sadece bir önlem" diyordu. Gelişmelere bakacak ve kararını verecekti. Cenk'se konuşmasını sürdürüyordu:

"Bu gördüğün dört adam da büyük miraslarla yaşayacaklar. Her ne kadar şimdi cüzdan taşımasalar da o zaman yönetilecek çok portföyleri olacak."

Gonca, Cenk'ten hemen orada bir kez daha nefret etti. Çünkü dinlediği, o güne kadar duyduğu en mide bulandırıcı konuşmaydı. Birilerinin ölmesini beklemek, miraslarla yaşamak, hiçbir şey üretmeden, tek bir gün çalışmadan para harcamak... Cenk'in çocukluk arkadaşı olan ve yüzünde sabit bir gülümsemeyle konuşmayı dinleyen Barbaros'a nasıl hâlâ âşık olabildiğini sordu kendine. Neden Barbaros'u, onun içinde yaşamak isteyecek kadar seviyordu? Hiçbir yanıt gelmedi sorusuyla buluşmaya. Gelseydi de tanıyamazdı. Çünkü Gonca aşkın İQ düşürücü yan etkisinin altındaydı.

Kadınlar piçlerle tanışırlar. Sorumsuzluklarına ve hayatın işlevsel alanlarının dışındaki uzmanlıklarına hayran kalırlar. Geçmişin, geleceğin, hatıraların ve ideallerin konuşulmadığı masalarda uzun uzun tarif edilerek hazırlatılan kokteyller içerler. Bir sonraki iş gününde erişilmesi gereken verimlilik kotaları olmadığı için uzun uzun sevişilen yataklarda uyurlar. Ve sabah, kadınlar piçlere âşık uyanırlar. Doğru kişi tarafından çaldırılmasını bekledikleri telefonların yakınlarında sinirlenirler. Aile ve dostlarıyla

ayarladıkları tanışma randevularına tek taraflı iştiraklerden ötürü özür dilerler. Sorumsuzluğun her türlü içten duyguya karşı duyarsızlığı da içerdiğini düşündükleri gecelerde ağlayarak uyurlar. Ve sabah kadınlar piçlerden nefret ederek uyanırlar.

Gonca, sorumsuzluğun duyarsızlığı da içerdiğinin düşünüldüğü aşamadaydı. Barbaros'un yüzünü bir daha görmek istemeyecek hale gelmesine az kalmıştı. Dolayısıyla biraz daha sabır gösterse, bütün kadınların piçleri unuttuğu gibi o da Barbaros'lu gündüzleri, geceleri hatırlamayacak ve kendisiyle aynı sıkletteki erkeklerin ellerinin vücudunda gezmesine izin verecekti. Ama şimdilik, hamilelik yalanını sürdürmeye ve Barbaros'un gözlerinde tek bir parlama görmek için beklemeye kararlıydı. Gonca, aşkın bir ışık olduğunu, kendisinin bir ayna görevi görüp sevgilisinin gözlerine ışığı yansıtacağını ve gözlerin bir an için bile olsa parlayacağını düşünüyordu. Bu yüzden de hiçbir anını kaçırmamak için elinden geldiğince Barbaros'un gözlerine bakıyordu. Ama Cenk kimseye acımıyordu:

"Senin gibi profesyonel olamıyoruz biz. Profesyonel insan değiliz. Daha çok, amatörüz. Amatörce yaşıyoruz. Sen profesyonel olduğun için duygularınla hayatı karıştırmıyorsun ama biz o ayrımı yapamıyoruz. Bence sen de istifa etmelisin."

Gonca, Barbaros'un gözlerindeki parlamayı kaçırma pahasına, başını Cenk'e çevirdi. Çok sinirlenmişti. Her ne kadar Cenk sadece kelime oyunları yapıyor olsa da Gonca kesinlikle hiçbir oyuna dahil edilmek istemiyordu.

"En azından bir işim var. Sizin gibi asalak değilim."

Hakan, oturduğu duvardan gördüğü kadarıyla Muzaffer Bey'in, bir kez karşılaştığı ortodontist oğlunun apartmanın bahçesine girmesini izledi. Başını kaldırıp Gonca'ya baktı ve kendince bir düzeltme yaptı:

"Tufeylî. Ben tufeylîyi tercih ediyorum. Daha edebî duruyor. Hem asalağın içinde salak da var ki bu bize pek uymuyor."

Hakaret etmek için sohbetin doğru yerinde ve zamanında olduğunu ancak doğru kelimeyi bulamadığını düşünen Gonca'nın im-

dadına Hakan'ın son cümlesindeki kelimelerden biri yetişmişti:

"Salak! Evet, bence size çok uygun. Kusura bakmayın ama öyle. Bütün gün boş boş oturup saçma sapan şeylerden konuşuyorsunuz. Sonra da insanların size anlayış göstermesini bekliyorsunuz. Bence bu salaklıktan başka bir şey değil."

Hakan güldü ve tek gram gururu olmadığı için Afgan'a bakarak konuştu:

"Bir kitap okumuştum. Hikâye Çin'de başlıyor..."

Gonca biraz önce ettiği hakarete bir roman konusundan esinlenerek verilecek olduğunu düşündüğü yanıtı bütün dikkatiyle dinlemeye başladı.

"XVI. yüzyılda bir çocuk doğuyor. Doğumda annesi ölüyor. Ebe kendisini suçlu hissedip intihar ediyor. Ebenin kocası çok zengin bir kadınla tanışıp evleniyor. Ve bunun gibi yüzlerce zincirleme olay meydana geliyor. Zaman ilerliyor ve 2001 yılının Atina'sına geliyoruz. XVI. yüzyılda doğan çocukla başlayan olaylar zinciri 2001 yılında, Atina'daki bir restoran sahibi kadının, kendisini aldattığını öğrendiği için kocası tarafından öldürülmesiyle sona eriyor. İnanılmaz bir roman. Düşünebiliyor musunuz? Yazar, beş yüz yıl boyunca dünyanın çok farklı yerlerinde birbirlerine bir şekilde bağlı olan olayları teker teker anlatıyor. Tabiî bir süre sonra sıkıcı geliyor ama mantık fena değil."

Gonca'nın yakından tanıdığı piç çeşidi sayısı tek olduğundan, yeni bir çeşitle tanışıyordu. Hakan'ın hiçbir şeyi umursamayan karakteriyle selamlaşıyordu. Ettiği hakaretin tarihe karışması ve tıpası çekilmiş bir küvetteki suyun deliğe hücum etmesi gibi yok olması için Afgan tarafından hayalî romana gösterilen ilk tepki yetti:

"Çok iyi değil. Hatta biraz kötü. Çünkü iki kez okunmayacak bir roman. Bence romanların iyi olup olmadıklarını anlamak için ikinci kez okumaya çalışmak lazım. Eğer okunabiliyorsa, iyi roman testini geçmiş demektir. Okunmuyorsa, en yakındaki ilkokulun kütüphanesine bağışlanmalıdır. Bir de hangi sayfasından başlarsan başla, okuyabileceğin romanlar vardır. Doğru roman testi için o da iyi bir yöntemdir. İlk okumadan sonra kitabı eline alır-

sın ve herhangi bir sayfasını açıp okumaya başlarsın. Sonra da istediğin yerde bırakırsın. Eğer o okuduğun birkaç sayfa sana bir şeyler düşündürdüyse roman iyidir."

Cenk, Gonca'nın kendilerini üzeceği ya da sinirlendireceğini düşündüğü herhangi bir cümle kurmak için sabırsızlandığını çok net görebiliyordu. Sadece dilini, dişlerini ve ses tellerini kullandı:

"Sen ne dersin Gonca?"

"Ben gidiyorum!"

Sakin görünmeye çalışan Gonca'nın hızlanmış kanının damarlarına çarpa çarpa yol aldığını duyabilecek kadar yakınında oturan Barbaros küçük bir hayvanın büyük hayvanlar tarafından derisinin yüzülmesini seyretmekten sıkılmıştı.

"Nereye gidiyorsun Gonca? Daha yemek yiyeceğiz."

Sınırı çeken hayalî tebeşiri elinde tutan Barbaros, çenesiyle sağdan sola bir hilal çizdi.

"Siz de başka şeylerden bahsedin artık."

Düzensiz aralıklarla ve farklı tonlarda üç "Tamam" duyuldu terasta.

Afgan, Hakan'a sordu:

"Et aldınız mı?"

"Aldım."

"İyi, haydi, mangalı yakalım."

Hakan kendisini duvardan kalkamayacak kadar yorgun hissediyordu. Ruhsal yorgunluğunu Türkçe'ye tercüme etti:

"Kim yakacak?"

Afgan kundakçı bir karaktere sahipti. Hazırdı yakmaya.

"Ben yakarım" dedi. "Sen sadece kömürün yerini söyle."

"Mutfak tezgâhının altında açılmamış bir tane var."

Cenk ve Afgan aynı anda ayağa kalktılar ve salona geçtiler. Barbaros, hamile sandığı sevgilisinin elini eline aldı. Birbirlerine baktılar ve gülümsediler. Aslında Gonca anlamıştı. Barbaros'la hiçbir gelecek hayali kurulamayacağını anlamıştı. Genç adamı çok iyi tanıdığı anlarda bile sanki yeni tanışmış gibi hissettiği anlardan birini yaşıyordu. Bir yabancının elindeydi sağ eli. Ne o gözlerdeki parlama gelecekti, ne de Barbaros birlikte yaşayacak-

ları evin duvarlarında, tablolar asmak için darbeli matkapla delikler açacaktı.

Cenk ve Afgan terasa sırayla çıktılar. Cenk'in elinde cep telefonu vardı. Afgan'sa kömür torbasını tutuyordu. Durup göz göze geldiler. Cenk sağ yumruğunu göğüs hizasına kaldırıp içinden başparmağını çıkardı. Sonra işaretparmağını. En sonunda da ortaparmağını. Ve o an, Afgan terasın arka tarafındaki mangala doğru koşmak için ilk adımını attığında Cenk de telefonun ekranındaki kronometreyi başlattı.

"Zaman tutuyorum. On iki dakikada mangalı yakabileceğini iddia etti de onu deniyoruz."

Gonca, bir an için polisi ya da itfaiyeyi arayıp Barbaros'la kendisini kurtarmaları için yardım istemeyi düşündü. Çünkü, sahip olduğu bütün bilgilerin aydınlattığı duvarda oynayan filmin adı Yetişkin Geri Zekâlılar'dı. Barbaros hariç terastaki üç erkeğin de geri zekâlı olduğunu düşünmesi için kendince birçok nedeni vardı. Ve son kez denedi:

"Barbaros, gidelim buradan."

"Nereye?"

"Bu insanların olmadığı bir yere."

"Ama onlar her yerde."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Beş aydır burada yaşıyorsun ve hiçbir şey yapmıyorsun!"

Hakan, Gonca'nın ilk kelimelerini duydu, sonra kadının sesi yavaşça yok oldu ve yerini bir şarkı aldı. Salondan terasa taşan bir şarkı: Village People'dan "I am what I am". Hakan, şarkının sözlerini sessiz dudaklarıyla takip etti. Adını öğrenmek için en küçük zahmete katlanmadığı, grubun devriye polisi kılığındaki zenci şarkıcısı "Böyle olmayı ben seçmedim" cümlesinin İngilizce'sini bağırırken, Hakan da kendi kulaklarına fısıldadı:

"İngilizce konuşmayı bilmenin bir yararı yok. Saymasını bilmek yeter. Çünkü İngilizce sadece para saymaya yarar."

Barbaros ise Gonca'nın sol kulağına fısıldadı:

"Kaç aylıkmış?"

Gonca tereddüt etmedi:

"İki."

Cenk antreye geçmiş ve evde yaşayan herkese içki hazırlamak üzere buzdolabıyla boğuşuyordu. Bir ara, Gonca'yı bayıltıp üzerine dördünün de çullandığı bir sahne düşündü. En son ne zaman seviştiğini hatırlamaya çalıştı. Bir hafta önce Cenevre'de Polonyalı bir fahişeyle, Pakistanlı arkadaşının arabasında sevişmişti. Aslında bu tam bir sevişme değildi. Direksiyondaki Cenk pantolonunun düğmelerini, hemen yanındaki Polonyalı da ağzını açmıştı. Arabaysa hiçbir kırmızı ışıkta durmamıştı. İkinci Dünya Savaşı sonundaki Berlin'in merkezini andıran mutfağın tezgâhlarındaki temiz bardakları ayıklamaya çalışırken kapı zilini duydu. Zili üretenler, bir kuşun ötüşünü andırması için ellerinden geleni yapmışlar ancak otuz yıl sonra kuşun da, zilin de neslinin tükenebileceğini düşünememişlerdi. Zili devreye sokan düğme, iki ay önce apartmanın içi beyaza boyanırken fırçalardan payına düşeni almış olması sonucunda bir kamuflaja kavuşmuş, dolayısıyla canlı kulaklar ölü kuş ötüşlerinden kurtulmuştu. Ancak şu an için kapının ardındaki her kimse, neden olduğu elektrikli çığlığa aldırmıyordu. Cenk sinirlendi. Çünkü yeterince temiz bardak yoktu. Çünkü babası kanserdi. Çünkü parasını çaldığı Pakistanlı arkadaşının anlattığı komik hikâyeleri hatırlamıştı. Çünkü bir orospu çocuğu parmağını kapıya vurmak için değil, zil düğmesine basmak için kullanıyordu. Elindeki bulaşık süngerini fırlattı. Sünger, duvarın seramiğine yapıştı ve musluğun sırtına çarptıktan sonra evyede kayboldu. Dört büyük adım sonra sol eli kapının tokmağındaydı. Aşağı indirdi ve kapıyı açtı. Ama zili bir enstrümanla karıştıran kişi böylesi hızlı bir manzara değişimine hazırlıklı olmadığı için bir adım geri attı. Ve sadece "Benim, Nilay" diyebildi.

Cenk kıstığı gözlerini açtı. Ağzının aşağıya büktüğü kenarlarını yukarı kaldırdı. Kanser olan babasını, Pakistanlı arkadaşını ve satın aldığı her üründe cinsel anlamda kazıklandığını fonetik olarak hatırlatan Fuct marka giysiler koleksiyonu yapmasına neden olan ruhunu unuttu.

"Nilay! Hoş geldin!"

Sağ elini uzattı ve biraz önce kırmayı düşündüğü parmağın da dahil olduğu sol eli yakalayıp, bağlı olduğu bedeni kendine doğru çekti. Bedene boyundan bağlı kafanın aşağılarındaki dudakların birleştiği noktayı kendi ağzıyla zorladı. Nilay ve Cenk, üç yıl sonra ilk kez öpüştüler. Cenk öpüşmeyi birçok denemesinden sonra mükemmel düzeye çıkarmıştı. Dişlerin çarpışmasından ve dudaklar uzaklaşınca çevrelerinde ıslaklık kalmasından nefret ederdi. *Rocky Horror Picture Show* adındaki filmi elli üç kez izlemiş ve erkeklerle kadınların dudaklarından girip beyinlerinden çıkmıştı. Erkeklerle daha ileriye gitmemiş ama beyinlerde mola verdiği yolculuğunu kadınların kalplerinde noktalamıştı. Antredeki öpüşme sahnesi sona erdiğinde ve Nilay'la Cenk'in arasına sosyal bir mesafe girdiğinde ilk konuşan, yanlarına gelen Hakan oldu:

"Demek gelebildin."

Nilay'ın gözleri Cenk'te kalmış ama bedeni çoktan Hakan'ın kollarının arasına girmişti.

"Evet, sonunda gelebildim."

Hakan, önce Nilay'ın sonra Cenk'in gözlerine bakıp konuştu:

"Kusura bakma Cenk. Ama Nilay'ı aramak zorundaydım. Ne zamandır seni soruyordu."

Cenk kızmıyordu, aksine Hakan'a minnettardı. Polonyalı fahişeyle yarım bıraktığını Nilay'la tamamlayabileceğini düşündükçe, ağzı hiç kapanmayacakmış gibi gülüyordu. Hem gülüp hem konuştu:

"Tabiî ki kızmadım. Hatta ben arayacaktım. Ama bu kadar zamandan sonra, doğrusu utanıyordum. Nasılsın Nilay? Dur! Hiçbir şey söyleme. Şimdi siz terasa gidin. Ben bütün içkileri hazırlayıp geliyorum. Orada konuşuruz."

Nilay, üç yıldan sonra Cenk tarafından öpülmenin ve *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin afişindekine benzer bir sarılmanın etkisinden, sol kolunu salonun kapısına doğru çeken Hakan tarafından çıkarıldı. Her ne kadar Scarlett O'Hara'ya benzemese de *Rocky Horror Picture Show*'u Cenk'le beraber birkaç kez izlemiş ve Susan Sarandon'ın söylediği bir şarkıdaki "I've tasted blood and I want more!" cümlesini hiç unutmamıştı. O cümle bir kez tadılan kan-

dan asla vazgeçememeyi anlatsa da Nilay için başka anlamları vardı. Bunlardan biri de, araya neler girerse girsin, Cenk'in dudaklarındaki günahın sonsuza dek kölesi olabileceğiydi. Nilay, Cenk'le aynı liseden mezundu ve bir avukat olmuştu. Annesi, aylık magazin dergilerinde fotoğrafları olan genç erkeklerle tanışmasını sağlamış ve soyadına yaraşır bir evlilik gerçekleştirmesi için gerekli adımları atmıştı. Ama her şeyi altüst edebilecek etkiye sahip olan "homme fatal" faktörünü unutmuştu. Nico İcon için yazılmış "Femme Fatale" adındaki şarkı her ne kadar baştan çıkarmak için yaşayan ve karşı konulmaz bir kadının hikâyesini anlatsa da, terastaki duyulmaz şarkı Cenk için erkeklere uyarlanarak söyleniyordu. En azından Nilay öyle düşünüyordu. Oysa Cenk'in, adliye koridorlarında volta atan küçük sahtekârlardan sadece birkaç farkı vardı. Ama Nilay daha o kadar avukat olmamıştı. Hiçbir zaman Cenk'le gerçek bir ilişki yaşayamamış ve bu yüzden genç adamın korkutucu ve üzücü yanlarına tanık olmamıştı. Daima bir balayı kadar süren sayısız evlilikler yapmış bir çift gibi, yaşadıkları hayat onları birkaç haftadan sonra ayırmış ve kimse kimseyi suçlamamıştı. Dolayısıyla ortak anılar, zamanın kirleteceği kadar uzun değildi. Elindeki büyük ahşap tepsiye, dolu kadehleri dikkatle yerleştiren Cenk o anıları düşünüyordu. Yataktan çıkmadıkları saatleri, kahkahadan çenelerini acıttıkları geceleri...

Piçler, âşık oldukları kadınların kendilerini kurtaracaklarını düşünür. Oysa hiçbir kadın dünyaya bir piçi kurtarmak için gelmemiştir. Cenk, onlarca kadın tarafından terk edilmiş olmasına rağmen bu gerçeğin farkına varmamıştır. Nilay'ı öptüğü anda kurtarıcısı olarak belirlemiş ve bir girdaba benzeyen hayatının acil çıkış kapısının üzerindeki tabelaya genç kadının adını yazmıştır. Oysa Nilay'ın yangında ilk kurtarılması gerekenler listesinde bile Cenk'in adı yoktur. Çünkü Nilay, Cenk'ten farklı olarak diğer insanlardan farksızdır. Ve "homme fatal"leri çekici bulan bütün kadınlar gibi onlara sadece geceleri eşlik etmeyi tercih eder. Cenk'in bir piç olduğunu öğrendiği anda ise buharlaşmak için tereddüt etmez. Gonca kadar duygusal değildir. Annesinin üye ol-

duğu kulüplerin yemeklerinde tanıştırıldığı erkeklere dönmek çok zamanını almaz. Hele hamilelik yalanları gibi umutsuz oyunları asla oynamaz. Çünkü Nilay nerede durması gerektiğini bilir. Haritada olmayan yollardan geçmez. Oysa Cenkler o yolların kaldırımlarında oturur ve kendilerini kurtaracak Nilay'ları beklerler.

Cenk, belinin hizasında tuttuğu tepsideki kadehleri titreterek terasa çıktığında Afgan'ın yanan mangalı plastik masanın yanına taşımış olduğunu gördü ve elindeki telefonun durmuş kronometresini yüksek sesle okuyuşunu duydu:

"On dakika elli iki saniye ve küsur. Evet Cenk Bey, buna ne diyorsunuz?"

Cenk'in diyebileceği hiçbir şey yoktu. Ne biraz önce tecavüz etmeyi düşündüğü Gonca'ya, ne de şımarıkça sırıtan Afgan'a bakıyordu. Gözleri terasın alçak duvarına ilişmiş Nilay'daydı. Ama belki küçük bir yanıt verebilirdi. Ayaküstü bir kışkırtma:

"Neredeyse on bir dakika, hiç de fena değil. Ben bir keresinde dokuz dakikada yakmıştım."

O an için kanıtlanması imkânsız olan bu iddia karşısında Afgan sadece sessizce küfretti. Masanın üzerine konan kadehler, içerikleri ve ağırlıklarına göre paylaşıldıktan sonra herkes kendine bir yer bulup omuriliğini yormayacak bir biçime girdi. Hakan, elindeki rakı kadehini yavaşça kaldırıp "Bize!" dedi. Terastakilerin her biri farklı bir nedenden dolayı bu kelimeyi fazlasıyla ciddiye alıp yüksek sesle tekrarladı:

"Bize!"

Gonca Barbaros'a, Cenk Nilay'a, Afgan Hakan'a ve diğerleri ellerindeki kadehlere baktı. Hepsi içkisinden bir yudum aldı.

"Hayat seni öyle bir noktaya getirir ki kendini sevdiklerinle savaşırken ve nefret ettiklerinle sevişirken bulursun. Üzülürsün. Pişman olursun. Sonra biraz zaman geçer ve tersinin bu dünyada işlemediğini anlarsın."

Afgan hem konuşuyor, hem de gözkapaklarını aralık tutmaya çalışıyordu. Teras duvarının dibine, serin taş zemine oturmuş, güneşin bulutlardan arta kalanına bacaklarını uzatmıştı. Hakan, Afgan'ın sırtını yasladığı duvarın devamının üstüne sırtüstü yatmış ve ellerini başının altında kavuşturmuştu. Dostunu dinlerken gökyüzünü lekeleyen martıları seyrediyordu. Saatlerce içki içmiş ve terasın doğal çiftlerini iki ayrı odaya yolcu ettikten sonra yalnız kalmışlardı. Önce uyumak istemişler, ancak kurdukları cümleler korkuluğa dönüşmüş ve uykularını kaçırmıştı. Gökyüzünün deniz rengine dönüştüğü saatlerde uykuları yeniden gelmiş ancak güneşin doğmasıyla gitmişti. Bu dakikalarda beyaz alkole direnç kalmazdı. Sadece dudak ıslatmaya yarayan bira içilebilirdi. Onlar da öyle yapıyordu. Aldıkları seyrek yudumların arasında konuşuyorlardı. Hakan, Afgan'ın ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Bunu onun da bilmesini istedi.

"Evet. Ne yazık ki bazen öyle olur. Hatta bir laf vardır. Şimdi tam hatırlamıyorum. Ama galiba şöyleydi: 'Okşayan elleri ısıranlar, tekmeleyen ayakları öperler.' Ben bunun sadece bizim gibiler için geçerli olduğunu düşünürdüm. Ama artık görüyorum ki bu herkesin kaderi."

Alkolün alaşağı ettiği her beyin gibi Afgan'ınki de hayatının en büyük acısına odaklandı. Âşık olduğu kadının kendisine söyle-

dıklerini hatırladı. Ve dostunun sözünü kısık sesle tekrarladı:

"Tekmeleyen ayakları öpersin..."

Hakan doğrulup oturdu. Eğilip duvarın dibindeki bira kutusunu aldı. İçindekinden birkaç yudum alıp konuştu:

"Yarın gidiyoruz. Burası da bitti."

Afgan başını çevirip dostunun yüzüne doğru kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Ev satılıyor. Biz de gidiyoruz."

Afgan tam yanıt verecekti ki caddeden sokağa siyah bir Pontiac Firebird girdi. Açık camlarından ve olmayan tavanından bir şarkı yükseldi terasa. Sabahın ilk notaları sessiz sokağın içinde yaşlı binaların duvarlarına çarpa çarpa Afgan'la Hakan'ın kulaklarına kadar geldi. Steve Miller Band'in en sevdikleri şarkısı: "Serenade." Şarkı, arabayla birlikte sahile doğru giden sokağa dalıp uzaklaştı. Geriye çirkin sesler çıkaran martılar kaldı. Ancak o zaman Afgan konuştu:

"Hiç paramız kalmadı. Diğerlerinde de olduğunu sanmıyorum. Satabileceğimiz ne varsa satmalıyız. Ben Ankara'ya dönemem. Sen de İzmir'e gidemezsin. Kimse hiçbir yere dönemez. Sence ne yapmalıyız?"

"Bilmiyorum. Bir ara Cenk'le konuştum. Nilay'la birlikte oturmaya karar verdiğini söyledi. Belki öyle yapar. Barbaros'un da gidecek bir yeri olmadığına göre, oturup bir karar vermemiz lazım."

İkisi de biliyordu. Birbirlerine bakmadan konuşuyorlar ama birbirlerinin ne söyleyeceklerini tahmin edebiliyorlardı. Bir otelde kalmayacaklardı. Bir ev kiralamayacaklardı. Ailelerinin evlerine dönmeyeceklerdi. Temel gıda fiyatlarının daha ucuz olduğu bir kente taşınmayacaklardı. Sadece bir gün daha, diyeceklerdi. Bir gün daha, sonra bir gün daha... İkisi de başlarına neler geleceğini bilmediklerini biliyordu. Doğaları gereği değerli olan piçlere özgü bir tavırla da bu bilinmezliği önemsemiyorlardı. Maceraları, kaçan ve kovalayan insanlarınkinden çok daha durağan gibi görünse de, dökülen kan ve gözyaşı her zamankinden ve herkesinkinden fazlaydı. Çünkü onlar bir yere gitmiyordu. Sadece duruyorlardı. Belki de en korkunç şiddet buydu: durmak. İnsan ka-

çarken başkasının, dururken kendi kanında boğulur. İnsanın kendine biçtiği cezadan daha acı dolu olanı yoktur. İnsanın kendine verdiği cezaların ilki, işlediği suçtur. Piçlerin suçunun bir adı vardır: hayat felci. İsteyerek felç geçiren insanlar dururlar ve her saniyesinde bin bir hareketin olduğu bir filmde donmuş tek kare olarak yaşarlar. Çünkü korkarlar. Geçmişten ve gelecekten korkarlar. Geçmiş ve geleceğin arasında sıkışmış olan piçler tek bir adım bile atamayacak hale gelirler. Iki silindirin arasında bir karbon kâğıdına dönüşürler. Bütün bunları bilen Hakan, tekrar dar duvarın üstüne uzanıp ellerini başının altında kavuşturdu. Saçlarının arasından parmaklarını birbirine geçirip konuştu. Tabiî ki ağzından çıkan cümleler tesadüfen kurulmuyordu:

"Bir kitap okumuştum. Adını hatırlamıyorum. İçinde bir domino teorisi vardı. Domino taşlarını bilirsin. Önce özenle dizilirler sonra tek bir fiskeyle hepsi teker teker yıkılır. Ancak romandaki hikâyede domino taşlarından oluşmuş zincirin iki tarafına da aynı anda dokunuluyor. Ve zincir aynı anda iki taraftan yıkılmaya başlıyor. Zincirdeki domino taşı sayısı tek: İki uçtan birbirini yıkarak ilerleyen taşlar tam ortadaki taşın iki yanına da aynı anda çarpıyor. Ortadaki taş aynı anda, aynı güçte iki darbeyi, iki tarafından aldığı için ayakta kalıyor. Bütün yıkılmış taşların arasında tek başına duruyor. İşte roman böyle bir şeyi anlatıyordu."

Afgan önce bir sürü soru sormayı düşündü. Sonra vazgeçti. Hakan konuşmaya devam etti. Ancak bu kez içinden. Kimseyi rahatsız etmek istemedi: "Domino taşlarından oluşmuş zincirin bir ucu geçmiş, diğer ucu gelecek. Yıkılıyorlar teker teker ve şimdiki zaman kalıyor ayakta. Geçmiş ve gelecek sıkıştırdığı için, ayakta kalan sadece şu an. Şimdiki zamana mahkûm olmuş insanlar. Hareket edemeyen o domino taşı gibi felç geçirmiş insanlar. Geçmiş, anılarla zihnimde, gelecekse tahminlerimle zihnimde. Hepsi acı dolu. Hepsinde kırılan hayaller var. Her saniye içimde hissettiğim geçmiş, şimdiki zaman ve gelecekle dolu aklımla donup kaldığımı görüyorum. Nefes alıp veren bir heykele dönüştüğümü görüyorum. Bütün heykeller gibi ben de sadece zaman içinde hareket ediyorum. Yani yaşlanıyorum. Elimden başka bir

şey gelmiyor. Tabiî her anın içinde üç zamanı da yaşayarak yaşlanıyorum ve bu beni delirtiyor. İnsanın üç zamanlı bir canlı olmasından nefret ediyorum. Aynı anda geri, park ve ileriye takılmış otomatik vitesli bir arabanın motoru ne gürültü çıkarabilirse, bin katını ben her saniye aklımda duyuyorum."

Tabiî ki Afgan bilmiyordu dostunun neler düşündüğünü ancak o garip tesadüflerden biri daha gerçekleşti: her ne düşündüyse düşündü ve konuştu:

"Gelecek, geçmişin merhametine kalmıştır ve insan, ikisinin arasında bir kurbandır."

"Siktirin lan! Kurban dediğiniz benim gibi âşık olabilir mi?"

Terasın ağır havasını çıplak ayaklarıyla çiğneyen Cenk, üzerinde sadece leopar desenli bir şort olduğu halde Afgan'ın bira şişesini elinden sökmüş ve sorusunun yanıtını beklemeden kafasına çoktan dikmişti. Böylece domino taşlarının, geleceğin, geçmişin ve şimdiki zamanın özenle üzerine dizildiği masa, sırtına "Dennis The Menace"ın yüzü kazınmış olan Cenk tarafından devrilmiş oldu. Boşalmış kutuyu yumruğunun içinde ezip martıların çıkardığı gürültüden fazlasına neden olan Cenk, konuşmasına devam etti:

"Bu kadına gerçekten âşık oldum."

Hakan, Cenk'in terasa girdiği anda sarf ettiği ilk cümlede başını hafifçe kaldırmış, sonra tekrar avuçlarının üstüne koymuştu. Gözlerini kapattı ve konuştu:

"Kızı üç yıldır görmüyorsun. Bir gece iyi seviştiniz diye âşık mı oldun?"

"Evet! Ne var bunda? Olamaz mı?"

Bu kez Afgan yanıtladı:

"Olur da, buzdolabında son bir bira var. Getir de içelim."

Sağ elinin başparmağıyla sırtının ancak uzanabildiği noktalarını kaşıyarak salona geçen Cenk'in aklına bir çözüm geldi. Aslında resmî olarak herhangi bir sorundan haberdar edilmemişti, ancak Barbaros, terası terk etmeleri gerektiğini ve gerekçesini gece anlatmıştı. Buzdolabının serinliği yüzüne ve çıplak gövdesine çarparken, Cenk gülümsedi. "Evet!" dedi. Birayla beraber terasa döndü. Metal halkayı çekti. Bira köpürdü ve taş zemine dökülmeye başla-

dı. Elini sabit tutarak, başını kutuya yaklaştırdı ve iki büklüm, dudaklarıyla birayı sakinleştirmeye çalıştı. Sonunda bira kendine geldi. Çenesinden damlayan köpüklere aldırmadan konuştu:

"Ev satılıyormuş. Dün Barbaros söyledi. Şimdi, şöyle bir önerim var: Nilay yalnız kalıyor. Karşı yakada iki katlı bir evi varmış. Dördümüz de oraya taşınalım. Ne dersiniz?"

Eğer âşık olduğu kadın kendisinden, dostlarını terk etmesini istese ya da böyle bir teklif sunduğunda reddetse derhal kabul edeceğini düşünen Afgan, Cenk'in arkadaşlarına sadakatine hayran kaldı. Hakan ise Cenk'in aptallığına hayran kalmakla meşguldü. Çünkü Nilay'ın, evine dört erkeği kabul edebilmesi için o evin Laponya'da, buzların arasında olması gerekirdi. Dolayısıyla teklifin, üzerinde konuşulmayacak kadar saçma olduğunu düşünen Hakan konuştu:

"Aklı başında bir kadın, bizim gibi dört tane hayvanı evine alır mı? Haydi, seni anlarım da, bizi kabul etmesi imkânsız."

Bu konuşma Cenk'e beyaz eldivenle atılmış bir tokattı. Bir düello davetiydi. Birayı Afgan'a uzatırken "Göreceğiz" dedi. Daha fazla da konuşmadı ve çiktığı odaya girmek üzere salona geçti. Açılışında köpürmüş biranın tatsızlaştığını fark eden Afgan yüzünü buruşturup Hakan'a seslendi:

"Sence olabilir mi?"

"Bilmiyorum" dedi Hakan. "Aslında birkaç günümüz daha var. Ama ben yarın çıkmak istiyorum. Haydi, yatalım artık. Biraz uyuyalım."

Uykusuzluktan ve alkolden altın külçelere dönüşmüş bedenlerini ayaklandırıp salona geçtiler. Afgan kanepeye uzandı. Hakan ise salon kapısının arkasına dayadıkları şilte genişliğindeki ince köpük parçasını alıp terasa çıktı. Günün her saati gölgede kaldığını bildiği bir noktaya yerleştirip üzerine yattı. Birkaç hırıltılı nefes ve mükemmel pozisyon arayışından sonra son kez terasta uyudular.

Dört saat sonra terasın bütün uyuyanları evin ahşap kapısının, çerçevesine hızla çarpmasının yarattığı gürültü üzerine gözlerini

açtı. Aslında kapıyı parçalamak için elinden geleni yapmış olan kişi bu hareketi öncesinde birkaç kez yüksek sesle hakaretler savurmuş ama kimseyi uyandıramamıştı. Onun yerine bu işi yaşlı kapı yapmıştı. Gonca koşarak merdivenlerden indi ve bahçe kapısını açıp adımını kaldırıma attı. Bahçe kapısı açık kaldı. Beetle adındaki hilkat garibesi Volkswagen'ine binip direksiyonunu sokağa çevirdi ve gaz pedalına yüklendi. Gonca gece boyunca içtiği dört büyük kadehteki votkanın bir bölümünü sevişirken terleyerek, bir bölümünü de seviştikten sonra ağlayarak çıkarmıştı. Hanımlelik yalanını itiraf etmemek için dudaklarını ısırmış ve Barbaros'la son kez kavga ederek, sonsuza dek hayatından çıkacağını söyleyip terası terk etmişti. Gonca'nın Barbaros'a verdiği ceza, hakkında hiçbir şey bilmeyeceği bir çocuğa sahip olduğunu düşündürmekti. Sıradan insanların intikamları da kendi değerleri dahilinde biçim bulduğu için kendi acımasızlığına gülüyordu. "Müthiş bir intikam planı" diyordu kendine. "Hayat boyu acı çekecek" diye söyleniyordu, Beetle'ın hoparlörlerinden yükselen sabah haberlerinin üstüne. Ancak böylesi planlar bir piçle karşılaşınca, granit bir duvara çarpmış gibi olur ve bin parçaya bölünürdü. Barbaros, sırtüstü yattığı serin yatakta, çocuğu olacağı ihtimalini sadece on bir dakika düşündü. Gözlerini yumdu ve uyudu.

Tabiî Gonca'nın ses gösterisine kayıtsız kalamayanlar da vardı. Cenk, uyanmış Nilay'ın çıplak bacaklarını okşuyor, Afgan, kanepede doğrulmuş kendisini hatırlamaya çalışıyor, Hakan üzerinde yattığı köpüğü yanlış hesapladığı bir yere çektiği için burun deliklerine kadar giren güneşten, sırtını dönerek kaçmaya çalışıyordu. Her şeye rağmen piçler yavaşça uyanıyordu.

Yarım saat sonra terası tamamen bastıran güneşten kaçmak için salona teker teker dökülmeye başladılar. Afgan, Nilay ve Cenk kanepede, karşılarındaysa, içeriye taşınmış piknik sandalyelerinde Barbaros ve Hakan oturuyordu. Hangi günde olduklarını Nilay'dan öğrendiler. Bir cumartesiydi. Sıcak bir cumartesi öğleni. Yorgun değillerdi, sadece Gonca'nın krizi yüzünden uyku eksikliği çekiyorlardı. Birbirlerine bakmadan, sessizce oturuyorlar-

dı. Oysa yapmaları gereken işleri vardı. Kendilerine ait eşyaları toplayıp satılabilecek olanları dışarı çıkarmaları, giysilerini valizlere, torbalara yerleştirmeleri gerekiyordu. Aslında eğer Nilay'ın gözlerine biraz daha dikkatli baksalardı, genç kadının birazdan hayatını etkileyecek bir kararı açıklayacağını anlayabilirlerdi. Ama Nilay onların anlamasına fırsat vermedi, sadece konuştu:

"Bugünden itibaren bende kalıyorsunuz. İki araba bize yeter. Bir arkadaşımı arayacağım. Bize yardım etmeye gelecek."

Teker teker başlarını kaldırıp Nilay'a baktılar. Sonra da sözleşmiş gibi aynı anda Cenk'e çevirdiler bakışlarını. Cenk gülümsüyordu. Öne ve arkaya doğru çok hafifçe başını sallıyordu. İlk konuşan Barbaros oldu. Hepsi de genç kadına teşekkür edeceğini düşündü ve söylenmesi gereken nezaket sözlerini kendileri telaffuz etmek zorunda kalmadıkları için derin nefesler verdiler.

"Tamam. Ara arkadaşını, gelsin. Biz de eşyalarımızı toplayalım."

Ne bir teşekkür, ne de bir minnettarlık belirtisi. Tavırlarıyla Rus çarlarını andıran Barbaros kendisine ait bir sarayın hazırlanmasını emreder gibi konuşuyordu. Nilay bütün bunları şimdilik eğlenceli buluyordu. Barbaros isteklerini sıralamaya devam etti.

"Hakan, evde boş kutu var mı? Neyse, buluruz bir yerlerden. Öncelikle paraya ihtiyaç var. Onun için de herkes ceplerini boşaltsın. Ama muhtemelen kimsenin cebinde bir şey olmadığına göre para edecek eşyaları bir araya getirelim. Sonra da birkaçını Nilay'ın arabasına koyup götürelim. Bir şekilde satarız. Nilay, sigaran var mı?"

Nilay, ne tür bir belayı evinin duvarlarına sıvadığının farkında olmadığı için gülümseyerek başını salladı ve yattığı odada bıraktığı çantasına ulaşmak için antreye yürüdü. Salondan çıkar çıkmaz, Hakan konuştu:

"Mikro fırın var. Sonra müzik seti. Gördüğünüz hiçbir mobilya bana ait değil. Biraz düşüneyim. Evet, bir tane bilgisayar yazıcısı var. Sonra..."

Afgan öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne koydu ve ellerini birleştirdi. Önemli bir şey söyleyecekti. En azından bir-

kaç saniyeliğine öyle olduğunu düşündü.

"Boynumdaki biraz para eder. Yirmi dört ayar olması lazım."

Afgan'ın boynunda sallanan, kuyumculuk sektörünün sanatçıları sadekârlar için utanç kaynağı sayılabilecek bir parçaydı. İşaretparmağı kalınlığında bir zincir ve iki ucunu birleştiren bir asma kilit. Hepsi de altındı. Gümüş, palladyum ve bakırın yüzde doksan dokuz saflıktaki altınla karışımından üretilmişlerdi. Gerçekten de para edebilirdi ama satın alacak olan kişi mutlaka eritme yoluna gidecekti çünkü estetik açıdan rezaletti.

Cenk, büyük bir sorunu çözmüş olmanın getirdiği rahatlık ve üstünlük duygularıyla konuşmayı noktaladı:

"Tamam, şimdilik sadece Afgan'ın kolyesini satarız. Diğerlerini Nilay'a taşıyalım. Sonra bakarız."

Afgan, boynunda bir ileri bir geri giden ağır asma kilidi okşadı. *Sid and Nancy* adındaki filmi âşık olduğu kadınla izlemişti. İlişkilerinin başlarındaydılar. Filmin bir sahnesinde ünlü punk müzisyeni Sid Vicious'un boynuna zincir ve asma kilit takan sevgilisi Nancy Spungeon tam olarak şöyle söylüyordu: "Kilidin anahtarı mı? Ne anahtarı?" Sid, bu yanıt üzerine, ölene kadar boynunda taşıyacağı, olabilecek en basit kolyeyi okşarken sevgilisine bakıp gülüyordu. Çünkü anahtarsız kilit, kaba da olsa sonsuz aşkın simgesiydi. Bir hafta sonra Afgan'ın doğum gününde kendisine uzatılan bir paketten filmdeki aksesuarın altını çıkmıştı. Sevgilisi ensesini ve boynunu öperek zinciri dolamış, iki ucunu da asma kilitle birleştirmişti. Afgan kendini o kadar iyi hissetmişti ki bir anahtarın var olup olmadığını bile sormamıştı. Şimdiyse zinciri bir testerenin yardımıyla kesmek gerekecekti. Afgan bütün bunları düşündü. Boynundaki aşk kilidi de gittikten sonra geriye bir piçten başka bir şey kalmayacaktı. Salona dönmüş olan Nilay'dan bir sigara istedi.

Oturdukları yerde arkalarına yaslandılar. Salona duman doldu. Duman önce tavana yükseldi, sonra da terasın açık kapısından uçup gitti. Birkaç nefes sonra Hakan, üç yıldır yaşadığı terasın bir yerlerine bir şeyler yazmayı düşündü. Birkaç cümle ya da dostlarının adları. Ama vazgeçti. Çünkü bunun da bir önemi yoktu. Sa-

dece gidiyorlardı, hepsi bu. Büyütmemek gerekiyordu. Hiçbir şeyi. Özellikle de kendilerini.

Sessizce eşyalarını topladılar. Valizlerini hazırladılar. Afgan'ın üç sokak uzaktaki süper marketten aldığı deterjan kutularını doldurdular. Terasta son bir sigara içerek Nilay'ın arkadaşının gelmesini beklediler. Nilay'ın cep telefonu çalınca, aşağıya inip arabaları yüklediler. Hakan kapıyı kilitlemek için tekrar yukarı çıktı. Pencereleri ve terasa açılan kapıları kapadı. Sigortaları gevşetti. Muslukları kontrol etti. Antrenin taş zeminine tükürdü ve kapıyı kilitledi. Posta kutularının yanından geçerken, üzerinde "1" yazan siyah kutunun deliğinden içeri iki anahtar bıraktı. Bahçe kapısına giden patikada yürürken tel kafesin içinde yaşayan köpekle göz göze geldi. Köpek havlamadı. Hakan bahçe kapısını kapatırken, başını kaldırıp terasa baktı. Nilay'ın arkadaşının arabasının arka koltuğuna açılan kapıdan içeri girdi. Denizi arkalarına alıp caddeye çıktılar. Hakan'ın antredeki tükürüğü kuruyana kadar, piçler terasta geçirdikleri zamanı düşündüler. Tükürük kurudu, terası unuttular. Genç kadınlar arabaları sürdü ve piçler birbirlerini güldürdü.

Hayat, tren raylarına benzeyen iki paralel çizginin arasında ilerler. Bu çizgilerden biri en alt, diğeri en üst hayat kalitesini belirler. Çoğu insan bu çizgilere yaklaşmadan ölür. Yaklaşanlar ise çizgiden ayrılamaz, çünkü mıknatıs gibidirler. Elektronik televizyon oyunlarının en ilkeli olan *Pong*'da siyah ekranın solunda ve sağında iki beyaz çubuk ve onların arasında gidip gelen beyaz bir nokta vardır. Piçler, iki hayat kalitesi çizgisi arasında, o nokta gibi hiç zorlanmadan gidip gelebilen tek varlıklardır.

Bir site. Pembe duvarları olan dört katlı apartmanlarla ve aralarındaki çimleri ezen beton patikalarla dolu bir site. Girişinde telefon kulübesinden hallice bir nizamiye. İçindeki güvenlik görevlisi, Nilay'ın yüzünü görünce gülümseyerek başını salladı ve siteyle caddeyi ayıran ince çubuğun ucunu havaya kaldırmaya yarayan düğmeye bastı. İki arabalık konvoy sınırdan geçmiş oldu. Bu daha çok ekonomik bir sınırdı. Coğrafya ya da siyasetle bir ilgisi yoktu. Sitenin park halindeki arabalardan ötürü daralmış sokaklarından geçip 16 numaralı binanın önünde durdular. Nilay el frenini çekerken, sol eliyle sağ taraflarındaki binanın en üst katını, yanında oturan Cenk'e gösterdi:

"İşte burası. Son katlar dubleks."

Araba kapıları ve bagaj kapakları açıldı. Çok şişman bir kapıcı, apartman kapısından çıkıp yanlarına geldi:

"Hoş geldiniz Nilay Hanım, yardım edeyim."

O an dört piç de, kapıcının hangi sularda yüzdüğünü anladı. Aynî ya da nakdî bütün bahşişleri kabul edebilecek ve bu bahşiş-

ler karşılığında hemen hemen her şeyi yapabilecek bir adamla karşı karşıya olduklarını anladılar. Bir apartmana yerleştikleri zaman, gün ve gece saatlerini değerlendirme alışkanlıklarını komşuların hazmedebilmesi için birkaç hafta geçmesi gerekirdi. Bu süre içinde apartman kapıcısı kilit bir rol oynardı. Terasın olduğu apartmanda kapıcı yoktu ve Hakan'ın bir şekilde gayrimenkulun sahibi olması komşuluk ilişkilerine bir düzey getiriyordu. Bu çok şişman adamı yeterince besleyerek her türlü şikâyetten sıyrılabilecekleri bir gerçekti. Bu gerçeğin bir hayalete dönüşmesini engellemek isteyen Afgan, kolye parasından ayırdığı asgarî bir miktarı asansörde cebinden çıkardı.

"Ne gerek vardı abi?"

Parayı almak üzere uzanan bir elle birlikte böyle bir cümle kurulursa içeriğinin inandırıcılığı derhal kaybolur, ancak asansördeki hiç kimsenin inandırıcı olmak gibi bir kaygısı yoktu. Çok şişman kapıcı bahşişini aldı ve sararmış dişlerinin arasına porselen serpiştirilmiş ağzını yüzüne yaydı. O an Afgan, daha sonra Cenk'e anlatmak üzere bir tişört düşündü. Tanrı'yı çağrıştıran yaşlı bir adam yanındaki 100 dolarlık banknota şöyle diyordu: "Ben de sana güveniyorum!"

Nilay'ın evinin birinci katında geniş bir salon, her nedense küçük bir mutfak ve bir tuvalet vardı. Mutfak kapısının karşısındaki ahşap merdiven ikinci kata çıkıyordu. Orada da üç yatak odası ve geniş banyoyu birbirine bağlayan uzun bir koridor vardı. Kimse Nilay gibi yalnız bir kadının neden böyle büyük bir evde yaşadığını merak etmedi. Hepsi de o kadar garip ve içinde yaşayanlarla tamamen çelişkili evler görmüşlerdi ki artık konuyla ilgili hiçbir şeyi merak etmiyorlardı. Nilay'ın avukat olan babası, daha çok devrik banka sahiplerinin, dört mevsimi dört ayrı ülkede geçiren gri takım elbiseli kara adamların devletle pazarlıklarını yürütüyordu. Dolayısıyla para Nilay'ın ailesinde mutsuzluk getirici bir konu değildi. Onlar da aile olarak mutsuzluğu başka yerlerde arıyorlardı. Babasının, Nilay'ın annesi dışında iki düzenli ilişkisi daha vardı. Annesi mutsuz ve kas gevşeticiden öksürük

şurubuna kadar her tür ilacın bağımlısıydı. Nilay'ın pil üreten bir firmada genel müdür yardımcısı olarak çalışan ağabeyi, Jesse adlı zenci bir erkekle Detroit'te yaşıyordu. Nilay mutsuz ve heyecan bağımlısıydı. Cenk'in sunacağı heyecanın ne kadar süre yeteceğiniyse kimse bilmiyordu. Dolayısıyla evin yeni kullanıcıları asgarî sayıda valiz açmışlardı. Sürdürdükleri modern göçebe hayatı, onlara kullanacakları kadar eşyayı ortaya dökmelerini öğretmişti. Aksi takdirde her şeylerini kaybediyorlardı. Tembel ve dağınık yapıları yüzünden bugüne kadar kaybettikleriyle birkaç aile giydirilebilirdi. Barbaros'un nereye giderse gitsin, sürekli yanında taşıdığı ilkokul karneleri vardı. Bu sararmış kâğıtlar onun için çok önemliydi. Ama onlar bile teras gibi metrekaresi mütevazı bir evde yok olmuşlardı. Bunu fark eden Barbaros ilk yarım saati bir sinir kriziyle, ikinci yarım saati ise televizyonda hava durumu sunan kadına bakıp mastürbasyon yaparak geçirmişti. Kadın, Kuzey Amerika kentlerinin ortalama sıcaklık derecelerini verirken, boşalmış ve yıllardır yanından ayırmadığı karnelerini unutmuştu. Tekrar aklına getirmemek için de özen göstermişti. Çünkü karnelerini hatırlarsa, o güne kadar kaybettiği her eşya ve anı bilincinin altından üstüne giden basamakları tırmanacak, Barbaros'u yaşayan en mutsuz insan yapacaktı.

Piçlere sır verilebilir. Ölümleriyle son bulan sırdaşlıkları vardır. Ancak canlı ya da cansız hiçbir emanete sahip çıkamazlar. Kaybederler, kırarlar. Bu bir kalp ya da bir kol saati olabilir. Yanlış anlaşılmasın. Kaybedilen ve kırılanların çoğu kendilerine ait olur. Duruş ve hareketlerinden dolayı üzerlerinde gerçek değerlerinin dört katı pahalı duran giysiler ve ayakkabılar sadece ilk giyildikleri saatlerde yeni alınmış gibi dururlar. Daha sonra hepsi birbirine benzer, bakımsızlık ve kötü kullanımdan ötürü mahvolurlar. Eşyaya sahip çıkmamak ve onunla iyi geçinememek piçlere özgüdür. Aşırı zengin şımarıklığına sahip yoksullar olarak garip değerlerine sahip çıkmayı ve sadece birbirleriyle iyi geçinmeyi tercih ederler. Var olmayan bir ülkenin var olmayan asilleri gibi yaşayarak bir kez kullandıklarını bir daha kullanmazlar, çünkü kaybederler.

Evin dekorasyonu basitti. Salon kapısının tam karşısına düşen, iki duvarın birleştiği noktada doksan derece kıvrılan altı kişilik bir kanepe vardı. Bir karenin iki kenarını oluşturuyordu. Diğer kenarlardan biri Steinway marka siyah piyano, diğeri de 120 ekran bir televizyon ve "home theatre" sisteminin gereği hoparlörlerdi. Afgan salona attığı ilk adımda, hoparlörlerin yanlış yerleştirildiğini fark etmiş ve yerlerini değiştirmeye başlamıştı. Bildiği en basit terimlerle ev sahibesine davranışının gerekçesini anlattı. Nilay ikna olmadı ama anlayışla karşıladı. Barbaros, üzerinde kendisi dışında kimsenin rahat edemediği deniz yatağını, şişirdiği yanaklarının içinde stokladığı havayla dolduruyordu. Bir zamanlar bu işe yarayan bir pompası vardı ama kaybetmişti. Deniz yatağı önemli bir aksesuardı. İçi havayla dolu değilken çok yer kaplamıyor ve sayesinde her yerde uyunabiliyordu. Her ne kadar kayak dışındaki bütün doğa sporlarından nefret etse de, çocukken yeterli sayıda kampa gitmiş ve çatısız hayatın gerektirdiği malzemelerle tanışmıştı. Ve yine her ne kadar daima çatısı olan yerlerde uyumuş olsa da, Barbaros kendini hep sokakta hissetmişti. Hakan, Nilay'la mutfakta, içki şişelerini ve hepsi de sağlıksız olan yiyecekleri buzdolabına yerleştiriyordu.

Vejetaryen piç bulmak çok zordur. Aralarında gurme olanlar vardır ancak genelde et yerler. Az pişmiş olmasını tercih ederler. Çünkü kanlı etin saldırganlığa neden olduğunu düşünür ve bununla övünürler. Sekiz yıl önce bir Kurban Bayramı'nda Cenk, sahibi öldürülüp kesildikten dört saat sonra pişmemiş bir budun çeyreğini yemiş ve aralıklarla üç saat boyunca kusmuştur. Kalori saymak, sağlıklı beslenme kurallarına uymak piçlere göre değildir. Sürdürdükleri hayat şişmanlamalarını engeller. İnşaat işçilerininkine benzeyen dolu vücutları vardır. Dolayısıyla bir pazar sabahı, herhangi bir sahil yolunda hızlı yürüyüşler yapan şişman yaşıtlarına bakarak, yakışıklı bedenleriyle oturdukları bankta bira içebilir ve herkesin duyabileceği biçimde onlarla alay edebilirler.

Cenk ikinci kattaki geniş balkona çıkmış ve başını hafifçe sa-

ğa eğmiş, Nilay'ın yetiştirdiği "cannabis"e bakıyordu. Balkonun o noktasını görebilecek herhangi bir yabancı pencere olmadığı için genç kadın bu üretimini gizleme gereği duymuyordu. Cenk'in aklına o güne kadar uyuşturucuyla ilgili tanık olduğu ve yaşadığı her saniye geldi. Eczane soyarken vurulup ölen kan kardeşini hatırladı. Morfin bağımlısıydı. Hafif bağımlılardan, hafta sonu içicilerinden, her şeyi ama her şeyi kararında yapanlardan bininci kez nefret etti. Onlarla aynı dünyada yaşadığı için kendinden utandı. Onlardan bahsederken, "Dengeli ve tutarlı bütün orospu çocukları" diye başlardı cümlelerine. "Dengeli ve tutarlı bütün orospu çocukları..." Bu nefretin kaynağında onlar gibi olamamak suyunun akıp akmadığınıysa kendisi dahil kimse bilmiyordu. Sadece Cenk bir tahterevalli değildi ve dengeyle ilgilenmiyordu, o kadar. İlgilenenlerin de sadece çocuk parklarında yaşayabileceğini düşünüyordu. Gökdelenlere ya da kentteki orman evlerine benzeyen gösterişli çocuk parklarında. Âşık olduğu kadının onlardan biri olma olasılığı tabiî ki yüksekti. Ama Cenk her zamanki gibi bunu önemsemedi. Balkonun tırabzanına dirsekleriyle yaslanmış, çok uzaktaki gecekondulara bakarken "Değiştiririm" diye fısıldadı. Ama kendisini mi yoksa Nilay'ı mı kastettiğini duyan olmadı.

Nilay, evindeki yeni nüfus yapısına alışmaya çalışıyordu. Hafta sonu olduğu için şimdilik her şey bir tatil köyüne yeni gelenlerin yerleşmesi gibi görünüyordu. Ahşap basamaklarda karşılaşılıyor, buzdolabının başında sohbet ediliyor, birbirlerine değil ama Nilay'ı gören piçler gülümsüyorlardı. Kayıtlı oldukları muhtarlığın hangi kentin hangi semtinde olduğunu hatırlamıyor ve bunu önemsemiyorlardı. Yaşadıkları ülkenin bürokrasisiyle uzun zamandır herhangi bir ilişkileri olmuyordu. Dolayısıyla yeni taşındıkları evin ada ve parsel numaralarının dahil olduğu listenin çekmecesinde durduğu masaya sahip muhtarlığa isteseler de kaydolamazlardı. Çünkü nakil kâğıdının üzerine yazdırabilecekleri bir adresleri de yoktu. Hakan dışında hiçbiri oy vermemişti. Hiçbiri askerliğini yapmamıştı. Hepsi de çeşitli üniversitelerin öğrenci işleri bilgi depolarında, çeşitli fakültelere kayıtlı görünüyorlardı. Ancak Cenk dışında hiçbiri iki yıldır harcını yatırmıyor

ve kaydını yenilemiyordu. En fazla bir dönem sonra o üniversitelerden de kovulacak ve devletin vatandaş niteleme tekniğine uygun olarak adlarının yanına asker kaçağı yazılacaktı. Bu sisli resmî bilgilerin arasında sadece Cenk'in nüfus kütüğünün nereye kayıtlı olduğu biliniyordu, çünkü kimliğinin önünü ve arkasını taşıyan bir tişörte sahipti.

Evdeki ilk koşuşturmalar yürüyüşlere, yürüyüşler de salondaki kanepede ve oturma grubu dahilindeki, kare dışında kalan iki koltukta noktalandı. Günün bira ya da votka ve elma suyu içilebilecek saatlerindeydiler. Alkol saatlerinin gereklerine boyun eğmekte hiç nazlanmayan piçler ellerindeki kadehleriyle, sadece öğlen öncesi güneş gören serin salonda oturuyor ve konuşuyorlardı. Nilay'ın küçük bir müzik seti vardı. Ama Hakan bunu yeterli bulmamış dolayısıyla Technics marka setini derhal kurmuş ve "home theatre" sisteminin hoparlörlerine bağlamıştı. Henry Mancini dinliyorlardı: "Pembe Panter." Hakan, çaprazında oturan Nilay'a sordu:

"Zeynep ne zaman gelecek?"

Dostları Hakan'ın sorusunu duydukları anda yüzlerindeki ciddiyeti korudular ama dişleri ve dilleriyle güldüler. Çünkü Hakan'ın, taşınmalarına yardımcı olan Nilay'ın arkadaşının günün kalan bölümünü nasıl değerlendireceği hakkındaki sorusunun komik ve çocukça bir ilgiyle bağlantılı olduğunu düşündüler. Haklıydılar. Ama bu ilgi komik ve çocukça değil, daha çok yetişkince ve pornografikti.

Piçlerin cinsel hayatı düzensizdir. Harem kurdukları ve yalnızlıktan kendilerini okşadıkları dönemler birbirini kovalar. Ancak bu kovalamanın kazananı yoktur. Çünkü kovalayanla kaçan kişi aynıdır. Cinsel tercihleri doğuştan sahip oldukları cinsiyetlerinin emrettiği yönde ilerler ve nadiren yoldan çıkar. Kadınları tercih ederler. Pornografi ve biyoloji bilgilerinin yeterli olması nedeniyle zaman içinde eğittikleri kadınları mutlu ederler. Tatminsiz yatıp tatmin olmuş kalkarlar. Ancak düzenli bir ilişki yürütemeyecek yapıda olmaları ve sürekli spermatozoit üreten bedenleri, özellikle para karşılığında cinselliklerini sunan kadınları tanıma-

larını sağlamıştır. Fahişelerle ve sevgili olmanın her şey olmak anlamına gelmediğine ikna ettikleri kadınlarla sevişirler. Hayatın her alanındaki bencilliklerine rağmen, sevişirken asla bencil olmazlar. Orgazmın neye benzediğini görmemiş gözlerin beyazını seyretmeden ayağa kalkmazlar. Sadece sonrasında, kimsenin inanmadığı cümleler kurarak biraz önce yaptıklarını meşru ve pişmanlık harici kılan cümleler kurup giderler. Fahişe olmayan ve onlarla sevişen kadınlar günahın, toplumsal değerlerin ve aşkın ne olduğunu bilir, bütün bunların kurallarını gözleri kapalı sayabilir, ancak piçlerle sevişmekten vazgeçemezler. Bu, Cenk'in bir tişörtünde yazdığı gibi porno yıldızı olmalarından kaynaklanmaz. Nedeni basittir. Piçler insan kimyasında zevk yaratan her salgıya baraj ve vadi kurmayı öğrenecek kadar zamana sahip oldukları bir hayat sürerler. Çünkü başka işleri yoktur. Piçlerle sevişmek, ancak asla onlara âşık olmamak gerekir. Ancak ne yazık ki kadınlar bu gerçeği çok geç kabullenir.

"Akşam Suatlar gelecek. Cenk, sen hatırlıyorsun değil mi Suat'ı?"

Cenk, Nilay'ın sorusunu duyabilirdi, eğer kanser olan babasını düşünmeseydi. Babasının tam olarak ne kanseri olduğunu bile bilmiyordu. Kardeşi telefonda anlatırken duymamış ve o an için yeniden sormamıştı. Cenk, kendinden nefret ediyordu. Ailesinin yaşadığı evin kapısını, anahtarı içeride bırakarak kapatmış gibi hissediyordu kendisini. Dışarıda kalmış gibi. Ailesinin dışında. Her şeyin dışında.

"Cenk, Suat'ı hatırlıyor musun?"

Ama Cenk dostlarına bir ev bulmuştu. Kardeşinin hangi fakültede öğrenim gördüğünü bilmeyen, bir gün bile ona yardım etmemiş olan Cenk, dostlarının hayatını kurtarmıştı. Terastaki kirli yatağın üstünde Nilay'ı ikna etmiş ve kadına evinin kapısını açtırmıştı. Cenk kendisiyle gurur duyuyordu. Kendisini, yabancıların evlerine yasalar dahilinde girebilen bir çilingir gibi hissediyordu. Aileye bile açılmayan, kilitli kapıların ardındaki odaların içinde gibiydi. Yabancıların içinde. Her şeyin içinde.

"Cenk, sen duymuyor musun beni?"

Cenk duyuyordu.

"Hayır, hatırlamıyorum. Suat da kim?"

"Yazlıkta tanışmıştık. Yıllar önce. Birkaç yıl üst üste yazın görüştük. Neyse, belki görünce hatırlarsın. Akşam yemeğe onlar geliyor. Suat, birkaç arkadaşı daha ve..."

Nilay, başını Hakan'a doğru çevirerek cümlesini tamamladı:

"Zeynep."

"Güzel" dedi Hakan. "Çok güzel."

Tam Barbaros, "Zeynep mi, gelmesi mi?" diye soracaktı ki Afgan konuştu:

"Mangal yapacak bir yer var mı?"

Tabiî ki sorusunun yanıtını sadece Nilay biliyordu.

"Yukarıdaki balkonda yapıyoruz bazen."

Afgan, Hakan'ın ses tonunu taklit etti:

"Güzel. Çok güzel."

Günlük gazeteler hafta sonlarında bölünerek çoğalır ve ana sayfalarının yanına ekler gelir. Hafta sonu tatili bu gazetelerin ve eklerinin okunmasıyla başlar. Çalışan insan iletişime ve her türlü yöntemine ilgi duyar. Çalışan insan için diğer çalışan insanlar çok önemlidir. Bunun tek bir nedeni vardır: para daima diğerlerindedir. Dolayısıyla onların hüküm sürdüğü dünyanın sırtında taşıdığı gelişmeleri gazetelerden takip etmek, çalışan insanlığın görevidir. Hafta sonları bu göreve, o dünyanın sırtından çok karın ve aşağı bölgesinde gelişenleri içeren ekleri okumak da dahil olur. Uzun kahvaltılar sonrasında alışveriş merkezleri ya da yüksek aidatlı herhangi bir spor kulübünün tesislerine gidilir. Aralarında *Cumartesi Gecesi Ateşi* adlı filmi izlememiş olanlar varsa da, cumartesi gecesine hazırlanmak için evlere dönülür. Çalışan insan, yüzyıllar süren sendikal mücadelelerin sonucunda önce çocukların çalışmasını engellemiş, sonra ücretlerde kadın-erkek eşitliğini sağlamış, daha sonra çalışma saatlerini insan enerjisinin verimlilik standartlarıyla sınırlamış, en sonunda da haftalık tatil günlerini belirlemiştir. Böylece, dökülen binlerce litre kanın ve

binlerce litre gözyaşının sonunda, doğumlarını doğru yüzyılın doğru yarısına denk getirmiş olan Suat ve arkadaşları üç arabanın içinde geldikleri Nilay'ın evinde, cumartesi gecesini eğlenerek geçirmeye hak kazanmıştır. Onların ataları iş hayatının kurallarını belirlemek için birbirlerinin karınlarını parçalarken, piçlerin atalarının ne yaptığı bilinmediğinden Nilay'ın evinde neler yaşanacağı da tahmin edilememektedir.

"Hoş geldiniz! Nasılsın Suat? Ne zahmet ettiniz! Girin, girin!"

"Ben iyiyim de, sen nasılsın hatun?"

Suat, kapıyla beraber ağzını da açan Nilay'a sarıldı. Onların sarılmasını fırsat bilen diğer misafirler arkalarından dolanarak evin içlerine kaydılar. Ellerinde, çoğu kırmızı şarap olan içki şişeleriyle, gülümseyerek eski dostları seyrettiler. Nilay, Suat'tan ayrıldı ve teker teker hepsini öptü. Hatta birkaç saat önce gördüğü Zeynep'i bile. Yeni misafirler aralarında konuşuyor, ev sahibelerini tanımayanlar Nilay'la tanıştırılıyordu.

"Sen Feyza'yı tanıyorsun, değil mi? Unilever'den."

"Tabiî, tabiî. Merhaba, nasılsın?"

Nilay, Feyza'yı hatırlamıyordu ama Suat'a, ileride müşterisi olma ihtimali olan biriyle tanışabilmek için yalan söylemesi de zor değildi. Suat küçük şovuna devam ediyor ve sirkindeki hayvanları tanıtan bir sunucuya benziyordu:

"Defne de bizim firmadan. Bu gördüğün adam da Emre. O da bizden."

"Memnun oldum. Ayakta durmayın, buyurun, şöyle geçelim. Ben onları alayım."

Mutfağa yürüyen Nilay ve en yakın dostu Zeynep şarap şişelerini, kanepe ve koltuklar da misafirleri paylaştı. Kulüplere gitme yaşlarının geçtiğine inanan ve yüksek stilli eğlencelerin ancak evlerde mümkün olabildiğini düşünenlerin planladıkları bir geceyi iki şey bozabilirdi: deprem ya da piçler. Suat'ın burnu estetik ameliyat geçirdiği halde iyi koku alıyordu. Oturduğu yerden mutfağa doğru bağırdı:

"Bunu yeni mi aldın?"

Nilay kafasını buzdolabından çıkardı:

"Neyi?"

"Müzik setini."

Bu kez Nilay, kafasını mutfak kapısından çıkardı:

"Benim değil. Hakan'ın."

"Hakan da kim?"

Nilay, hazırlayacağı içkilerin şişelerine ulaşabilmek amacıyla Frigidaire marka çift kapılı büyük buzdolabına kafasını tekrar sapladığı için Suat'ın sorusunu duyamadı ama bir üst katın koridorunda merdivene doğru yürüyen Hakan, arkasından gelen Barbaros'a dönüp konuştu:

"Ben kimim?"

İkisi de kahkaha attı. Basamakları indiler ve gözler onlarda buluştu. Uzun süren bir tanışma ve tokalaşmayı engellemek için Hakan, hafif bir baş selamıyla giriş yaptı:

"Merhaba, ben Hakan. Bu da Barbaros. Onlara 'merhaba' de Barbaros."

Barbaros, oturan dört kişinin ayak hizalarına bakarak konuştu:

"Merhaba."

Hakan'ın kurduğu ilk cümlede genç adama ısınmış olan kanlar, üçüncü cümlesinde soğumuş, Barbaros'un konuşmasıyla da donmuştu. Ancak çalışan insanlar her şeyden önce halkla ilişkiler uzmanıydı. Bu uzmanlıkları onları sakinleştirdi. Yapanların gülmediği bir esprinin salonda döndüğünü varsaydılar. Küçük gülümsemeler ve kısık merhabalar duyuldu. Hatta Emre, sağ avucunu boyun hizasına kaldırıp selam vererek, halkla ilişkilerde ne denli ileri bir noktaya ulaştığını herkese kanıtladı. Salona yayılmış insanların ne tür ürünler olduğunu Nilay'dan dolayı akşamüstü civarı anlamış olan Barbaros ve Hakan arkalarını dönüp merdiveni ağır ağır tırmanmaya başladılar. O sırada bir kadın sesi duyuldu. Muhatabının kulakmemesini ısıracak kadar kadınsı çıkan bir ses:

"Merhaba Hakan."

Kulakmemesi ısırılmış Hakan, olduğu basamakta dönüp Zeynep'e bakarak konuştu:

"Gelsene yukarı, mangalı yakıyoruz."

"Tamam, içkileri hazırlayalım, geliyorum. Daha salata da yapılacak. Neyse artık onu erkekler yapar."

Zeynep, sadece birkaç kez gördüğü Suat ve diğerleriyle Nilay'ın oturduğu apartmanın asansöründe karşılaştığı için evin garip misafirlerinden kimseye bahsetmemişti. Ancak Suat ve diğerleri evdeki piç sayısını sadece iki sanmalarına rağmen huzursuz olmuşlardı.

At yarışının başlayabilmesi için atların "baks" adı verilen çatısız kulübelere girmeleri ve söz konusu kulübelerin kapılarının arkalarından kapanması gerekir. Suat ve arkadaşları birer attır. Yarışsa sosyal hayattır. Ancak hemen yanlarındaki atların hareketlenmelerinden ötürü tanımlayamadıkları bazı duygular hissetmiş ve huzursuz olmuşlardır. Önlerindeki bakslara girmemek için direnen Suat ve arkadaşları yüzünden yarış bir türlü başlayamamaktadır. Ta ki aralarından biri anlamlı biçimde kişneyecek kadar sakinleşene kadar:

"Tabiî, ben acayip güzel salata yaparım. Siz bana aletin edevatın nerede olduğunu gösterin, gerisine karışmayın."

Suat'ın ardından Emre de ayağa kalktı:

"Ben de sana yardım edeyim."

Emre'yle sadece iş arkadaşı olmadıkları birbirlerine bakışlarından belli olan Defne de peşlerinden gitmeye yeltendi ama sol dirseğine dokunan Feyza başlamış bir hareketi yarıda kesti.

"Bırak, onlar halletsin."

İki kadın konuşmaya başladı. Konuştular. Cümleler kurdular. Sonra biraz daha kurdular. Kelime inşaatı mutfakta da devam ediyordu. Suat konuşuyordu, Nilay, Zeynep, Emre konuşuyordu. Ancak ikinci katın, çok uzaktaki gecekonduları gören balkonunda sadece mangaldaki kömürlerin kırmızıya çalmasının sesi duyuluyordu ve kimse konuşmuyordu. Cenk'le Barbaros balkonun tırabzanına yaslanmış, yanlarındaki mangala ve Afgan'ın sadece kendisinin ölçebildiği açılardan kömürlere üflemesini seyrediyorlardı. Hakan'ın elindeki kadehte Disaronno Amaretto vardı. Nilay'ın "Bunlar da babamın içkileri. Ne zaman gelse içer" dediği şişelerden birini balkona taşımış, ağdalı içkiyi yanaklarının içiyle

eze eze içiyordu. Konuşmuyorlardı. Hepsi de kendini düşünüyordu. Kendini ve hayatını. Barbaros hayata, onu denetlemek için geldiğini ilk düşündüğü anı hatırlamaya çalışıyordu. Aslında bu anısı Birleşmiş Milletler genel sekreteri olmayı istediği yıllara dayanıyor ve sonsuz kibirli yapısı nedeniyle ayakta kalabiliyordu. "Ben" diyordu içinden, "bir hayat müfettişiyim. Hayatı ve dünyayı denetlemeye geldim. İnsanları, tercihlerini, doğayı, her şeyi denetlemek için yaşıyorum." Yıllar önce kurduğu bu cümleleri hâlâ hissederek düşündüğünü fark edince görünmez bir tebessüm yürüdü yüzüne. Ancak tebessümü o kadar da görünmez olmadığından Cenk'in dikkatini çekmişti. Gördüğü gizli tebessümün bir benzerini zaman zaman taşıyabilen, hayatındaki başka bir kişiyi düşündü: babasını. Cenk başını hafifçe, sağa ve sola salladı. Bu hareketi yaparken gözlerini hafifçe kısmıştı. Afgan'ın âşık olduğu kadının kahkaha atarken yaptığı gibi. Afgan, sonunda yanıp kül olacak bir şey için yeterince nefes harcadığını düşünerek ayağa kalktı ve Hakan'ın elindeki kadehi alıp içindekinden bir yudum aldı. Âşık olduğu kadın da severdi Disaronno Amaretto'yu. Aslında o her içkiyi severdi. "Şimdi nerededir acaba, ne yapıyordur?" diye soracaktı ki zihninin tahminler departmanına, âşık olduğu kadının aynı sorunun Afgan'a uyarlanmış halini kendine hiçbir zaman sormadığını ve hiçbir zaman da sormayacağını hatırlayıp girişimini frenledi. Duygusal bir kaydırağı ayakları ve elleriyle tırmanıp başladığı noktaya kayarak döndü, kadehi Hakan'a iade etti. Hakan bir cümleyi dudaklarında gezdirdi sonra kimsenin duymadığını fark edince yüksek sesle tekrarlamaktan vazgeçti. Oysa bir soruydu bu ve varsa bir yanıtı onu verecek olan da balkondakilerden biriydi. "Ne kadar sürebilir?" cümlesini mırıldanmıştı. "Bütün bunlar daha ne kadar sürebilir?"

Kentin örgütlenmiş hayatında yeri olmayan piçlerin suskunluğu ve gözlerindeki karanlık, balkon kapısının eşiğini aşan, boksörlerinkine benzeyen yarı bot yarı spor ayakkabının içindeki kadın ayağıyla yok oldu. Bağlı olduğu bedene dair, piçler tarafından ilk görülen parça olan sol ayağın sahibi balkona çıktığı anda konuştu:

"Nasıl gidiyor? Etleri getireyim mi?"

Zeynep'in tuttuğu tepside beş kadeh rakı vardı. Kendi zevkine göre ayarlamış olduğu oranlara sahip beş kadeh rakı. Üzerlerine dört el geldi. Afgan konuştu:

"Yok, birazdan getirirsin. Daha istediğim gibi olmadı."

Zeynep tepsiyi pencerenin bel hizasındaki mermer taşıyan beton çıkıntısına bırakıp üzerindeki yalnız kadehi de kendine aldı.

"Sen ne yapıyordun Hakan?"

"Ne zaman?"

"Yok, yani ne iş yapıyordun?"

Hakan çok hafifçe dudaklarını büzdü. Biraz önce çarpıp düşürdüğü parçalanmış bibloya bakan beş yaşındaki bir çocuk gibi.

"Bir iş yapmıyorum."

"Okul mu devam ediyor?"

"Hayır."

Diğer piçler kendi piçlikleriyle kulaklarını tıkamış ve dostlarını bininci kez kurduğu cümlelerle yalnız bırakmışlardı. Ama Hakan uzun zamandır utanmıyordu yaptıklarından, daha doğrusu yapmadıklarından. Dolayısıyla belki de balkondaki en soğuk kana sahip olan oydu

"Okul da yok. Ben çalışmıyorum. Ne özel sektörde, ne kamu sektöründe, ne de bir okulun amfisinde."

Dünyanın çeşitli coğrafyalarında düşen çığların yüzde doksan beşi insan kaynaklıdır. Zeynep bir çığın düşmesine neden oluyor, diğerleri de kimin sağ kurtulacağını düşünüyordu. Elindeki kadehi nazikçe ağzına götürüp getiren Zeynep, küçük bir gülümsemeyle sordu:

"Çok mu zengin senin ailen?"

Ama kimse gülmüyordu.

"Hayır" dedi Hakan. "Öyle çok zengin değiller. Hatta vasat, diyebiliriz."

Zeynep, en tehlikeli yerlerde, karın en oturmamış olduğu bölgelerde taklalar atmaya devam ediyordu:

"Peki nasıl geçiniyorsun?"

Kar titremeye, yer kaymaya başladı ve nefesler tutuldu.

"Satıyorum."

"Neyi?"

"Her şeyimi."

Çığ düştü ve nefesler verildi.

"Nasıl her şeyini?"

Tonlarca karın altında kalmış Zeynep yardım istiyordu.

"Bugüne kadar ailemin bana verdiği her şeyi. Ayakkabılarımı, gitarlarımı, televizyonumu, kitaplarımı, her şeyi."

Ama kar, çığlığının duyulmasına izin vermiyordu. Zeynep gözlerini olabildiğince açarak bir kez daha denedi:

"Peki satacak bir şeyin kalmayınca ne yapacaksın?"

"Güzel bir soru... Çok güzel."

Tonlarca kar eridi, nehirlere bulaştı. Zeynep yükseldi ve çığın altından sağ çıktı. Nehrin suları buharlaşıp birbirine karıştı. Hakan kayboldu.

"Bilmiyorum. O gün geldiğinde ne yapacağımı bilmiyorum."

Bin roman okumuş dostlarının neden bu denli yalın ve yalnız cümleler kurduğunu anlayamayan piçler sanki onu yeniden hayata döndürmek istercesine aynı anda kadehlerini kaldırdılar. Yükselen kadehlere kayıtsız kalamayan Zeynep, gözleri Hakan'da kadehini onlarınkine yaklaştırdı. Beşinci kadeh de kalabalığa karıştı. Barbaros konuştu:

"Zeynep'e!"

Genç kadın hariç herkes tekrarladı.

"Zeynep'e."

Bardaklar birbirine ve acemi ellerin hazırladığı bol sulu rakılar dillere dokundu.

Zeynep, Hakan'ın verdiği yanıtlardaki kelimeleri ilk kez duymuyordu. Ama bir cümle içinde böylesi sıralanışlarına ilk kez tanık olmuştu. Afgan, genç kadının donuk gülümsemesini silmek ve hafızaları tazelemek için gülerek konuştu:

"Hakan, ameliyat izini göstersene."

Zeynep'e döndü:

"Geçen ay böbreğini sattı da."

Güldüler. Ama hiçbiri Afgan'ın söylediğini komik bulmadı. Sadece hafıza tazelemek için. Yanlış anlaşılmasın. Daha iyi hatırla-

mak için değil, boşalmış kadehleri yenileri ve dolularıyla değiştirir gibi hafızaları sıfırlamak için gülmüşlerdi. Zeynep'se susmuş ve dört bir yanını sarmış gülen piçleri seyretmişti.

Nilay etleri getirdi. Etler pişirildi. Salona inildi ve dikdörtgen yemek masasının etrafına oturuldu. Kadehler dolduruldu. Salata şefi Suat sordu:

"Sen ne iş yapıyordun Hakan?"

Hakan, sol elinin üç parmağıyla tuttuğu pirzolanın etini dişleriyle kemiğinden sıyırdı, iki kez çiğneyip yuttu. Sol elinin yağlanmamış iki parmağı ve avucuyla kadehini yakalayıp rakısını yarıladı. Tabağının sağında duran peçeteyi alıp sol elini üstünkörü temizledi. Sağ elinin altındaki paketten bir sigara çekip, yanında oturan Afgan'ın yakmasını şaşı gözlerle seyretti ve konuştu:

"UNİCEF için çalışıyorum. Çocuk işçiler için mücadele veren NCHO'nun Türkiye koordinatörüyüm. Aslında işimiz çok basit. Çocuk çalıştıran işyerlerini tespit edip işvereni kaçırıyoruz. Sonra da işkence yapıyoruz. Bir daha çocuk işçi çalıştırmayacağına dair yemin ettirip serbest bırakıyoruz. Edilen yeminin niteliği işverenin inançlarına göre değişiyor tabiî. Bazen de arabalarına ya da evlerine uyuşturucu saklayıp narkotiğe ihbar ediyoruz. Bir de erkek işverenler için çok nadir de olsa uyguladığımız bir işlem var. İşvereni kaçırıp NCHO'nun fonuyla kurulmuş özel hastanede cinsiyet değiştirme ameliyatından geçiriyoruz. Birkaç ay hormon tedavisi görüyor. Tabiî bu süre içinde bilincinin yerine gelmemesi için uyuşturucu veriyoruz. Daha sonra da, genellikle sabah ezanı saatlerinde işyerinin kapısına yarı baygın vaziyette bırakıyoruz."

Hakan bütün bunları o kadar ciddi bir ifadeyle anlatmıştı ki ilk başta duyulan birkaç kıkırdama sessizliğe karışmış ve Nilay'ın piçlerin haricindeki misafirleri ne çatallarını ne de kadehlerini ağızlarına götürebilmişlerdi. İlk silkinen Suat oldu:

"Haydi canım!"

Hakan hiç tereddüt etmedi:

"Sen nerede çalışıyordun?"

"Rugstore'da."

"Hint ve Nepal halıları satan o devasa firma değil mi?"

"Evet."

"Tamam işte, sizin Hindistan'daki fabrika müdürünüzü kadın yaptılar. O uygulamanın fotoğrafları daha sonra NCHO'nun broşürlerinde yer aldı."

Suat ne diyeceğini belki de ilk kez bilemiyordu. Yeni tanıştığı bir insanın son derece kendine ve söylediklerine güvenen biçimde anlattığı garip meslek kolunun varlığına tabiî ki inanmamıştı. Ancak Hakan'ın neden böylesine komik olmayan bir şakayı uzattığını ve neden doğruyu söylemediğini anlayamıyordu. Ancak o bir genel müdür yardımcısıydı ve mastırını Wisconsin kentinin en saygıdeğer üniversitesinde yapmıştı. Türk, İran ve Çin halılarının pazardaki payını düşürmek için elinden geleni yapıyor, satış psikolojisinde doruk noktasına oynuyor, pratik zekâ ve hazırcevaplılığa bir din gibi inanıyordu.

"Olabilir tabiî. Bizde kadın çalıştırma kotası var. Belki de o yüzden ameliyat olmuştur."

Herkes güldü. Nilay, Hakan'a dönüp gülerek "Çok salaksın!" dedi.

Hakan da gülüyordu.

"Nilay, ben hissettiğim zekâdayım. Kendimi salak gibi hissedersem, salak oluyorum. Tabiî bazen de dâhi gibi hissediyorum."

Afgan bir buçuk kilo eti tek başına yemiş ve şişmiş midesini sıvazlayarak kendi kendine söyleniyordu:

"Ben de hissettiğim kilodayım ve kendimi şişko hissediyorum."

Hakan yeniden konuşmaya başladı:

"Nepal'de otuz milyon insan yaşıyor. Hindistan'da ise bir milyar. Her gün aralarındaki sınırdan Hindistan'a yüzlerce çocuk geçiyor. Her ne kadar dönenlerin hikâyeleri felaket tecrübeleri anlatsa da Hindistan, Nepalli aileler için bir rüya. Kızlar fahişe, oğlanlar ise halı fabrikalarında dokumacı olarak çalışmaya başlıyor. Tabiî bir de pirinç tarlalarından hasat alınınca geriye kalan çamurların kullanıldığı tuğla üretimi var. Ahşap kalıplarla çalışan

bir çocuk günde bin tuğla yapabiliyor. Karşılığında da bir buçuk dolar alıyor. Fahişelik yapan kız kardeşiyse üç dolar kazanabiliyor. İşte NCHO bütün bunlarla mücadele ediyor."

Hakan'ın anlattıkları artık kimseye komik gelmiyordu. Nilay tekrar söze girdi:

"Tamam, yeter artık. Yaptığın işi herkes anladı."

Sadece Zeynep garip bir tebessümle Hakan'a bakıyordu. Çünkü o anlamıştı. Tam karşısında oturan adamın o güne kadar tanıştığı kimseye benzemediğini anlamıştı. Ama Suat anlamıyordu ve anlamadığı konuları da sevmiyordu. Çaprazında oturan Cenk'e döndü:

"Peki sen ne yapıyorsun?"

Barbaros, birazdan duyacağı yanıtın saçmalığına daha Cenk ağzını açmadan güldü. Kim bilir, ortasında iki mor mumun yandığı, servis tabaklarının Çekoslovak porseleni olduğu masada Cenk neler anlatacaktı? Bir sigara yakıp arkasına yaslandı. Hayatı ve içinde olup biten her şeyi denetleyen beş duyusuyla eski dostunu dinlemeye başladı. Ne de olsa bu akşam absürd gösteriler gecesiydi. Barbaros, asla çıkmayacağı sahneye en yakın yerde oturuyordu.

"'Echelon' diye bir kelime duydunuz mu hiç?" sorusuyla Cenk konuşmasına başladı. Tabiî ki kimsenin yanıtlamasını beklemeyeceği bir soruydu.

"Echelon bir iletişim ağıdır. Daha doğrusu kendine ait uydusu olan dünyanın en gelişmiş iletişim ağı. 1948 yılında, Soğuk Savaş'ın herkesi dondurduğu bir zamanda Amerika ile İngiltere USUKA anlaşmasını imzalarlar. Bu anlaşmaya göre Sovyetler hakkında toplanan askerî bilgiler tek bir merkezde toplanacak ve müttefiklerle paylaşılacaktır. Echelon böyle doğar. Sonra birliğe Avustralya, Kanada ve Yeni Zelanda dahil olur. Gün gelir, müttefikler Soğuk Savaş'taki düşmanlarını kaybederler. Bu gizli bilgi toplama sistemi de ekonomiyle özel konular üzerinde yoğunlaşır. Şimdi, daha basit anlatmak için şöyle söyleyeyim: Echelon'un dünya yörüngesinde birçok uydusu vardır. Aslında şu an için bilinen üç tane var: İntelsat, İnmarsat ve İntersputnik. Tabiî bu uy-

duların topladığı bilgileri yaydığı istasyonlar var. Bunlar dünyanın her yerine yayılmış istasyonlar. Ben Kıbrıs Rum Kesimi'ndeki Ayos Nikolas istasyonunda çalışıyorum. İngilizlerin kurduğu bir yer. Government Communications Headquarters'a bağlıyız. Yani Amerikalıların meşhur National Security Agency'lerinin İngiliz versiyonu. Aslında National Security Agency'nin merkez karargâhı olan Fort Meade'yle ortak çalışıyoruz. Bütün bilgiler Fort Meade'ydeki Super-Cray adlı bilgisayarda toplanıyor. İnternet'le ilgili bir örnek vereyim: Echelon'un hafızasında binlerce anahtar kelime vardır. Bu kelimelerden birini İnternet'te yazdığınız anda peşinize düşüp sizi listemize kaydediyoruz. Golf topuna benzeyen dev, beyaz yapılar görmüşsünüzdür. Televizyonda, kitaplarda. İşte ben onlardan birinde çalışıyorum. Binlerce kilometrekare içindeki konuşulan, fısıldanan, yazılan, okunan, hatta düşünülen her şeyi kaydeden bir kuruluşun mensubuyum. Ne yediğinizi biliyorum, ne sıç..."

Nilay ağzı çok hafif açık dinliyordu. Cenk'in yüzünden başka hiçbir şey görmüyordu. Arkadaşlarıyla birlikte evine aldığı adamın anlattıklarına inanamıyor ve sadece dinliyordu. Ta ki Cenk son cümlesine başlayana kadar. Ev sahibeliği duyarlılığı yemek fiilinden sonra gelecek olanı tahmin etmesini sağlamıştı. Konu, yemeğin bağırsak yolculuğuna gelecekti, dolayısıyla kendi elleriyle kurduğu bir masada o fiilin telaffuz edilmesini engellemeyi kesinlikle gerekli gördü:

"Evet, anladık!"

Cenk, Nilay'ın araya girmesini anlayışla karşıladı ve sevgilisinin duymak istemediği fiilin üstünden atlayıp cümlenin sonuna geldi:

"Biliyorum. İşte Suat, benim yaptığım iş bu. Çok zevkli değil ama sosyal imkânları çok iyi. Malta'da yazlık kampımız var. Orada tatil yapabiliyoruz. Kışın da, Romanya'nın kuzeydoğusunda satın aldıkları bir dağda kayak yapıyoruz. Anlayacağın, şartlar fena değil. Ama tabiî işin bir kötülüğü var. Önüne gelene anlatamıyorsun. Yani o kadar gizli tutulması gereken bir iş ki kimliğini açıkladığın anda seni ve açıklamayı duyan kişileri derhal yok edi-

yorlar. Böyle bir sorun var ama burada aile içindeyiz nasıl olsa, değil mi?"

Emre, Cenk'in konuşmasından ve verdiği ayrıntılardan o kadar etkilenmişti ki dinlediği sürece gözlerini kırpmayı unutmuştu. Defne kesinlikle kaybolmuştu. Sadece Feyza ve Zeynep gülümsüyorlardı. Çünkü Cenk yakışıklıydı. Çünkü çok iyi bir hikâye anlatmıştı. Ve üstündeki tişörtte çıplak çektirdiği boydan bir fotoğrafı vardı. Zaten sadece o tişört bozuyordu anlatılanların büyüsünü. Zeynep biraz önce Hindistan'da çalıştırılan çocuklardan bahsederken gözleri dolan Hakan'ın şimdi hiçbir şey olmamışçasına önündeki pirzolaları bir sokak çocuğu gibi yemesini seyrediyor, Suat ise uzun bir zaman kimseye yaptığı işin ne olduğunu sormayacağına dair kendine söz veriyordu.

Afgan konuştu:

"Tabiî ki hepimiz bir aileyiz. Birilerini yok etmeleri gerekirse, 'Beni alın' derim. Siz keyfinize bakın. Nilay, daha rakımız var mı?"

Kendine yavaş yavaş olsa da gelmiş olan Nilay yerinden kalkıp masadan birkaç tabak aldı ve Afgan'a bakıp başını olumlu yönde sallayarak sorusunu yanıtladı. O mutfağa giderken, son birkaç dakikadır masada konuşulanların analizini yapmak için diğer kadınlar da ellerindeki tabaklarla peşinden gittiler. Emre, Suat'ın asistanıydı. Masaya oturduğundan beri sadece iki kez konuşmuştu. İlkinde ekmek istemiş, ikincisindeyse hapşıran Defne'ye "Çok yaşa" demişti. Dört piç ve iki çalışan insan dikdörtgen masanın etrafında baş başa kaldılar. Hakan, müzik setinin uzaktan kumandasını yıllar önce kaybettiği için yerinden kalkmak zorunda kaldı. Hot Chocolate'ın bilinen parçalarının toplandığı CD'yi bastığı düğmeyle döndürüp sandalyesine döndü. Bu arada Suat, Cenk'in konuşmasının sona erdiği andan itibaren dört kez "Evet" demişti. Her seferinde de başını sağa ya da sola yatırmıştı. Yarım saat öncesinin kendine güvenen halı tüccarından geriye şaşkın bir halı motifi kalmıştı. Ancak Barbaros, Birleşmiş Milletler genel sekreteri olarak, bir masanın etrafına toplanmış yetişkinleri nereden ve hangi eğitimden gelmiş olurlarsa olsunlar bir ortak noktada buluşturmak zorunluluğunu hissetmiş ve parmaklarının arasındaki sigarayı ağzındakiyle ya-

kıp yerlerini değiştirdikten sonra konuşmaya başlamıştı. Tenisin masanın merkezî ağırlık noktası olduğuna emindi.

"İş dışında bir şeyler yapıyor musunuz? Yani ben uzun zamandır adam gibi tenis oynayamıyorum. Hiç fırsat olmuyor. Umarım siz oynayabiliyorsunuzdur."

İlk kez Emre'nin burun delikleri genişlemiş ve üzerinde birkaç cümle gezdirebileceği bir konu açılmıştı. Hiç zaman kaybetmedi. Hatta üç duble rakının etkisiyle Suat'ın konuşmaya hazırlanıp hazırlanmadığıyla bile ilgilenmedi.

"Mutlaka haftada sekiz saat oynuyorum. Aramızda bayağı çekişmeli maçlar yapıyoruz. Tenis, bisiklet gibi olmadığı için, ara vermeye hiç gelmiyor. Hemen paslanıyorsun."

Afgan duydukları karşısında dişetleriyle gülüyordu. Yıllarca yüzmüş ve suyun içinde terlemenin ne demek olduğunu çok yakından tanımış biri olarak gülüyordu.

"Oksijendendir" dedi.

Emre, Afgan'ın söylediğini anlayamamıştı.

"Efendim?"

"Oksijenden. Oksijen yüzünden paslanıyoruz. Oksijen yüzünden yaşlanıyoruz. Oksijenle işimiz olmasaydı eskimezdik. Açıkta kalmış elma gibi çürüyoruz. Sen de o yüzden paslanıyorsundur. Oksijenden."

Sohbetin kontrolünü daha ele geçiremeden kaybettiğini gören Barbaros, tarihte istifayla görevinden ayrılan bir Birleşmiş Milletler genel sekreteri olmadığı için bir nefes alıp geldi ve yeniden denedi:

"Çok iyi! Haftada sekiz saat çok iyi bir rakam. Keşke biz de oynayabilsek."

Bu kez Suat asistanından önce davrandı. Her ne kadar arkadaş da olsalar, aralarındaki hiyerarşiyi gözetmesi gerekiyordu.

"Yarın biz kulüpte olacağız. İstersen sen de gel. Bir dörtlü yaparız."

Çok nadir bir şey oldu. Dört piç de aynı düşünceye daldı. Dört farklı yerde, dört farklı kişiye raketlerini sattıkları anları hatırladılar.

"Tabiî" dedi Barbaros. "Yarın telefonlaşalım. Benim için de iyi olur."

Hot Chocolate'ın "You Sexy Thing" adlı şarkısı başladığı anda salona Zeynep girdi ve girer girmez Hakan'la göz göze geldi. Bir litrelik Tekirdağ rakısı kadehlere dağıtıldı. Emre ve Defne daha fazla içemeyeceklerini söylediler. Feyza, Barbaros'un kendisini bir an önce fark etmesini sağlamak amacıyla yanına oturup kadehini onunkine değdirdi. Gece herkes için farklı nedenlerden ötürü çok sıkıcı geçebilecekken kadın ve erkeklerin yavaş yavaş birbirlerini paylaşmasıyla ilginç bir beze sarılıyordu. Bu daha çok bir yatak çarşafıydı. Ancak Nilay'ın evinde üç çifte yetecek çarşaf takımı yoktu. Dolayısıyla Zeynep, Hakan'ı kendi mağarasına götürmeyi düşünüyordu. Kadın ve erkek, içlerinde doğup büyüdükleri kültür ve aldıkları eğitim ne kadar gelişirse gelişsin hâlâ cinsiyetlerinin tamamlayıcılığı üzerine kurulmuş cinsellikte buluşabildikleri için, birbirini çekici bulan insanlar karşılarındakinin casus uyduların alıcı istasyonlarında ya da UNİCEF'in var olmayan vahşi bir alt kuruluşunda çalıştıklarını iddia etmeleriyle ilgilenmiyorlardı. "İyi ki seks var" diye düşündü Cenk. "İyi ki o var da, kendimizi hâlâ insan gibi hissedebiliyoruz."

Yemek masasının bacakları kırılmadı ama üç saat daha eskidi ve herkes ayağa kalktı. Suat, hemen hemen hiç konuşmayan Defne ve Emre bir an önce yok olmak için birbirlerine gözleriyle yalvarıyorlardı. Suat, uzun zamandır tanıdığı Nilay'ın hangi garip ilişkilere girdiğini anlayamamış ve her zamanki gibi anlayamadığı için de kaygılanmaya başlamıştı. Bütün gece, evde kalmaya başladıklarını bilmediği dört adamla nereden tanıştığını, gerçekte ne tür insanlar olduklarını öğrenmek için Nilay'la yalnız kalmaya çalışmış ama 190 metrekarelik kapalı alanda bunu başaramamıştı. Telefon edecekti. On altı saat sonra Nilay'la görüşecek ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenecekti. Bu kararı verdiği için rahatladı ve konuştu:

"Hatun, biz kaçıyoruz artık. Ben daha çocukları bırakacağım. Yemek için çok teşekkür ederiz. Her şey çok güzeldi."

Nilay yalnız çevresinin uzaklaştığını görebiliyor ama bir yandan

da Cenk'in saatlerce seviştikleri yataktaki kalça hareketlerini düşünüyordu. Bir seçim yapması gerekiyordu. Suat ve arkadaşlarının biraz daha kalmaları için rica etmek o an için yanlış olan seçimdi. Diğerini ele aldı. Bu, hemen yanında duran Cenk'in eliydi.

"Rica ederim. Tamam hayatım, siz kaçın. İyi geceler. "

Bir daha asla birbirlerinin yüzünü görmeyecek olan insanlar o gece "Görüşürüz!" dediler ve hayvanat bahçesinin pembe duvarlı kafesinde üç kadınla dört erkek kaldı. Barbaros, kadınlar mutfaktayken, amerikan barın ardındaki küçük servis masasından bir Chivas Regal şişesi çekti. Bu gidişle, Nilay'ın babası ilk ziyaretinde kızının alkolizme yatkınlığını sorgulayacaktı. Ama bu sorguda Nilay kimsenin adını vermeyecekti. Merdivenlere yönelen Barbaros, elindeki şişenin içeriğini içinde hissetmek istediğini anlatmak için Chivas Regal'i yavaşça kaldırıp dostlarına gösterdi ve bir baş hareketiyle yalnız kalmaya gittiğini anlattı. Üç piç geniş kanepeye oturmuş rakılarını yudumluyorlardı. Kadınlarsa evcilik oynuyor, ailelerinin evinde asla yapmayacakları bir işle meşgul oluyor ve kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyorlardı. Üç piçin en uzun boylusu olan Afgan konuştu:

"Etleri iyi pişiremedim. Ateşten erken aldım. Aslında olsaydı, üstlerine biraz altın tozu serperdim. Siroza iyi gelir."

Sustuğu anda konuşmayı Hakan devraldı. Basketbol topu biçimindeki cam avizeyi rakı kadehiyle gösterdi.

"Hiçbir evde avize olmamalı. Onların yerine televizyonlar asılmalı. Sağlam bir zincir ve ucunda bir kanca. Kancanın ucunda da televizyon. Nasıl olsa elektrik bağlantısı da var. Kablolar da ortada durmaz. Tavandan sallanan bir televizyon fena olmaz."

Sustuğu anda Cenk konuştu:

"Galiba çok içtim. Beynim kalbim gibi atıyor. Daha doğrusu kalbimle aynı anda atıyor. Hissedebiliyorum. Nabzımı hem kafamda, hem göğsümde hissediyorum."

Piçlerin konuşmaları bir orkestra şefinin yönetiminde ilerliyormuş gibiydi. Tonlamaların inişleri ve çıkışları birbirine o kadar uyumluydu ki, onları dinleyen yazılmış bir metni okuduklarını sanabilirdi. Birbirlerinin sözünü kesmiyorlar ve tonlamayı düş-

tüğü yerden harf harf çıkarak yükseltiyorlardı. Piçler, yıllardır birlikte şarkı söylemekten armonisi mükemmele yaklaşmış bir koro gibi konuşarak melodiler yaratıyorlardı. Çağın vebasının heba olduğundan bahsediyorlardı. Sırasıyla Cenk, Hakan ve Afgan konuşuyordu.

"İnsan kendini öğrendi."

"Sonra başını kaldırdı ve diğer insanlara baktı."

"Evet."

"İnsan paradan önce harcamayı öğrendi."

"Sonra harcayacağı bir şey kalmadı ve diğer insanlara baktı."

"Evet."

"Diğerleri ne yapıyorsa o da aynısını yapmaya başladı."

"Yani kendini harcadı."

"Evet."

"Ve insanın başına kendisinin getirdiği en büyük felaket olan..."

"Heba..."

"Dönemi başladı."

Piçler, yaşadıkları yılın Hıristiyan takvimine göre kaçı gösterdiğiyle ilgilenmezler. Sadece heba çağında yaşadıklarını bilirler. Bu çağda her şey harcanır. Ancak paranın harcanması durumunda olduğu gibi karşılığında ele geçen bir şey yoktur. Her şey karşılıksız harcanır. Heba edilir. Piçler kendilerini, diğerleriyse hayatlarını heba eder.

Evcilik adındaki oyunda kazanan yoktur ama Nilay, Feyza ve Zeynep herhangi bir ödülü hak etmiş gibi gülüyor ve salondaki kanepeyle koltukları bedenleriyle dolduruyorlardı. Feyza, Barbaros'un tuvalete ya da geri dönmek üzere bir yere gitmediğini anladığı anda ciddileşip salonun ana karesinin merkezindeki ahşap sehpaya doğru bir cümle attı:

"Barbaros nerede?

Afgan masaya düşen soruyu alıp sahibine iade etti:

"Uyumaya gitti."

Ancak masadan aldığını iade ederken o kadar nazik davranmış

ve Feyza'ya öyle bir gülümsemişti ki genç kadın yeniden bir ödül kazandığını hissettiği ana döndü. Afgan'ın gülümsemesini yarı yolda kendi gülümsemesiyle karşıladı. O an birkaç saat içinde sevişeceklerini anladılar. Bunun rahatlığıyla da birbirlerine kur yapma zahmetinden kurtuldular. Sadece arada bir, gecenin sonunda sevişeceklerini birbirlerine hatırlatmak için karşılıklı gülümsediler. Tabiî ki bu diş göstermeler kadehlerin arasından yapılıyordu. Eğer Feyza bu kadar içmiş olmasaydı Afgan'ı asla çekici bulmazdı, çünkü günde on saat çalışıyor ve hak ettiği hayatı kendine sunmak için diğer insanlarla boğuşuyordu. Boğuşma sırasında kırılan onuru ve kemiklerini, üzerinde ve gözlerinde hiçbir mücadele izi taşımayan karşısındaki adamla tedavi etmek sadece kırmızı şarabın aklına getirebileceği bir düşünceydi.

Piçlerin bedenleri ve akılları, diğer insanlarınkilerin aksine nasırlaşmaz. Onların nasırlaşan tek yerleri ruhlarıdır. Dolayısıyla çıplak gözle bakıldıklarında hayat değmemiş gibi görünürler. El değmemiş elmas gibi gözbebeklerini yakarlar. Şiddeti yüksek ışık yüzünden kadınlar kör olur. Ve karanlığın içinde kadınlar hayran kalır. Ta ki elmas için de geçerli olduğu gibi foyaları ortaya çıkana kadar. Yani ruhlarındaki nasırlar, kadınların dudaklarını parçalayana ve şiddetli ışığa alışan gözlerin yeniden görmeye başlamasına kadar.

Gecenin bundan sonrası değersizdi, çünkü piçler sıradan insanlara dönüşmüşlerdi. Salondaki herkes tek bir şey istiyordu: yalnızken kendilerine verdikleri zevkten daha fazlasını. Zeynep, Hakan'ı elinden tutup aynı sitedeki evine götürdü. Nilay ikinci kattaki en büyük odaya Cenk'in kucağında çıktı. Feyza ve Afgan kanepeye gömüldüler. Okşadılar, terlediler, öptüler ve karşılığını aldılar. Bütün bunlar olurken, balkona taşıdığı deniz yatağında viski şişesini şeffafa boyamış Barbaros uyumadı. Düşündü. İngilizce'deki "pain" kelimesiyle, Fransızca'daki "pain" kelimesini düşündü. Biri "acı", diğeri "ekmek" demekti. Barbaros bunu sıradan bir tesadüf olarak değerlendirmeyecek kadar sarhoş ve yalnızdı. Acı, insanın

hayat tarlasında biçtiği buğdaylardan pişirdiği ekmekti. Dolayısıyla sabah kahvaltısı kadar kaçınılmazdı. Barbaros bir delik, bir çatlak aradı. Çevresini saran acı duvarının diğer tarafına geçebileceği bir anahtar deliği. "Eğer" dedi kendisine, "sadece zevk ve acı varsa. Her şey sadece onlardan ibaretse tek bir çözüm kalıyor geriye: acıdan da zevk almak. Böylece hayat sadece zevk olacak." Ancak tam acı duvarının anahtar deliğinden geçerken Barbaros'un aklına bunun insanlık dışı olacak kadar zor olduğu geldi. O dar deliğin içinde sıkıştığı yerden, acıdan da zevk almak imkânsız gibi göründü. "Eğer zevk alınabilseydi acıdan, o zaman acı olmazdı" dedi ve daha da sıkıştı. Kaburgaları kırılacakken aklına kendi yaşadıkları geldi. Çektiği acıları rendeleyip avucuna koyduğu ve uçurumlardan aşağı üflediği anları düşündü. Ailesiyle iki yıldır görüşmüyor ve konuşmuyordu. Buna rağmen Barbaros, soranlara geçen hafta sonu birlikte kahvaltı yaptıklarını anlatıyordu. Kahvaltıda neler yediğini, ablasının çocuğunun kendisini nasıl güldürdüğünü, babasıyla göz göze geldikleri ve ne söyleyeceklerini bildikleri için konuşmadıkları, sadece gülümsedikleri o kahvaltı sabahını anlatıyordu. İki yıldır aynı kahvaltıyı anlatıyordu. Çevresine hiç oturulmamış bir masadaki, hiç yenmemiş peynir, zeytin, salam, yumurta ve ekmekleri anlatıyordu. Barbaros'un ailesinde kimse kahvaltı yapmazdı, sadece kahve ve sigara içilirdi. Ama o yine de "Ailem mi? Daha geçen hafta birlikteydik, hep beraber toplanıp kahvaltı yaptık. Çok güzeldi" diyordu. Gelecekten bir şey beklemeyenler, mutluluklarını geçmişte yaratırlar. Barbaros da öyle yapıyordu. Hayatındaki en büyük acıyı zevke dönüştürüyordu. Hayatın lime lime ettiği ailesinin parçalarını hafızasında yapıştırıyor ve onlarla gülüyordu. Deniz yatağından simsiyah gökyüzüne bakarken yaptığı gibi. Sadece gülümsüyordu. Çünkü o gece Barbaros kendi kendine acıdan zevk almayı öğrendiğini fark etmiş ve yaşayan en değerli piç olmuştu. Aynı anda, bütün vücudundan sonra ayakları da delikten sıyrılmış ve duvarın diğer tarafına geçmişti. Artık daha önce kimsenin nefes alıp vermediği bir yerdeydi. Taşın altında, acının zevke dönüştüğü bir yerde. Dünyanın en değerli piçi ve dünyanın hiçbir şeyi: Barbaros.

"Her şey dahil ve herkes dâhi!"

Pazar, öğleden sonra. Nilay'ın, girdiği müzik mağazasında, en pahalı parçaları satın alırken, özelliklerini anlatan görevliyi sıkılmadan sadece üç dakika dinleyebildiği bir alışverişten sonra salonuna yerleştirilmiş olan VanHool kablolarla birbirine bağlı hoparlör sisteminden yükselen ses Dean Martin'e aitti. Söylediği şarkıysa, "İnnamorata"ydı. Nilay'ın amatör ve hoyrat kulakları için fazla profesyonel ve hassas olan sistemden çıkan ve erimiş kar şelalesi kadar temiz olan müziği dinleyen Hakan konuşuyordu:

"Her şey dahil ve herkes dâhi! Artık böyle. Kimse aptal değil. Ve her şey toptan. Dünya artık bir tatil köyü. Hayatın yeni kuralı bu. Herkes her şeyi biliyor. Sadece ben bilmiyorum çünkü ben her şeyden hariç ve herkesten aptalım."

Kanepenin iki koluna birbirlerini görecek yani çıplak ayakları birbirine değecek biçimde uzanmış, konuşuyorlardı. Nilay'la Hakan salonda yalnızdı. Feyza, Afgan'la kahvaltı yapmaya gitmişti. Cenk ve Barbaros uyuyor, Zeynep de geçirdiği gecenin yorgunluğunu doldurduğu küvetinin içinde pazar gazetelerini okuyarak atıyordu. Küvete girmesi için Hakan'a da ısrar etmiş ancak o bunu kabul etmemişti. Çünkü Hakan'ın aklında başka bir düşünce vardı. İhanetle ilgili bir düşünce. Dostuna ve aralarındaki ilişkiye. Pazar öğleden sonra, Hakan planını uygulıyor ve konuşuyor, Nilay ise dinliyordu.

"Bir roman okumuştum Nilay. Bundan yıllar önce. Şimdi adını hatırlamıyorum. Romanın kahramanı bir polisiye yazarı. Dünya-

ca meşhur ve Nobel ödüllü bir yazar. İmza günleri düzenleniyor ve önünde binlerce kişilik bir kuyruk oluşuyor. Kitaplarını imzalaması için yazar adına iki günlük bir organizasyon gerçekleştirmişler. Yazar, önüne konan her kitaba bir paragraf yazıyor, altına da tarihi ve tam olarak saati kaydediyor. İki gün boyunca yüzlerce kitabın ilk sayfalarını bu şekilde doldurup ortadan kayboluyor. Ancak yazdığı paragraflar, ilk bakışta son derece anlamsız görünseler de, hayranlar kulübünden birkaç kişinin fark etmesiyle anlam kazanıyor. Çünkü paragraflar birbirini takip ediyor. Yazarın son romanını imzaladığı kitaplara parça parça yazdığı ortaya çıkıyor. Gazetelere ilanlar veriliyor, televizyon haberlerine konu oluyor. İmza günlerine katılmış herkes bir araya getiriliyor. Ancak romanın sonu yok. Yazar da ortada yok. Herkes merak ediyor. Çünkü bütün roman bir katil ve bir kurban üzerine. Adları bilinmiyor. Ama romanda bütün ayrıntısıyla katilin kurbanı neden öldürmesi gerektiği anlatılıyor. Hayranları bu bilinmezlik içinde deliye dönüyor. En sonunda yazarın nereye saklandığını buluyor ve adresini öğreniyorlar. Eve girdiklerinde duvarlarda sprey boyayla yazılmış paragraflar görüyorlar. İlk gördükleri paragrafta şöyle diyor: "Kalabalık bir grup eve girdi. Kapıyı açık bulduklarına bile şaşırmadılar, tek şaşırdıkları duvardaki yazılardı..." Biraz daha ilerliyor ve evin ikinci katına çıkıyorlar. Kapalı bir kapının üzerindeyse şöyle yazıyor: "Sadece öğrenmek istiyorlardı. Katilin ve kurbanın kim olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Ağızlarından salyalar, avuçlarından terler akıyordu. Bütün bakışlar ve düşüncelerin kaygan olduğu bir koridorun sonundaki kapıyı açtılar..." Kalabalık büyük bir heyecanla üzerinde yazı olan kapıyı açıyor ve yazarı kendini vurmuş olarak buluyorlar. Ölü yazarın kapaklanmış olduğu çalışma masasının dayandığı duvarda, "Kurban da, katil de benim. Hepsi benim..." yazıyor. Şaşırtmak Nilay! Herkesin tek bir amacı kaldı. O da şaşırtmak. En gözde sektör bu artık. İnsanların birbirlerini şaşırtmak için yapmayacakları şey yok. Kendilerini öldürmek dahil, bunun için her şeyi yapabilirler."

Tabiî ki Hakan konuşmasını yaparken, eleştirdiği insanların

ileri gelenlerinden biri olduğunu biliyordu. Şaşırtmak için intihar edenleri aşağılarken tek amacı yine şaşırtmaktı. Nilay'ı şaşırtmak ve genç kadınla o gece mutlaka sevişmek. Cenk'i düşünmüyordu. Hem de hiç.

Piçler sadece kendi aşklarına saygı duyarlar. En yakın dostlarının kadınlarına dil ve el uzatabilirler. Eğer kadınların vücutları o dil ve elden rahatsız olmuyorsa zaten ortada bir aşk da yoktur. Bu durumda piç tabiî ki suçlu, ancak piçlik meşrudur.

Nilay, evinde yaşamaya başlayan genç erkeklerin bu denli ilgi çekici olduğunu bilmiyor, ancak öğreniyordu. Tabiî geçen gece yenmiş o yemek, daha önce görüp duyduklarına benzemeyen insanlar olduklarına dair sinyaller vermişti. Ancak Hakan, Cenk'in kollarında uyanmış olan Nilay'ı yeniden uyutmak için bir hipnoz gösterisi düzenliyor ve tek izleyicisinin iradesini kırarak sadece şehvetin hüküm sürdüğü birkaç saat geçirmek istiyordu. Nilay'ı diğer kadınlardan ayıran özellik on küsur saat önce Zeynep'in seyrek de olsa birbirlerine dokunduklarını ve kendilerini olağanüstü bir zevk çamuruna saplanmış biçimde bulduklarını anlatmasıydı. Tabiî ki Zeynep bu kadar gösterişli tamlamalar kullanmamıştı, Nilay'la geçirdiği yalnız dakikaları sayıklarken. Hakan'ın hayal gücüydü zevk çamurundaki güreşi iki kadının yatağında düzenleyen. Aralarına girmek istiyordu. Dövüşenleri ayırmak için değil. Onları daha da kızdırmak için. Çünkü Hakan'ın şimdilik yapacağı başka bir iş ve edineceği başka kutsal bir amaç yoktu. Günlük programı, öğleden sonra Nilay'ı etkilemek ve gece iki kadının arasına girmekten ibaretti. Bu iki randevunun arasında da uzun zamandır gerçekleştirmediği başka bir buluşma vardı. Gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin olmadığı bir buluşma: ailesini arayacak ve seslerini sessizce dinledikten sonra telefonu kapatacaktı. Ailesi, Hakan'la yedi aydır konuşmuyordu. Anne ve babası Hakan'a dair geniş hayaller kurmaya hak kazanacak kadar ona yeterli eğitimi ve çok sayıda fırsatı sunmuştu. Ancak oğulları bütün kurulan hayalleri üst üste koyup tek bir darbede

kırmıştı. Üstelik asla kaynamayacak kadar derinden. Hakan'ın kendine tecavüz edip bir piçe dönüşmesinin tek bir nedeni yoktu. Bir örümceğin ağını örmesi gibi Hakan da piçliğini sabır ve inatla sağlamlaştırmıştı. Dönüştüğü hale uzun zaman içinde kavuşabilmişti. Sürekli değişen ve aşırı duygusallığından ötürü dengesizleşmiş olan ruhsal yapısı geçmişte birçok düşünceye ve yaşam biçimine saplanmasına neden olmuştu. Hakan bir zamanlar matematik profesöründen sirk cambazlığına, anarşistlikten ırkçılığa kadar birçok düşünceyi üstünde denemiş ama hiçbirini kendine yakıştıramamıştı. Dünya üzerindeki hiçbir şeyin ilgisini çekmediğini, ancak nadiren sonsuz sıkıntısını dizginleyecek uğraşlar bulabildiğini görünce, ailesinin kendisi için çizdiği yolu bombalamış ve kaybolmuştu. Başka bir yolda ortaya çıktığı zamansa artık geri dönüşü olmayan bir piç haline gelmişti. Hiçbir düşünceye, hiçbir mesleğe ve hiçbir şeye saygı gösterilmeyen, tek yönlü bir yolda sakince yürüyordu. Sadece çocuklar. Sadece onları düşünüyordu. Hayatta önemsediği tek şey çocukların çalıştırılmasıydı. Halbuki Hakan çocukları özellikle sevmezdi ama onların çalıştırılmalarına hiçbir şeye kızmadığı kadar kızıyordu. Hakan adındaki piçin içinde kalmış olan son sürekli ve tutarlı düşünceler bütünü zayıf elleriyle şişman dudakları besleyen işçi çocuklarla ilgili olandı. Aslında, Hakan'ın çocuklar ve yetişkinler üzerine kurduğu bir teori de vardı. Yasalar huzurunda yetişkinliğe geçiş yaşının değişmesi gerektiğini düşünüyordu. Hayat şartlarının geçen yüzyıllara oranla rahatlamış olması ve hayat süresinin uzaması nedeniyle çocukluğun bitiş yaşının yirmi üç olması gerektiğini savunuyordu. Hakan'a göre, yürümek yerine motorlu taşıtlar kullanan, düşünmek yerine televizyon seyreden, spor yapmak yerine Play Station oynayan, kütüphane koridorları yerine İnternet sitelerinde dolaşan çocukların olgunlaşmaları gecikiyordu. Geçmiş kuşaklara göre tabiî ki daha çok bilgiye sahiplerdi ancak bu bilgiyle ne yapacaklarını belirlemelerine onları zorlayacak bir hayat yaşamıyorlardı. Bilgili ancak bilinçsiz çocuklar on sekiz yaşından sonra da çocuk olmaya devam ediyor ve kendileri başta olmak üzere çevrelerine de zarar veriyorlardı. Ortaöğretim süresi uzatı-

larak çocuklar hayata alıştırılmalı ve ancak yirmi üç yaşından sonra yetişkin olarak kabul edilmeliydiler. Ne kadar fırsat ve bilgilerden yoksun olursa olsun, günümüzdeki az çok varlığını sürdürebilen bir ülke vatandaşı çocuğu, atasına oranla daha yumuşak bir hayat sürdürmekte ve dolayısıyla yetişkinliğin gerektirdiği sertliğe ulaşması daha zor, daha geç olmaktaydı. Son olarak da insan hayatının süresi yüz yıl önce hayal bile edilemeyecek noktalara gelmişti. Dolayısıyla yetişkinliğe geçiş yaşı beş yıl ertelenmeliydi. Hakan böyle düşünüyordu. Tabiî bu teoriyi kurmuş olmasının nedeni bir piç olarak genel sorumsuzluğunu meşru kılmak ya da ailesinin imkânlarıyla yaşamaya devam etmesinin günümüz şartlarına birebir uygunluğuna inanması da olabilirdi. Belki de düşündüklerine gerçekten ve saf bir bakışla inanıyordu. Nedeni ne olursa olsun, Hakan, çocuk işçiler kullanan ve on sekiz yaşında işlediği suçtan ötürü yetişkin gibi yargılayıp bir çocuğu müebbet hapisle cezalandıran bütün sistemlerin öncelikle kurucularının heykellerini, daha sonra da mevcut yöneticilerinin kafataslarını delmek istiyordu. Bu delme işi için Black&Decker marka bir matkabın uygun olacağını düşünüyordu.

Barbaros, balkondaki deniz yatağının üzerinde boğazına kadar güneşe batmış ve gözkapaklarını aralamak zorunda kalmıştı. Saatler öncesinin sarhoşluğu boğazını doğduğundan beri su içmemiş kadar kurutmuş, bedenini bir maden işçisininki kadar yormuştu. Dünyanın kendisini hayatta bırakması için bu denli ısrar edişinin nedenini anlayamasa da, buna boyun eğiyor ve her uyanışından sonra ayaklarının üzerinde doğruluyordu.

Barbaros ayağa kalktı ve sadece bir ütü masasıyla gömme dolabın olduğu küçük odaya açılan kapıdan içeri girdi. Koridora çıktı. Alt kattan gelen Dean Martin'in sesini duydu. Kendini bir an için iyi hissetti. Sanki doğru bir hayat yaşıyormuş gibi. Banyoya girip aynada yüzüne baktı. Sonra idrar torbasını hafifletirken klozetin üstüne de bir ayna yerleştirilmesi gerektiğini düşündü. Barbaros yüzünü pek de görülmeyen bir biçimde yıkıyordu. Musluğu açıyor, akan suya ellerini değdiriyor ve ıslak parmaklarını yüzün-

de bastırarak gezdiriyordu. Lavabonun önünde eğilmiyor ya da ellerini birleştirerek yaptığı ilkel kabı suyla doldurup içindekini yüzüne atmıyordu. Sadece yüzünün uyanması gereken noktalarını ıslatıyordu. Gözlerini, gözlerinin altlarını, kulaklarını ve saç diplerini.

Tekrar koridora çıktı ve Cenk'le karşılaştı. Konuşmadılar, birbirlerinin yüzüne bile bakmadılar, sadece birbirlerine yol verdiler. Çünkü açık gözlerle yürümek uyanmak anlamına gelmiyordu. Cenk banyoya girdi. Tişörtünü ve şortunu çıkarıp küvete adımını attı. Sıcak suyu açıp soğuğuyla dengeledi. Ellerini duşun çakılı olduğu duvara dayayıp ağırlığını öne verdi. Aklına Cenevre'deki Pakistanlı arkadaşı geldi. Parasını çaldığı o yakın arkadaşı. Kendinden utandı ve Afgan'dan alabildiği kadarını alıp Cenevre'ye yollamaya karar verdi. Belki bir de mektup yazabilirdi. Davranışının nedenini anlatabilirdi. Ama sonra vazgeçti. Sadece para yeterdi. Çünkü insan karşısına dürüstçe duygularını anlatmak isterken ne kadar çok konuşursa o kadar inandırıcılığından kaybediyordu. "Sadece para yeter" dedi küvetten dışarı adımını atarken. Afgan'daki sınırlı paranın üçte birinin Cenevre'ye gönderilmesi Cenk'in seçici vicdanının sesini kısmasına yarayacak, ancak dostlarının birkaç gün sonra tamamen parasız kalmalarına neden olacaktı. Cenk, Nilay'ın piçlere dağıttığı havlulardan kendine düşenle kurulanırken aynadan tanıdığı birini, yani kendini gördü. Sadece üç saniye için kendinden nefret etti. Ama tişört ve şortuna büründükten sonra o da geçti.

Bu arada, Barbaros tabanlarını salonun zeminine değdirdiği anda Hakan'ın ses tonundan, seçtiği kelimelerden, yüz ifadesinden, Nilay'la nasıl bir ortaklığa girmeye çalıştığını anladı. Ama önemsemedi. Geniş koltuklardan kanepelere doğru dönük olanına kendini bıraktı. Nilay, Hakan'ın sözünü bitirmesini bekleyip Barbaros'a baktı:

"Nasıl, iyi uyuyabildin mi balkonda? Keşke içeride yatsaydın."

"Gayet güzel uyudum."

Hakan önce güldü sonra neye güldüğünü anlattı:

"Senin doğum günün ne zaman? Bir iki kolluk hediye edeyim

de deniz takımını tamamla. Yastık yaparsın."

Barbaros gülmedi ve yanıt vermedi. Nilay'ın kanepeye uzanmış ve çok hafif sallanan vücuduna baktı. Bir kadına ihtiyacı olduğunu düşündü. Aslında on binlerce kadınla sevişmiş bir adam bulup düzebilir ve böylece tüme varabilirdi ama sonra sakinleşip bütün bu düşüncelerin sadece artık sabahları tutturamayacak kadar düzensizleşmiş sabah ereksiyonundan kaynaklandığını anladı. Sol ayak bileğini sağ dizinin üstüne atıp kendini sakinleştirdi.

"Bir şeyler yemek istersen, buzdolabında kahvaltılıklar var."

Nilay'ın nazik bir kadın olduğunu düşündü. Nazik ama kötü olacak kadar sıradan. Barbaros genç kadının, neden dördünü de evine kabul ettiğini anlayabiliyordu. Bu kararın verilmesinde tabiî ki Cenk başrolü oynamıştı. Ama figüranlar da Nilay'ın ailesine ve yaşamak zorunda kaldığı düzenli hayata karşı açtığı isyan bayraklarıydı. Ancak bayrakların kumaşı ipekti. Nilay da benzerleri gibi isyanı ancak belli bir dozda hazmedebiliyor ve o dozla kendini heyecanlandırabiliyordu. Otoriter babanın evdeki üç leşinden biri olarak Nilay çok da çürümüş bir cesedi andırmıyordu. İşinde başarılı ve ne yaptığını bilen ancak heteroseksüel olmadığı için Türkiye'de yaşayamayan ağabeyi de ilk bakışta çürümüş gibi durmuyordu ama bazı yapımcı firmalara yüzünde maske taşımak şartıyla ücret almadan pornografik filmlerde oynayabileceğini belirten mektuplar yazması bu duruşun çok da uzun sürmeyeceğini anlatıyordu. Belki Nilay'ın, gaddar babası tarafından hırpalanmış hayatı kokmuyordu ama evine aldığı dört piç de etrafına dört ayrı koku yayıyordu. Kokuların her birini burnunda ilk hisseden çok şişman kapıcı oldu. Kapının yanındaki zile bastı ve bekledi. Kapı açıldı, karşısında Nilay vardı.

"Nilay Hanım, dün gece çok ses olmuş. Şikâyet geldi. Misafirlerinizden biri de balkonda çıplak yatmış. Siteden görenler olmuş."

Nilay'dan hemen sonra kapıya gelen Hakan, adamın sözünü kesti:

"Benim ne iş yaptığımı biliyor musun?"

Kapıcı, karşısında duran ve değil yaptığı işin öneminden, çalı-

şıp çalışmadığından bile emin olmadığı Hakan'a birkaç saniye baktı. Hakan'sa testereye benzeyen gözleriyle Afgan'ın beslemesine rağmen havlayan adama baktı.

"Bilmiyorum abi. Ne bileyim?"

"Ben Devlet Denetleme Kurulu başkanının başdanışmanıyım. Kaybol!"

Çok şişman kapıcı Devlet Denetleme Kurulu adındaki yapının varlığından haberdar olmasa da adındaki kelimelerden etkilenmiş ancak kurulun, kaybolmasına neden olacak bir güce sahip olup olmadığı konusunda kuşkuya düşmüştü.

"Ama abi..."

Hakan kapıyı kapıcının yüzüne kapattı. O an aklına yıllar önce bir arkadaşının söylediği cümleler geldi: "Beni terk edenlerin hepsi kapı oldu. Çünkü sırtlarını bile görmeye vaktim olmadı. Kapıyı çekip çıktılar ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kapıya dönüştüler." Böylece kapıcı da Hakan'ın kapıya dönüşmesini görmüş ve Nilay'ın babasını tanıyan site yöneticisiyle konuşmaya karar vermişti.

Nilay'ın tedirgin olduğunu ve heyecanlandığını hisseden Hakan, "Merak etme, bir şey olmaz" dedi. Tam Nilay, "Babam..." diyecekti ki Cenk merdivenlerden indi.

"Kapıcı mıydı o? Ne istiyormuş?"

Barbaros, Cenk'e bakmadan konuştu:

"Beni şikâyet etmişler."

Cenk, Nilay'ı Hakan'ın yanından çekip dudaklarına bir öpücük yerleştirdikten sonra akıl verdi:

"Sen de onları şikâyet et. Mesela polise sitedeki bütün evlerde fuhuş yapıldığını söyle. Tabiî burası dışında."

Nilay konuşmalardan rahatsız olmuştu. Huzurunun bozulmasını istemiyordu. Kontrol edebildiği oyuncaklar istiyordu, yaşama alanında rahatsız edici davranışlar sergileyen serseri mayınlar değil. Kılçık küçüktü ama geçtiği boğazda yara bırakmış ve Nilay'ın düzenli aklını karıştırmıştı. Kapının zili evin içinde tekrar dolaştı. Nilay heyecanlandı. Kapıyı açtı. Gevşedi.

"Bakın, size neler getirdim!"

İçeri, elindeki torbalarla Afgan girdi. Gülüyordu. Kanepenin döşemesini kirletmeden Feyza'yla sevişmiş ve yaptıkları geniş kahvaltının hesabını da kadın ödemişti. Torbalardaysa tabiî ki birbirine çarptıklarında çıkardıkları gürültüden de anlaşılacağı gibi içki şişeleri vardı. Nilay yeniden rahatsız oldu. Cenk'e baktı. O da gülüyor ve Afgan'ın elindeki torbalardan birini alıyordu. Demek ki misafirleri her gün ve her saatte içki içebiliyorlardı. "Bu hoş değil" diye düşündü kadın. "Hiç hoş değil." Cenk'le Barbaros'un uyandıkları andan itibaren hiçbir şey yememiş olmalarına rağmen ellerindeki bira şişelerinin kapaklarını çevirmelerine tanık olunca çok derinden de olsa midesinde bir bulantı hissetti. Ama Hakan, aklındaki ihanet planına uygun olarak, Nilay'ın hayat düzeyini her santimetrekaresine kadar ezberlediği için kendine hâkim olup elini torbalardan birine sokmadı. Onun yerine Dean Martin'i Frank Sinatra'yla değiştirmekle yetindi. Başlayan şarkının adı "My Way"di.

Kimin nerede oturacağının belirlenebileceği kadar üzerlerinde zaman geçirdikleri koltuk ve kanepelere dağıldılar. Kanepede, Cenk'le Hakan'ın ortasında Nilay, koltuklarda da Barbaros ve Afgan oturuyordu. Konuşmuyorlardı. Hepsi de farklı düşüncelere bata çıka zaman geçiriyordu. Ama akıllarını ıslattıkları düşünceleri yüksek sesle tekrarlamaları mümkün değildi, çünkü bulundukları salondaki oksijeni paylaştıkları bir yabancı vardı: Nilay. Onu öldürüp yokluğu fark edilene kadar evde yaşamak bir an için Afgan'a mantıklı gelmiş olsa da planın gerçekleştirilmesinin zorluğundan ötürü vazgeçip elindeki birayı yudumladı. Salonda sadece Frank Sinatra'nın sesi vardı. Ve eşlik eden orkestranın. Nilay, Cenk'in eve misafir olma isteğini kabul ettiği gece tam olarak neler konuşulduğunu hatırlamaya çalışıyordu. "Geçici bir süre için" kelimeleri geçmiş miydi acaba aralarında? "Mutlaka geçmiştir" dedi kendi kendine. "Sonsuza kadar burada kalamazlar. Mutlaka bir gün giderler." Nilay'ın uykusu vardı çünkü geceyi Cenk'le geçirmek, uyumamak anlamına geliyordu. Belki biraz gözlerini dinlendirse, son bir saattir az çok hissettiği garip rahatsızlıktan sıyrılabilirdi.

"Ben biraz yatayım" diyerek ayağa kalktı. Kimse tepki vermedi. Genç kadın merdivenin basamaklarına yüklenip odasına çekildi. Alt kattaysa başka bir film çekilmeye başlandı. İlk replik Barbaros'a aitti:

"En son kim ailesiyle konuştu? Farkında mısınız, kimse aramıyor artık bizi."

Küçük iğnelerle ve öldürücü sıkıntılarla dolu bir çuvaldan ibaret olan konuyu açtığı için dostlarına kızdılar ama ister istemez, sorunun yanıtını düşündüler. Afgan düşünmekle kalmadı, söyledi:

"En son annemle konuştum. Bana bir daha para yollamayacağını, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenene kadar da onu aramamamı söyledi."

Hakan, Afgan'ın cümlesinden aklında kalan dört kelimeyi kısık sesle tekrarladı:

"Kendi ayakları üzerinde durmak."

Barbaros daha kesin bir sesle konuştu:

"Ben ayaklarımı keseli yıllar olmuş, neyin üstünde duracağım?"

Cenk Cenevre'yi düşünüyordu:

"Afgan, bana para lazım. Buraya gelmek için arkadaşımdan para çaldım. Bir kısmını da olsa, yollamak istiyorum."

Afgan, elindeki bira şişesini sol dizinin üstüne koyup gözlerini Cenk'e kaldırdı:

"Emin misin?"

"Evet."

Afgan, parmaklarının ucuyla tuttuğu soğuk şişeyi çok hafif terlemiş alnında gezdirdi. Diğer piçler konuşmanın bu bölümleriyle ilgilenmektense, başını düşünmeyi tercih ediyorlardı. Afgan konuştu:

"Tamam ama küçük bir miktar olur. Parayı da kargoyla yolla. En ucuzu o. Yarın hallederiz."

Piçler çıkarlarını diğer insanlar gibi parmak hesabıyla bile olsa hesaplayamadıkları ve içinde bulundukları durumun somut şartlarını sağlıklı biçimde algılayamadıkları için Cenk'in aptalca isteği, Afgan'ın aptalca kabulüyle buluşmuştu. Cenk'in kendisine ait olmayan, ancak üzerinde yattığı yataklarda birkaç kez daha az

dönerek uyuyabilmesi için alıcının hiçbir işine yaramayacak, ne var ki bulundukları kentte dört kişiyi günlerce doyurabilecek miktardaki para İstanbul'dan Cenevre'ye hareket edecekti. Barbaros zamanı geri aldı:

"Beni kimse aramıyor. En son ne zaman konuştuğumu bile hatırlamıyorum."

O an için söylenebilecek en doğru sözü Hakan kullandı:

"Siktir et! Yapacak bir şey yok. Böyleyiz biz. Kimse üzülmesin. Kimse delirmesin."

Barbaros'a baktı:

"Kimse de bir bok hatırlamak zorunda değil."

Kaşlar kalktı. Başlar çok hafifçe oynadı. Kaşlar indi. Bu süre içinde Hakan'ın söyledikleri kabullenildi. Özellikle de "Yapacak bir şey yok" bölümü. Hakan hayalî ajandasındaki anne ve babasının sesini telefonda sessizce dinleme randevusunun üstünü çok kırmızı bir kalemle çizdi. Hem de üç kez.

Ama Afgan, aklına gelmiş olan ve sesini iki kulağının arasında duyduğu annesinden bahsetmekte kararlıydı:

"Eskiden benim için kadınlar ikiye ayrılırdı: annem ve orospular."

Cenk dudaklarının arasındakini hiç bekletmedi:

"Bence erkekler de ikiye ayrılıyor: ben ve ibneler."

Sadece kendisi güldü. Afgan duymadı bile. Devam etti:

"Aslında hâlâ öyle. Bana en çok katlanan kadın yine annem oldu. Bir kâğıdı en fazla yedi kez katlayabilirmişsin. Annem de yedi kez katlandı ve bitti. Eminim beni düşündükçe kahroluyordur, durmadan hatayı kendisinde arıyordur ama..."

Hakan kızgınlıktan kızarmış kalemle her şeyin üstünü çizmeye devam ediyordu:

"Siktir edeceksin! Düşünmeyeceksin! Pişman olmayacaksın, soru sormayacaksın! Tahminde bulunmayacaksın! Kimse bize bunları zorla yaptırmıyor. Başka çaremiz olmadığı için böyle yaşıyoruz. Bu odadaki hiçbir insan hayatının hiçbir gününde maaşlı bir işte çalışmayacak. Açlıktan da ölse, soğuktan da donsa çalışmayacak. Sahip olduğu bilgilerin hiçbirini herhangi bir mesa-

ide harcamayacak! Kimseyle paylaşmayacak!"

Dostlarının ne kadar sinirlendiğini görebiliyor ve bağırarak konuştuğu için duyabiliyorlardı. Cenk, üstüne düşen hamleyi yapmakta gecikmedi:

"Yavaş, Nilay uyuyor."

Biliyorlardı. Hakan'ın neden bu kadar sinirlendiğini biliyorlardı çünkü kendilerini tanıyorlardı. Hepsi de bir zamanlar çalışmayı denemiş ama yapamamışlardı. Sadece onlar bu eksikliği kabullenmiş ama Hakan reddetmişti. Hakan, çalışma yeteneğine sahip olmadığı için değil, çalışmak utanç verici olduğu için çalışmadığını düşünmeyi tercih ediyordu. İş konusu açıldığında dikenlerini fırlatan bir kirpiye dönüşüyor ve kendisi dışında kimseyi duymak istemiyordu. Diğerleri söz konusu gerçeği hazmetmiş ve üzerinde düşünmekten vazgeçmişlerdi. Hiçbir zaman çalışmayacaklardı, bu kadar basit. Bedeli ne olursa olsun. Nasıl olsa o bedel, çalışmaktan daha ağır olmayacaktı.

Piçlerin ölçüleri diğer insanlarınkinden farklıdır. Böbrek taşı düşürme sancısını, iş arkadaşlarıyla yenen bir öğle yemeğine tercih ederler. Acı ve zevk şiddetlerini yukarıdan aşağı sıralarken normlar dahilindekilerden farklı ölçüleri kabul ederler. Örneğin bir kravatı işyerinde takmaktansa, kendilerini onunla asmayı daha uygun görürler. Takım elbiselerini tamamlayabilmesi için kravatın boyundan aşağı değil, baştan yukarı sallanması gerekir.

Hakan, yokuş tırmanmaya başlayan bir kamyon gibi yavaşladı ve zihnindeki kalem yok oldu. Birkaç saniye sonra da bu kadar sinirlendiği için pişmanlık duydu. Birkaç saniye daha geçti ve bira almak için mutfağa gitti. Buzdolabının kapısını açarken, Nilay'ın Zeynep'e, kendisinin de ikisine birden dokunacağı geceyi düşündü.

Cenk, Barbaros'a göz ucuyla bakıp sordu:

"Bu akşam ne yapıyoruz?"

Soruyu dikkate alan Afgan oldu:

"Pavyona gidelim."

Barbaros, hepsinin bildiği bir gerçeği hatırlattı:

"Sonu olmayan bir iş. Pavyondan kadın kaldıracak kadar paran yoksa, yanına oturtmanın ne anlamı var?"

Afgan gece planında diretecekti ki vazgeçti. Son bir tane denedi. Onun da reddedileceğini bile bile:

"Kavga edelim. Hem Cenk geldiğinden beri kavga etmiyoruz."

Bu kez Afgan'ın önerisini Hakan savuşturdu:

"Belki başkalarıyla kavga etmiyoruz ama sen görmeden biz Cenk'le durmadan birbirimize vuruyoruz."

Cenk devam etti:

"Hiç dışarı çıkıp kavga edemem şimdi. Zaten dünden beri boynum ağrıyor."

Barbaros noktayı koydu:

"Taksi durağında yediğin dayağı ne çabuk unuttun. Herifler levyeyle kolunu kırıyorlardı."

Afgan umutsuzca Barbaros'un koyduğu noktaya iki tane daha ekledi ve konu buharlaştı:

"Ama kırılmadı. Peki, tamam, kavga da etmeyelim..."

Sustular. Hakan ne olursa olsun, evde kalmak ve herkesi saf dışı bıraktıktan sonra Nilay'ı Zeynep'e götürmek istiyordu. Ama diğerlerinin aklına evden çıkma düşüncesi düşmüştü artık. Hem zaten uzun zamandır hep beraber dışarı da çıkmıyorlardı. Küçük bir gezintinin zararı olmazdı. Biraz paraları da vardı. Eğlenebilirlerdi. En azından Cenk böyle düşündü:

"Evet, çıkalım. Nilay uyansın, biz de gidelim. Kızdan evin anahtarını da alayım. O kapıcıyı da görürsek, dövelim. Ama sadece görürsek. Yani dövülmek onun kaderi olmalı. Eğer karşımıza çıkarsa alnına yazılmış demektir. Eğer ortalarda yoksa evinin kapısını kırıp girmek yok."

Son önerinin ana fikri kabul gördü. Ayrıntıyı Barbaros ekledi:

"Nilay'dan arabayı almak lazım."

"Tamam" dedi Cenk. "Ben isterim."

Tekrar sustular. Aynı anda ayağa kalkıp boşalmış şişeleri dolularıyla değiştirmeye mutfağa gittiler. Buzdolabının önünde şişeler uzatıldı ve salona dönüldü. Kanepe ve koltuklardaki belli belirsiz çukurlar düzleşmeden dolduruldu. Konuşmadılar, çünkü yıllardır

konuşuyorlardı ve hiçbir işe yaramamıştı. Sadece Frank Sinatra'yı ve kendilerini dinlediler. Salonun duvarlarında dolaşırken kulaklarına uğradığı zamanlarda Frank Sinatra'nın sesini duyabildiler. Ama her zamanki gibi beyin duvarlarına çarpa çarpa ilerleyen kendi seslerine sağır kaldılar.

Piçler düşünmekten yorgun düşmüş ve kendi kendilerini aptallaştırmış insanlardır. Kılıçları kesmeyen Ortaçağ savaşçılarına benzerler. Kendilerini duymaz, görmez, tatmaz, koklayamaz ve kendilerine dokunamazlar. Ancak hayatı duyar, görür, tadar, koklar ve ona dokunabilirler. Kendilerini değil ama dünyayı avuçlarına çizmiş kadar tanırlar. Dolayısıyla insanlığın ilerlemesindeki etkileri görünmez adamların ve ölülerinki kadardır. Piçlik insanın son halidir. Daha ilerisi yoktur. Daha ilerisi ölümdür. Bu yüzden kendilerinden önceki kuşakların "Kendimden nefret ediyorum ve ölmek istiyorum" diye haykırdığı aynalara, "Ölümden nefret ediyorum ve kendimi istiyorum" diye fısıldarlar.

"Dur! Orada kal. Neşet Ertaş bu!"

Nilay'ın Audi A4'ü amaçsızca denize paralel giderken, arabayı kullanan Afgan, radyo kanallarının üzerinde seksek oynayan Cenk'e sesini duyurmak için bağırıyordu. Cenk, direksiyonu kavramış dostunun isteğini yerine getirdi ve Neşet Ertaş kendisinden önce kimsenin yan yana getirmeyi bile düşünmediği komaları birlikte kullanarak müzikal bir dâhi olduğunu kanıtladığı türkülerinden birini söylemeye başladı. Sahil yolu trafiği, hizaya girmeye çalışan arılara benzeyen binlerce arabadan ötürü durmuş, dört adam da bakışlarını farklı noktalarda sabitlemişlerdi. O an için sabit olmayan tek şey, bağlamayı asimetrik çalan Neşet Ertaş'ın dokunduğu tellerde kayan ve rakıya yatırılmış toprak kokan melodilerdi.

Cenk'in, arabasının anahtarını vermesi için Nilay'ı ikna etmesi zor olmamıştı. Çünkü geçirdiği geceden ötürü yorgun olan Nilay evde kalmak istediğini ve Zeynep'in kahve içmeye geleceğini söylemişti. "Siz çıkın, benim hiç halim yok" demişti. "Anahtar masanın üstünde." Cenk, yaşadığı ilişkide herhangi bir sömürünün söz konusu olduğunu düşünmüyordu. Âşık olduğu kadının sahip olduğu maddî imkânları sevgilisiyle paylaşması kadar sıradan bir durum yoktu. Ancak sıradan olmayan, Hakan'ın nedensizce evde kalmak istediğini söylemesiydi. Yapacak bir işi olamazdı, çünkü hiçbirinin işi yoktu. Hobileri bile yoktu. Hakan televizyondaki bir filmden bahsetmişti: "Gece *Magic Christian*'ı gösterecekler. Onu seyretmem lazım. Yıllardır seyretmiyorum. Peter Sellers'ın en garip filmi." Diğerleri umursamazken Cenk ısrar etmiş ve Hak-

zorlukla da olsa kontrol altına aldığı hormonlarını kapıya doğru yönlendirebilmişti. Ruhsat işlemleri tamamlandığı günden beri içinde tek bir sigara içilmemiş ve hâlâ poliüretan kokan arabada beş sigara yanıyordu. Çünkü Barbaros parmaklarının arasındaki sigarayla ağzındakini ateşliyordu. Aralarında en iyi araba sürenler Hakan ve Barbaros'tu. Ama onlar, önce birine, sonra diğerine uzatılan anahtara dokunmayı reddetmiş ve "Biz bıraktık, kullanmıyoruz" demişlerdi.

Arılar hizaya girdi ve trafik, petrol gibi akmaya başladı: ağır ağır. Cenk'in bakışlarını gömdüğü noktada bir restoranın bahçesi vardı. Hakan'ı ve Nilay'ı düşünmeyi bırakmış, bahçedeki masaların çevresindeki yüzleri seyretmişti. Gülen, tedirgin, alaycı, donuk yüzler. Kentin küçük kral ve kraliçelerinin büyük yüzleri. Sağ kolunu dirseğinden itibaren açık camdan sallandıran Cenk, araba birinci viteste hareket ettiği anda diğer parmaklarını avucuna yapıştırmış ve işaretparmağıyla başparmağını doğal yönlerinde uzatabildiği kadar uzatmıştı. Restoranın bahçesindeki insanların üzerine şarjörü boşalana kadar organik tabancasıyla hayalî kurşunlar yollamıştı. İkinci vitese geçildiğindeyse işaretparmağının ucundan çıkan hayalî dumana üflüyordu.

Neşet Ertaş'tan sonra klasik bozlaklara geçen radyo DJ'nin zevksizliğine ortak olmak istemeyen Afgan, "Başka bir yeri aç" dedi. Cenk, radyonun dokunmatik düğmelerine yüklenirken, tatil parasının yarısını vererek Venedik'te bir geceliğine kiraladığı gondolun içinde sevişiği kadını ve tarihî köprülerin altından geçen kanalları hatırladı. Sonra bir radyo kanalında Ferdi Özbeğen'in sesini duydu. "Gerçek taverna müziği! Bunu dinleyin. Piyanoda kayan şu parmakların dansözlüğüne bakın!" Cenk sadece sessiz kalmamak için konuşuyor ama bir yandan da Goethe'nin gondollar için yazdıklarını düşünüyordu. Goethe gondolları, biçim ve hareketlerinden dolayı beşiğe, siyah ahşabı ve üzerlerindeki kabartmalı motiflerden ötürü de tabuta benzetmişti. Ama Cenk, ancak uçak biletini satarak otel ücretini ödeyebildiği, evine otobüs ve otostopla iki günde döndüğü Venedik tatilinde, içinde sallanırken şampanya içtiği gondolu dünyanın en

romantik yatağına benzetmişti. Dümencinin de sarhoş olduğu gecede, Cenk bir an için de olsa mutluluğu hissetmişti. Ancak gökyüzü cam atölyelerindeki fırın alevlerinin mavisine, kanal köprüleri de turist beyazına dönüşünce anlamıştı mutluluğun da ancak bir gece sürebileceğini. Dümenci ayılmış, yanındaki fahişe de "İki saat sonra iki gün oluyor. Para da iki katına çıkıyor. Haberin olsun" demişti. O an Cenk, Nilay'ın Audi'sinde olduğu gibi gülmeye başlamıştı.

"Ne oldu? Ne gülüyorsun?"

Cenk, Afgan'ın sorusuna bir yalanla yanıt verdi:

"Aklıma zılgıt çeken kadınlar geldi. Sence hangi hayvanın taklidini yapıyorlar?"

Afgan kendinden emin konuştu:

"Tabiî ki insan denen hayvanın."

Aptalca konuşmalarına güldüler. Arabanın arka koltuğu, ayrı bir yer ve zaman dilimindeymişçesine, üzerinde oturanlar duydukları hiçbir sesle ilgilenmiyordu. Sadece camın ardında kayıp giden hayatı ve bir sarayın pasaklı aşçısının rengârenk, kirli mutfağına benzeyen zihinlerinde, gördüklerinin çağrıştırdığı bambaşka hayatları izlemekle yetiniyorlardı.

Barbaros, dünyadaki bütün kentlerin bütün insanlarından iğrendiğini, hepsinin de biçimsiz bilimkurgu canavarlarına benzediğini düşünüyor ve aklına o canavarları yaratmakta gerçek bir usta olan Henri Gigger geliyordu.

Hakan, yalancı, hain, dolandırıcı, kolonici ve hayatının son günlerinde deli ama dünyaya Kızılhaç'ı armağan etmiş olan Cenevreli Henri Dunant'ı düşünüyordu. Osmanlı İmparatorluğu hâkimiyetindeki Filistin'e Hıristiyan ve Yahudi nüfus taşımaya çalışmaktan İsviçreli General Guillaume-Henri Dufour'la işbirliği yaparak Cezayir'de yüz binlerce metrekare toprağa el koyup Avrupalı hissedarların paralarıyla entrikalı oyunlar çevirmeye kadar hayal dünyasına konuk her şeyi gerçekleştirmiş olan Henri Dunant 1864'te Cenevre Sözleşmesi'nin mimarlığını yapmış ve her tuğlayı nasıl ikna ettiği bugün bile bilinmeyen on altı devletin temsilcisine taşıtmıştı. İlk kez 1901'de verilmiş olan Nobel Barış

Ödülü, savaşçı ellerine tutuşturulmuş olan Dunant bundan dokuz yıl sonra Heiden'de, duvarları açlık ve kaybolmuşlukla boyanmış çirkin bir klinikte ölmüştü. Hakan, bir an için kendini bu adama benzetti. Hem kötü, hem iyi, hem güzel, hem çirkin. Aralarındaki tek fark Dunant'ın harekete geçmiş olmasıydı. Oysa Hakan en az Dunant kadar geniş bir hayaller kataloğuna sahip olmasına rağmen bunlardan herhangi birini gerçekleştirmek için en küçük çaba sarf etmiyor ve sarf edenleri de küçümsüyordu. Dolayısıyla Henry Dunant'dan daha kötü, daha iyi, daha güzel ve daha çirkindi. Hakan sadece İstanbul adındaki kentin sahil yolunda, hangi parayla alındığı bilinmeyen ve kendilerine ait olmayan, hassas bir ilişkinin meyvesi Audi'nin içinde ilerliyordu. Tuna Nehri, Macaristan'ın başkentini Buda ve Peşte diye ikiye ayırmışsa, Boğaz da Hakan'ı dünyadan ayırıyordu. Aralarından tankerler geçiyordu. Sadece taşıdıkları yükün kuru olduğu, onun dışında mürettebatının gözpınarlarına kadar her yerinin ıslak olduğu gemilerin ışıklarını izleyen Hakan sol elinin işaretparmağı ile ortaparmağı arasına sıkışmış sigarasının yanan külünün düştüğünü, gözünün önünden çok ince bir duman geçince fark etti.

"Siktir! Siktir! Siktir!"

İlk ilgilenen Barbaros oldu:

"Ne var?"

Hakan, aralık camdan yarım kalmış sigarasını fırlatmış, karanlığın içinde kırmızı külü arıyordu. Ellerini döşemenin uzanabildiği her noktasına değdiriyor ve avuçlarının yanma pahasına, gözünün önüne gelen deliği büyümeden bulmaya çalışıyordu. Kafası ve omuzları dizlerinin arasından sarkmış haldeyken küfretmeyi kesip sakinleşti. Arabanın döşemesindeki ve hayatındaki bütün yangınları söndürmekten vazgeçti. Doğrulup pantolonunun arka cebinden çektiği paketten bir sigara alıp Barbaros'un sigarasıyla yaktı. İlk nefesten sonra da konuştu:

"Artık birisi bir çakmak alsın! Bıktım sigarayı oradan buradan yakmaktan!"

Şikâyetini duyan olmadı, çünkü Afgan, The Cure'un hoparlörlerden kulaklara dağılan "Just Like Heaven" adlı şarkısının sesini

olabildiğince açmıştı. Gidecekleri bir yer yoktu. Dönecekleri bir yer de yoktu. Trafik kontrollerindeki gece törenine seyrek de olsa katılan Asayiş birimindeki polislerin "Nereden geliyorsunuz ve nereye gidiyorsunuz?" sorusuna verebilecekleri bir yanıt yoktu. Bir yere gelemedikleri ve bir yere gidemediklerinden ötürü, durmak için en uygun yerin bir benzin istasyonu olduğunu düşündüler. Nilay'ın kredi kartı teklifini geri çevirmiş olan Cenk, Afgan'dan aldığı parayı pompacıya vermek üzere arabadan indi. Ehliyetinde kaç puan kaldığını bilmeyen Afgan sağ elini yanındaki koltuğun kafalığına yaslayıp arkasına döndü. İki zıt yönü seyreden dostlarına birkaç saniye baktı ve kapatılmış radyonun sessizleştirdiği arabanın içinde konuştu:

"Cenk'in babası kansermiş."

İki dostu da başlarını ona çevirip arabaya bindiklerinden beri ilk kez aynı noktaya aynı anda baktı.

"Belki de onu Adana'ya götürmeliyiz."

Afgan son söylediğini terastan beri düşünüyordu. Cenk'i Adana'ya, babasının yanına götürüp onları bir odanın içinde yalnız bırakmak istiyordu. Kendi babasıyla evinin hiçbir odasında yalnız kalmamıştı, kalmışsa bile hatırlamıyordu, çünkü o daha altı yaşındayken ölmüştü. Annesi yaşının uygunluğuna rağmen evlenmemiş ve tek çocuğunun üzerine kırk bir derece ateşi varmış gibi titremişti. Ama Afgan bir piçe dönüşmüş ve teoride bitirilmesi imkânsız olan anne sevgisini neredeyse tüketmişti. Dostları, duydukları üzerine düşündüler ve bir refleks olarak benzinliğin marketinden çıkıp arabaya doğru yürüyen Cenk'e baktılar. Üzerinde, boğazından bağırsaklarına kadar iç organlarının kabaca çizildiği bir tişört vardı. Bu, sıradan bir tişört olarak kabul edilebilirdi eğer midenin içindeki küçük beyaz paketin üzerinde "eroin" yazmasaydı. Tişörtteki tek kelimeyi içlerinden okuyan Barbaros ve Hakan tekrar Afgan'da buluştular. Konuşan Barbaros oldu:

"Hayır. Boş ver. Buna sadece o karar verebilir."

Kapı açıldı ve Afgan direksiyonuna döndü.

"Bira aldım. İki tane de çikolata çaldım."

Audi'nin egzozundan tekrar duman çıktığında Barbaros,

Cenk'in uyanık geçirdiği her gün içinde en az bir kez yanlış karar verdiğini düşündü. Dostunun farklı durumlarda sadece pişman ve üzgün olması gerektiği için öyle davrandığını yüzlerce kez görmüş ve aslında hiçbir şey hissetmediğini çok iyi anlamıştı. Cenk, neden olduğu üzüntüleri görüp kendini sarhoş ediyordu. Haftalarca kendini suçlayabilir, bundan gizli bir zevk alabilir ve istediği an bambaşka duyguların içine kulaç atabilirdi. Hassas ama sakar insan rolünü oynuyor ve kırdığı her kalbin arkasından ağladığını bütün dünyaya duyurmak istiyordu. Ancak Cenk umursamıyor ve Barbaros bunu biliyordu. Karmaşık hayatının içinde gerçekte hiçbir şey yoktu ve Cenk her gördüğü boşluğu, ona değer verenlere karşı işlediği suçlarla dolduruyordu. Üzerlerini de o suçluluk duygularıyla cilalıyordu. Çünkü Cenk'in bu hayatta yapacak hiçbir şeyi yoktu. Günlerin daha hızlı geçmesini sağlamak için acı verici de olsa kendine bir oyun bulmuştu: kendine acıma oyunu. Cenk iyi oynuyordu. O kadar iyi ki, en yakın dostlarından Afgan bile yanaklarındaki gözyaşları kuruduğu anda Cenk'in kadınlar, tişörtler, resimler hakkında düşünmeye başladığını anlayamıyordu.

Piçler akıllarını parçalara böler ve öyle yönetirler. Ancak zamanla her parça bağımsızlığını kazanır ve merkezî sinir sistemi iflas eder. Bombardıman artığı harabelere benzeyen düşünce kemikleri birbirine karışır ve hiç var olmamış hayvanların iskeletlerini oluşturur. Birbiriyle çelişen akıl parçaları tarafından paylaşılmış ruhsal dünyaları dünya adındaki gezegenden milyonlarca ışık yılı uzaktadır. Dolayısıyla hiçbir zaman hiçbir piçin ruhsal dünyasında, hayat olup olmadığı bilinemeyecektir. Ne onlara âşık kadınlar, ne sevgilerinden ikinci bir çocuk yaratacak kadar onlara bağlı aileleri, ne de uğursuzluklarına ve uğurlarına hayatlarını verecek dostları o dünyaya ilk ayak basan olacaktır. Çünkü piçin ruhsal dünyasına giden yol o kadar uzundur ki bir insanın oraya ulaşabilmesi için milyonlarca ışık yılı yaşayabilmesi gerekir. Ölümsüzlük de sadece anlık bir duygunun adı olduğu için, bu yolculuğun gerçekleşmesi mümkün değildir.

Bira şişelerinin kapakları döndü ve içindekiler ağızlara döküldü. Dördünün de araba içinde amaçsızca binlerce kilometre kat ettikleri düşünülürse, sıradan bir kentin sıradan caddelerinde ilerlemek hiçbirini sıkmıyordu. Ankara'da yaşadıkları dönemde, Barbaros ve Hakan geceyi sabaha bağladıkları zamanlarda sırf arabadan inmemek için kahvaltı yapmak üzere Bolu'ya giderlerdi. Dört şeritli otobanın bomboş olduğu gri sabahlarda iki bariyer arasında zikzaklar çizerek, altlarındaki tekerlekleri döndürdükçe kendilerini iyi hissederlerdi. Bir defasında Barbaros, ailesinin evinden sigara almak için çıkmış ancak arabasındaki müzik sistemini ve stepneyi satıp Sofya kumarhanelerinde poker oynamaya gitmişti. Dolayısıyla kamyon ve tır şoförlerinin otobanlardaki çorbacılarının park yerlerinde uyumayı da, araba kullanırken uyanık kalmak için kaç dakikada bir kendilerini tokatlamak zorunda olduklarını da biliyorlardı. Yalnız Cenk ve Afgan'ın daha farklı bir araba sürme anlayışı vardı. Benzin göstergesine asla bakmazlar ve yakıtları bittiği için defalarca yolda kalabilirlerdi. Bu dikkatsizliklerine o kadar alışmışlardı ki deposu tamamen boşalmış bir arabanın bidonla takviye edilen beş litre benzinle tekrar nasıl çalıştırılabileceğine dair tekniklerin hepsini ezberlemişlerdi. Arabanın enjeksiyonlu, karbüratörlü, yarı enjeksiyonlu oluşuna göre değişen uygulamaların hepsine hâkimlerdi. Motor yağı, motor suyu, akü suyu, antifriz, silecek suyu, hava filtresi gibi değiştirilmesi ya da yenilenmesi gereken araba düzeneğine ait hiçbir şeyle ilgilenmezlerdi. Sadece düzeneği kullanırlardı. Sahil yolundan ayrılmayan Afgan'ın yaptığı gibi. Ancak Afgan bununla yetinmiyor ve konuşuyordu:

"Tanıdığınız bir kulüp sahibi yok mu?"

Hakan rüyalarını daha sonra çözüp kullanmak için dondurmak üzere zihnindeki buzluğa yerleştirip dostuna yanıt verdi:

"Nefret ediyorum kulüplerden. Tabiî sahiplerinden de. Travesti pavyonuna giderim, daha iyi!"

Barbaros yavaşça başını çevirip Hakan'a baktı. Baktığı adam hayatını geçirdiği kentlerin en seçkin kulüplerinin en seçkin müşterilerinden biri olmuştu. On altı yaşında, yaşıtlarının evle-

rinde gizli gizli sigara içip telefonla konuştukları saatlerde, gittiği kulübün kapısında tokalaşmak için uzatılan ellerle karşılanmıştı. Her eğlence çeşidini öğrenmişti. Pattaya'daki on dört yaşındaki kızların seks tiyatrolarındaki performanslarını da, Prag'daki gotik katedrallerde yanaklarını nefesleriyle delen müzisyenleri de izlemişti. Ama bir piçe dönüştüğü yıllarda kulüpleri terk etmiş ve çeşitli evlerde müzik dinleyerek içki içmekle yetinmişti. İnsanların karanlıkta birbirlerini her anlamda sıkıştırdıkları hiçbir kapalı ya da açık alana girmemeye karar vermişti. Belki de Hakan'ın değişimi kendiliğinden olmuştu, çünkü bir piçin herhangi bir karar verip uygulayabilme ihtimali birden çok sıfıra yakındı.

Hakan'ın konuşmaya paraşütsüz girişi Afgan'ın homurdanmasına neden oldu. Cenk ve Barbaros'un konuyla ilgili hiçbir düşüncesi yoktu. Bir arabada ilerliyorlar ve bu onlara yetiyordu. Üstelik bira içiyor ve dörtlünün sahip olduğu tek kaset olan Bérurier Noir'ın *Viva Bertaga* adındaki konser albümünü dinliyorlardı. Bir saat on iki dakika otuz dört saniyelik albüm sona erene kadar da kimse herhangi bir düşüncesini yüksek sesle açıklamadı.

Sahil yolundan çıktıkları anda son şarkı da bitti ve Afgan konuştu:

"Alemdar'ın garajına gidelim."

Cenk, gözlerini önlerindeki arabanın arka koltuğunda öpüşen çiftten ayırmadan Afgan'a sordu:

"O hâlâ yaşıyor mu?"

Afgan cama düşen üç yağmur damlası saydı ve yanıtladı:

"Evet, üstelik bıraktığın yerde duruyor. Geçen ay telefonda konuştum. İçecek bir şeyler alalım sonra da ona gidelim."

Arka koltuktakiler Alemdar'ın garajına gidilmesini onayladıklarını göstermek için sessiz kaldılar.

İçkiler alındı ve sanayi sitesinin dar sokaklarına girildi. Geniş garaj kapısının üstündeki tabelada "8 Alemdar 0" yazıyordu. İki katlı binanın önünde gri bir Audi durdu. Arabanın içinden çıkanlardan biri önce davranıp ellerini ağzının iki yanına koydu ve ikinci katın ışık sızdıran penceresine doğru bağırdı:

"Alemdar!"

Penceredeki ışık gölgelendi ve açılan camdan bir kafa sarktı:

"Afgan! Durun, geliyorum."

Bir dakika sonra garajın kirli kapısı yavaş yavaş havalandı ve Alemdar göründü. Afgan arabayı garaja sokarken, Cenk de eski arkadaşına sarılmaya gitti.

"Sen ne yapıyorsun buralarda? Ne zaman geldin?"

Cenk sadece gülerek Alemdar'a sarılıyor ve hiçbir sorusuna yanıt vermiyordu. Diğerlerinin sırtlarına da kollarını doladıktan sonra Alemdar garajın dibindeki merdivene yöneldi.

"Yukarı çıkalım. Gelin."

Elindeki kumandayla garaj kapısını indirdi ve beş adam ikinci kata dönerek çıkan dar merdivenin basamaklarına dizildiler.

Alemdar'la ilk tanışan Hakan ve Barbaros olmuştu. Dokuz yıl önce üniversite adındaki uzmanlaşma birimine adım atmış, ancak hiçbir konuda uzmanlaşamayacak kadar dikkati bir daha toplanmamak üzere dağılmış olan Hakan, kampüs çıkışına giden yolda araba kullanımıyla ilgili bazı deneyler yapıyordu. Bunlardan birini yanında oturan Barbaros'la gerçekleştirmişti. Deney basitti: geniş ve aşağı doğru eğimli yolda araba saatte yüz yirmi kilometre hıza eriştiğinde ön kapıları aynı anda ardına kadar açmışlardı. Hakan'ın amacı arabanın aerodinamiğini altüst edecek bu hareketi on saniye boyunca yaparak makinenin hızının ne kadar azalacağını görmekti. Ancak tek görebildiği sıkıca tuttuğu ve şiddetli rüzgâra doğru ittiği kapının önce arabadan kopması, birkaç takladan sonra da yolun kenarındaki çimle kaplı alana düşmesi oldu. Deneyin gerçekleştirilememesinin nedeni Hakan'ın kapıyı açmadan önce dikiz aynasına bakmamış olmasıydı. Eğer baksaydı, siyah bir Audi 80'in kendilerini sollamak üzere olduğunu fark edebilirdi. Tek kapısı eksik bir arabada daha fazla ilerleyemeyeceğini derhal anlayan Hakan zorlukla direksiyona hâkim oldu ve yolun sağında, birkaç yüz metre sonra durdu. Kapıyı, çarparak bir uçurtmaya çeviren arabayı kullanan kişi de sakinleşip durabilecek kadar şoförlü. Hurdadan hallice arabalardan inildi. Eşit sayıda adımlar atıldıktan sonra ortalarda bir yerlerde göğüs göğüse

gelindi. Hakan tanıdık bir koku aldı: votka. Aynı anda da, yıllar boyunca tanıdık olacak bir sesi ilk kez duydu:

"Giden bir arabanın kapısını neden açtığını sormayacağım. Sen de bana niye sallandığımı sorma. Tanıdığım bir tamirci var. Kapını alalım ve gidip taktıralım. Ben de benim arabayı yaptırayım."

Barbaros ve Hakan biraz önce gerçekleşmiş olan kazada bir ve iki numaralı suçlular olduklarını bildikleri halde kapılarını koparan kişiyi dövmek üzere arabadan çıkmışlar ancak karşılarındaki sarhoş ve sakin adamı görünce birbirlerine bakıp gülümsemişlerdi. Adının Alemdar, Hakan'la aynı üniversitenin ancak farklı bir fakültesinin öğrencisi, zamanının kayda değer bölümünü sanayi sitesinde, arabaların arasında geçirecek kadar yürüyen aksamlara ve zamanının kayıt dışı bölümünü de sanayi sitesindeki pavyonlarda geçirecek kadar duran şişelere düşkün olduğunu geçen yıllar içinde öğrenmişlerdi. Alemdar kendini ve ailesinin parasını içkiyle arabalara adamıştı. İçki ayırmazdı ama arabalardan sadece belli modellerde olanlarını kendisine layık görürdü. 1980 ve 1990 yılları arasında üretilmiş bütün arabaları tasarlayan herkese saygı duyardı. Bu öylesine büyük bir saygıydı ki üniversitede gördüğü makine mühendisliği eğitimini yarıda bırakmış, ailesinin parasıyla sanayi sitesinde bir garaj satın alarak bir performans yükseltme ve yenileme merkezi kurmuştu. Tabiî ki kirli ve yağlı bir garajdan ibaret olan merkez sadece 80'li yılların ürünü olan arabalara açıktı. Önceleri Alemdar'ın ne tür bir hizmet verdiğini anlayamayan komşuları onun kısa süre içinde, garajının kapısını açtığı hızla iflas nedeniyle kapatacağını düşünmüşler ancak kullandığı 1984 model Audi 80'i ne hale getirdiğini görünce genç adamın bir mekanik dâhisi olduğunu anlamışlardı. Var olmayan bir modayı yaratmaya çalışan Alemdar bölgede kısa sürede adını duyurmuş ve 80'lerin arabalarına sahip her yaştan insan garajına girmişti. Alemdar müşteri portföyünü birkaç sayfa daha daraltarak, asıl ilgilendiği Avrupa ve Japon arabalarına yönelmiş, Amerikan arabalarını modifiye etmeyi reddetmişti. Zaman içinde, klasik Amerikan arabalarının yenilenmeleri modası gibi, 80'lere ait

Avrupalı ve Japon arabaları restore ettirip çeşitli eklemeler yaptırmak da genç insanlar için hayat kalitesini çağrıştıran bir hobiye dönüşmüştü. Hatta sırf Alemdar'ın garajından geçebilmek için o özelliklere sahip arabalar satın alanlar bile vardı. Sıradan bir 1986 model Opel Kadett alıp Alemdar'a teslim edenler, bir hafta sonra karşılarında gerçek bir şerit yiyen buluyorlardı. Alemdar, fiberglasla mucizeler yaratabiliyor, beygir gücünü akla gelmeyecek noktalara çıkarabiliyor ve üretildiği yıl içinde herhangi bir otobanda kesinlikle ciddiye alınmayan arabalar, on beş yıl sonra sadece dikiz aynasında, o da bir kez görülebiliyorlardı. Son olarak Alemdar'ın 80'lere ait arabalar ve her yaştan içki şişeleriyle dolu hayatının bir de fon müziği vardı: Jimi Hendrix ve gitarı. Garajın asmakatına ayak basan kafileyi de bu ikili karşıladı. Clarion marka bir araba setine nasıl bağlanmış olduğu anlaşılamayan dört hoparlörden "Crosstown Traffic" etrafa saçılıyordu.

Çok az da olsa eğilerek yürümek zorunda bırakan alçak tavanın altında, merdiveni takip eden duvara yaslanmış, üst üste dizilmiş araba yedek parçaları, tesadüfen yerleştirilmiş dört deri koltuk, bir çalışma masası ve ardında yine deri bir koltuk vardı. Koltuğun arkasındaki duvara ise bir mini buzdolabı yaslanmış ve bir de Hendrix posteri asılmıştı. Postere dönüşmüş fotoğrafın çekildiği anı fark edemeyecek kadar uzak bir kimyevî yolculuğa çıkmış zenci dâhinin şehla gözleri piçleri karşıladı. Alemdar masasının üzerindeki Jim Beam şişesinin yanına mini buzdolabından çıkardığı dört kadehi koydu.

"Ulan iyi ki geldiniz!"

Afgan, viski kadehlerini doldurdu ve dostlarına dağıttı. Ayaküstü çarpıştırdılar kadehlerini. Ne içtiklerini neyin şerefine içtiklerinden daha çok önemsedikleri için sadece birbirlerine bakarak başlarını hafifçe sallayıp, bardakları sessiz ağızlarına götürdüler. Koltuklara dağıldıkları anda Hakan konuştu:

"Alemdar, geçenlerde bir araba gördüm. Ne olduğunu kesinlikle anlayamadım. Sanki önü bir Peugeot 205, arkası da bir Mitsubishi Colt'tu. Senin işin mi?"

"Colt değil. Önü 205 ama arkası 405'ti. Benim işim tabiî, kimin

olabilir ki başka? Birinin arkası, öbürünün önü gitmişti. Kestim, birleştirdim. Nikelajlarını gördün mü? Gümüş kaplama gibi oldu. Felaket bir şey! Tabiî sahibi bir bok anlamıyor ama gerçek bir sanat eseri oldu."

Cenk iki parmak viskiyi bir boyun hareketiyle devirmiş, kadehini dolduruyor, bir yandan da söze giriyordu:

"Ne zaman evleneceksin sen? Hayatın burada mı geçecek?"

Alemdar, arabalarından uzakta iki günden fazla geçirince kalbinde bir sıkışma hissettiği için garajın yanındaki binayı kiralamış ve orayı kendisine ev yapmıştı. Sanayi sitesindeki tek evde Alemdar oturuyordu. Aslında evini de çok kullandığı söylenemezdi. Terk edilmiş çocukları alıp büyüten şefkatli bir insan gibi Alemdar da küllerinden doğmalarını sağladığı arabalarını geceler boyu izliyor ve onlar için daha fazla neler yapabileceğini düşünüyordu.

"Tabiî ki burada geçecek! Hem ben böyle gayet iyiyim. Kadın gerekince sokağın sonundaki pavyona gidiyorum. Yemek gerekince de sokağın öbür tarafındaki markete gidiyorum. Onun dışında da bebeklerimle oynuyorum. Senin İsviçre işi ne oldu?"

"Öldü."

"Allah rahmet eylesin. Sen ne yapıyorsun Barbaros?"

"Şu kadar senedir bizi tanıyorsun, hâlâ ne yaptığımızı soruyorsun. Bir türlü öğrenemedin bir şey yapmadığımızı."

"Gelin çalışın burada! Kovayım çocukları, siz gelin. Adam gibi bir işiniz olur, üç beş kuruş da bir şey kazanırsınız."

Hakan dudaklarıyla ısırdığı kadehi aceleyle ağzından çekip gülerek konuştu:

"Siktir lan! Sen gel de benim yanımda çalış. Yattığım yatağı topla!"

Bu arada Afgan arabada unuttukları torbaları almaya inmiş ve dönmüştü. Üç Jack Daniel's ve beş büyük boy cips paketini çıkarıp odanın ortasında dolanan küçük siyah sehpaya yerleştirmişti. Ağzındaki sigarayı, viskileri aldıkları marketten çaldığı çakmakla yakarken Cenk'e döndü. Dudaklarının birleştiği yere sıkışmış sigaraya rağmen ne dediği anlaşılıyordu:

"Biliyor musun, bu herif hayvan gibi zengin oldu. Sigara paketi gibi arabalar yapıp insanları dolandırıyor."

Alemdar yeni gelen şişelere saldırmak istediğini masasının üzerinden uzanan eliyle belli etti. İsteğini sehpaya ve masaya en yakın oturan Barbaros karşıladı. Avucuna yerleşen şişeyle koltuğuna yaslanırken Afgan'a yanıt verdi:

"İşin şakası bir tarafa, sonunda hayal ettiğim her şey gerçek oldu. Milletin aklında bu arabalar tamamen ölmüştü. Kimse bunlarla ne yapacağını bilmiyordu. Otomotiv sektörünün en işe yaramaz dönemini en şık hale getirdim. Herifin biri bir Mercedes 500 SEC getiriyor. 87 model. Öyle bir oynuyorum ki, adamın parası olmasına rağmen gidip de son model bir CLK almıyor."

Afgan, Alemdar'ın sözünü kesti. Yine Cenk'e anlatıyordu:

"Almanya'dan, Hollanda'dan, Fransa'dan bu herifle röportaj yapmaya geliyorlar. Dünyada bir benzeri yok, yaptığı işin."

Piçler kendilerini iyi hissediyorlardı. Çünkü tanıdıkları bir insanın yanındaydılar. Her gün gördükleri insanlık dışı insanların hiçbirine benzemeyen, âşık olduğu bir işi olsa da bazen gerçek bir piçe dönüşebilen Alemdar'ın garajındaydılar. En önemlisi, garajın asmakatında konuşulanlar o kadar önemsiz konulardı ki, bir an için kim olduklarını bile unuttular. Çünkü Alemdar da en az onlar kadar hayatı ve kendisini ciddiye almıyor, sadece üzerlerinde cirit attığı arabalarını düşünüyordu. Ama bu da kabul edilebilir bir kusurdu.

O gece, viski şişelerini boşaltıp konuştular. Ağızlarından çıkan hiçbir kelimenin, karşılarındakilerin hayatında en küçük bir değişikliğe neden olmamasına özen gösterdiler. Garajdaki arabaların birkaç gün sonra egzozlarından çıkacak dumanlar gibi sarf ettikleri sözler de havaya karıştı. Havayı olduğundan daha fazla kirletmediler, çünkü zaten dünyanın hiçbir yerinde bir piçin rahatça nefes alabileceği saflıkta hava yoktu. Sadece bir ara, Barbaros'un sarhoş ağzından çıkanlar dinleyenlerin boğazlarına küçük bir düğüm attı:

"İnsanın kendisine çektirdiği acıya azap denir. Teknik adı vicdan azabıdır. Bugüne kadar binlerce hayalet hikâyesi duymuşsu-

nuzdur. İşte bunların başlangıcında da bu vicdan azabıdır. Dünya üzerinde hayalet gördüğünü iddia eden ilk insan, yaşarken canını yaktığı dostunu öldükten sonra o kadar çok düşünmüş ve kendine o kadar çok kızmıştır ki, yıllardır tanıdığı bir yüzü, bedeni evinin odalarında uçuşurken görmeye başlamıştır. Sonra bu olayın üstüne binlerce yıl binmiş ve insanlar her yerde hayaletler görmeye başlamıştır. Oysa hayalet dediğin şey, yaşarken kazık attığın insanlar öldükten sonra duyduğun vicdan azabının sana oynadığı bir tiyatrodur. Vicdan azabı öyle bir hikâyedir ki, aynı hayaletler gibi adamı korkudan öldürür."

Hepsi de Barbaros'u Jack Daniels'ın tezgâhından geçmiş bütün dikkatleriyle dinlemiş ve ne demek istediğini çok iyi anlamışlardı. Hatta Cenk "Keşke anlamasaydım" diye düşünmüştü. Çünkü çevrelerinde gezdirdikleri onlarca hayalet vardı. Ortaya çıkmaları için gerekenlerse biraz viski ve biraz da cipsti. Hiçbir iç organa bağlı olmayan, ancak kalple karaciğer arasında bir yerlerde olduğunu tahmin ettikleri vicdanları öyle sancılanmıştı ki, Afgan garajın girişindeki dar tuvalette kusmuştu. Döndüğündeyse, terlemiş alnını avucuyla silerken şu sözleri duydu. Hakan konuşuyordu:

"Dokuz on yaşlarındaydım. Evin yakınlarından bir çevre yolu geçiyordu. Akşam saatleri acayip kalabalık olurdu. Bir an önce eve kapağı atabilmek için insanlar ne kadar hızlı gidebilirlerse o kadar gidiyorlardı. Kimsenin ayağını gazdan çekmediği bir yoldu. Ben de boş zeytinyağı tenekeleri koyardım. Yolun ortasına, sağına soluna, özellikle de kör noktalara. Sonra da yolun yanındaki tepeye çıkar, beklerdim. Arabaların hızlandığı saatler başlayınca mevzu da başlardı. Adam yirmi litrelik tenekeyi dolu sandığı için ya da sadece çarpmamak için direksiyonu kırar, ne olduğunu şaşırır, koca yolda dönmeye başlar, frene asılır, asıldıkça döner. Arkadan gelen varsa bindirir. Onun arkasındaki de ona bindirir! Sonra da eve gidip yatağa girerdim. Çekerdim yorganı üstüme. Ağlamaya başlardım. Bu teneke işini birkaç kez yaptım. Ama o kazalarda ölen olup olmadığını hiç öğrenemedim. Niye öyle bir şey yapardım, hâlâ bilmem."

Hakan, elindeki boşalmış kadehe bakarken kendisine sorduğu sorunun yanıtını kimse veremedi. Kötülüğün kötü olduğunu anlayacak yaştaki bir çocuğun içindeki iyiliğe rağmen kötülük yapmasına kimse bir neden bulamadı. Ağzındaki kelimeleri geveleyen Cenk oldu. Söyleyeceklerinin biraz önceki karanlık itirafla hiçbir ilgisi yoktu:

"Barcelona'da James Brown'ı seyrettim. Mükemmeldi. Adam hiç ölmeyecekmiş gibi!"

Afgan tamamladı:

"Belki ölür ama o saçlarının hayaleti MTV'ye daha elli yıl çıkar."

Barbaros'un boğazlara attığı düğüm çözüldü. Vicdanlarında tek gram yer kalmamış piçler gülümseyip kadehlerini tazelediler.

Alemdar çalışma masasının üstünde, Cenk 84 model bir BMW 520'nin arka koltuğunda, Afgan birleştirdiği iki koltukta, Barbaros Nilay'ın arabasının şoför koltuğunda uyudu. Hakan ise bira almak için açık bir yer bulmaya gitti. Afgan'ın pantolonundan çektiği para tomarının hacmini ıslak sokakta elini cebine sokunca fark edip, neonlarını göz ucuyla yakaladığı pavyona doğru yürüdü. İki saat içinde bütün paradan geriye sadece iki paket sigara alabilecek bir miktar kaldı. O da pavyon çıkışında sigara satan seyyarın cebine girdi. Hakan'ın pazarlık yapacak hali yoktu ve boş ceplerine rahatça soktuğu ellerini yumruk yapıp garaja döndü. Ilk gördüğü boş karton kutuları yere serip üzerlerine uzandı. Gözlerini yumdu ve gördü. Her şeyi. Içindeki pişmanlığın sadece bir paket sigarayı içme süresine yetecek kadar olduğunu anladığı bir vicdanı vardı. Hakan'ın kötülüğünün Türkçe'si, hayat boyu pişman olmayacak kadar yoğun ve kısa süren vicdan azapları çekmesiydi. Bu azaplar o kadar ağırdı ki, sadece birkaç saat sürüyordu. Üç saatlik bir yağmurun içinde üç saniye dolu yağması gibi, on yıllar süren insan hayatındaki birkaç saatin de hiçbir değeri yoktu. Aslında kötülerin de iyilerden farkı yoktu. Sadece onlar pişman olurlarken daha hızlı davranıyorlar ve yeni günahlar işlemek için sokağa çıktıklarında vicdan azaplarını gözyaşı bas-

mış evlerinde bırakıyorlardı. Oysa iyilerin evlerini gözyaşı basana kadar bir ömür geçiyordu. Onun dışında bir farkları yoktu. Kötüler, iyiler, kısa ve uzun süreli vicdan azapları, sessiz ve gürültülü pişmanlıklar. Hakan hepsini ve kendisini anladı. Anlayacak bir şey kalmayınca da uyudu.

"8 Alemdar 0"ın kapısı yağlı zincir sesleri birbirine çarpa çarpa açıldı. Garajdan gri bir araba çıktı. İçinde dört genç adam. Birbirleriyle konuşmuyorlardı. Özellikle de Pakistanlı arkadaşının parasını iade etmeye çalışan Cenk, sahip oldukları paranın tümünü Svetlana adındaki bir kadına içki ısmarlayarak tüketen Hakan'la konuşmuyordu. Ancak arabadaki dört kişi, kimsenin kimseye kızmaya hakkının olmadığı bir ilişkiler yumağı içinde, dondurulmuş balıklar gibi yaşadığı için önce kısa kelimeler, sonra da cümleler dökülmeye başladı sigara kokan dudaklardan. İlk uzun cümleleri Hakan kurdu:

"Bugün müzik setini satacağım. Bir de telefonu. Nasıl olsa artık kimse aramıyor, ben de kimseyi aramıyorum. İkisinin parası bizi bir süre idare eder."

Cenk, hâlâ Cenevre'ye yollayacağı parayı düşünüyordu:

"Ben de Nilay'dan borç isteyeceğim."

O an arabayı kullanan Afgan dahil, herkes arka koltuğun sağında oturan Cenk'e baktı. Sonra da önlerine dönüp güldüler. Çünkü iki yıldır kimse onlara borç vermiyordu. Bir piçe dönüştükleri haberi misafir gittikleri her ev ve işyerinde kendi seslerinden önce duyulmuş olduğundan insanlar geri gelmeyecek bir parayı tek başına karanlığa yollamaktan çekiniyordu. Ama Cenk'in iki yıldır Türkiye'de olmaması kötü şöhretinin bazı çevrelerde yayılmasını yavaşlatmıştı. Çok seyrek de olsa hâlâ bazı şık lokantalarda, kulaktan kulağa oynanan loş barlarda "Cenk de kendini harcadı. Yazık. Çok yazık. En son 'İsviçre'ye gitti' diye duyduk ama orada da kendini kurtarabileceğini sanmıyorum" benzeri sözler

duyulmasına rağmen asgarî bir güvenilirliğe sahipti. Ancak bu güven çok sürmez, Cenk'in piçliği denize fırlatılmış ağzı kapalı boş bir şişe gibi, yakında gözle görülür hale gelirdi. Nilay'ın Cenk'e borç verdiği sabahın akşamında gideceği bir kafede çok yanlış bir davranışta bulunduğunu söyleyecek kişilerle aynı masaya oturma ihtimali, üstünden düşmeye korkulacak kadar yüksekti. Cenk de bunu bildiği için âşık olduğu kadının kendisine sadece bir kez borç vereceğinden emindi. Dolayısıyla isteyeceği miktara Pakistanlı arkadaşının parası da dahil olmalıydı.

Piçler hakkında konuşmak, insanlara filmler ve haber bültenlerindeki felaket sahnelerini izlerken hissettiklerine benzeyen garip bir zevk verir. Sözünü edebilecekleri konular tükendiğinde tanıdıkları piçlerin ne hale geldiklerini ve o hale nereden geldiklerini konuşurlar. Çünkü sıfırdan hayatlarını yaratmış insanların hikâyeleri kadar hayatlarından bir sıfır yaratmış olanlarınki de gösterişlidir. Tabiî, içinde bulundukları şartlardan tatmin olmayan hırs sahibi insanlar piçler hakkında konuşarak kendilerini iyi de hissederler. Çünkü piçlere kıyasla onlar daima iyi durumdadır. Zaten piçlere kıyasla, ölüler ve sakatlar hariç herkes iyi durumdadır. Sonuç olarak, mahvedilmiş hayatlar, yetenekler ve kaçırılmış fırsatlarla dolu yıllar hakkında konuşmak zevklidir eğer o hayatlar, yetenekler ve yıllar size ait değilse.

Sunî deri ve metalin doldurduğu işyerlerinin sigara içilebilen tek yerleri olan yangın merdivenlerinde hangi barlarda "happy hours" uygulamalarının olduğunun konuşulduğu saatlerde, hiçbir zaman hiçbir bara ucuz içki kampanyasına dahil olmak üzere gitmemiş olan Cenk bir kadından isteyeceği borç miktarını hesaplıyordu. Belki utanılacak bir durum değildi ama gurur da duyulamazdı. En azından Cenk böyle düşündü. En son ne zaman kendisiyle gurur duyduğunu hatırlayamadığını fark etti. Belki de Adidas terliklerin tabanında adını kazınmış gördüğünde. Belki de dostlarını evine alması için Nilay'ı ikna ettiğinde. Belki de Casino Domino'daki krupiye kadının kendisiyle sevişmek istediğini ku-

lağına fısıldadığında. Belki de telefondaki kardeşi "Babam kanser" dediğinde. Belki de hiçbir zaman. Cenk solunda oturan Barbaros'un profiline baktı. Sonra da görebildiği kadarıyla Afgan'a ve sağ dikiz aynasından gördüğü kadarıyla Hakan'a. Ve kararını verdi. Arabadaki hiçbir insan doğduğundan beri kendisiyle gurur duymamıştı. Çünkü bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Öğrenmelerine de gerek yoktu. Çünkü nefret ettikleri dünya kendileriyle gurur duyanlar tarafından kurulmuştu.

Benzininin bitmesine iki litre kala arabanın lastikleri pembe sitenin dar sokağına girdi. Pazartesi adındaki günün hiçbir heyecanına dahil olmayan dört adam öğlene sarkmış bir saatte asansöre yerleşti. İçlerinden biri dubleks evin kapısını açtı ve içeri girdiler.

"Bugün benim doğum günüm."

Barbaros'un bu sözünü kimse duymadı. Çünkü kutlanacak doğumlar listesinde adı yoktu. Evin çeşitli noktalarına dağıldılar ve bedenlerini yatırdılar. Sadece Hakan, çok ama çok yavaş hareketlerle müzik setinin bağlantılarını sökmeye başladı. On dokuz yaşından beri sahibi olduğu, kulaklarının her kıvrımını, hayatı unutturacak kadar saf seslerle sıvamış müzik setinin parçalarını üzerinde "Migros" yazan üç torbaya yavaş yavaş yerleştirmeye başladı. Üç çocuğu aynı gün ölmüş bir adamın küçük bedenleri toprağa vermeyi geciktirmek için beyaz kumaşlara sarılmalarını yavaşlatmak istemesi gibi ağır davrandı. Ama Hakan düşünmedi. O müzik setiyle yedi yıldır neler dinlediğini düşünmedi. Çünkü böyle bir seçeneği yoktu. Hafızasının kapılarını yedi kez kilitledi. Sadece bir ara, ağlayacağını hissettiği için, "Bundan sonra ıslık çalarım artık" dedi. Kısık sesle. Çok kısık. Neredeyse bir düşünce kadar sessiz. Hakan'ın hayat müziği Migros torbalarının içinde hapsoldu ve her biri bin bir süzgeçten geçirildikten sonra satın alınmış olan CD'lerin durduğu ayakkabı kutusu çöp toplama saatinde çok şişman kapıcıyla buluşmaya çok erken gitmek için kapının önüne konuldu. Çünkü o CD'ler sadece Technics marka bir sette dinlenmek için yıllardır bir ayakkabı kutusunda saklanıyorlardı. Artık oyun bittiği için de kimsenin saklanmasına gerek kal-

mamıştı. Herkesin sobelendiği bir pazartesi günü Hakan'ın akan yüzünü uzandığı kanepeden gören Afgan konuştu:

"Boş ver be oğlum. Zaten bu öyle bir dünya ki, insanlar ancak bir milyon dolardan sonra özgür olur. O güne kadar herkes köledir. Özgürlüğü için dövüşen gladyatörler gibi bir milyon dolar için dövüşebilir ya da dövüşmeyi reddeder ve kanının akmasını bekleyen arenadaki seyircileri seyredersin. Seyredip iğrenirsin."

Hakan gözlerini yuvalarında tuttu. Sadece oldukları yerde Afgan'a döndüler. Ağzı açılmadı. Söyleyeceği bir şey yoktu. Afgan devam etti:

"O kolyeyi kolay mı sattım zannediyorsun?.. Boş ver."

Merdivenden inen ve salonun zeminine ayak basan Cenk, her zamanki vurdumduymazlığıyla kendisinden önce açılmış hiçbir sohbete saygı duymadığı için yüksek sesle konuştu:

"Evet! Boş verin. Herkes boş versin! Çünkü biz ne yapıyoruz? Dolu alıp boş veriyoruz. Ama tabiî bira şişelerinin aksine hayatın depozitosu yok, onun için de elimize bir şey geçmiyor. Hatta öyle boş veriyoruz ki ortada şişe bile kalmıyor. Çünkü şişeyi de değerlendiriyoruz. Kırıp kavga ediyoruz. Dolu alıp boş veriyoruz!"

Hakan başını yavaşça sağa ve sola salladı. Yüzünde ince de olsa bir gülümseme çizildi. O an kendi deyimiyle müzik setini de, CD'lerini de siktir etti.

"Hoş geldin."

Kapıyı açan Barbaros, biraz önce çalansa Hakan'dı. Hakan'ın elinde siyah torbalar vardı. Siyah torbaların içinde de votka, elma suyu, sigara ve et.

"Hoş bulduk."

Mutfağa beraber yürüdüler.

"Zeynep seni aradı."

"Aferin. Ne dedin?"

"Ne diyeceğim? Para kazanmak için çalışmadığından ötürü sahip olduğun eşyaları teker teker elden çıkardığını ve müzik setinle telefonunu satmaya gittiğini söyledim."

"Sana da aferin."

"Afgan'a mangalı yaktıralım da, akşam şu etleri yiyelim."

"Barbaros, votka koysana. Adamlar nerede?"

"Cenk uyuyor. Afgan da yukarıda, televizyon seyrediyor. Geçen senenin yüzme yarışlarını gösteriyorlar."

"Onlara da aferin."

Ellerindeki kadehlerle salona geçtiler. Saat öğleden sonra ikiydi. Alkolizmin titreyen elleri ve gözü kararmış gözleriyle hiç karşılaşmamışlardı ama içki içmeden geçirebilecekleri bir günün kendilerine ne zararlar verebileceğini de bilmiyorlardı. Çünkü o gün daha gelmemişti.

Piçler düzensiz hayatlarında düzenli olarak içki içerler. Ancak hepsinin de bir sınırı vardır. Belli sayıdaki kadehten sonra sarhoş olup sızarlar. Sızdıkları yerin adı huzurdur. Hiçbir şeyin düşünülmediği ve hiçbir şeyin hissedilmediği o muhteşem huzur. Piçler içki içmeye mecburdur. Çünkü gündüzler ve geceler, dünya adındaki gezegenin mevsimlik hareketleri sayesinde değil, alkol oranı yüksek içkilerle kısalır. Piç de kısa günün kârı olan huzuru dudaklarından, içine dökendir.

Kanepenin iki ucuna oturmuş olan Barbaros ve Hakan kadehlerini dizlerinin arasından sarkıtmış yerdeki Çin halısının motiflerine bakıyorlardı. Salonda herhangi bir saatin saniye çubuğunun hareket sesinin duyulmaması büyük şanstı. Çünkü böylesi bir sessizlikte her saniye sağa kayan bir çubuk kafataslarında delikler açan bir çekice dönüşürdü. Dolayısıyla her zamanki gibi kendilerinden başka onları rahatsız eden kimse ya da hiçbir şey yoktu. Ama dudak derilerini yeni çıkmış dişleriyle parçalayan çocuklar gibi onlar da kendilerine zarar vermeye alışmışlardı. Hakan daha fazla dayanamadı:

"Biliyor musun Barbaros, bazen ne düşünüyorum? Yaşamaya büyük bir yeteneğim olduğunu düşünüyorum. Yani nasıl yaşanması gerektiğini çok iyi biliyorum. İyi hayat nasıl geçirilir, çok iyi biliyorum. Ama ilgimi çekmiyor. Yani yaşamaya büyük bir yeteneğim var ama ilgimi çekmiyor."

Barbaros votkadan bir yudum aldıktan sonra sol elinin iki parmağıyla dudaklarının birleştiği noktaları kurutup konuştu:

"Üzülmem mi gerekiyor?"

"Hayır."

"Peki senin intihar etmen mi gerekiyor?"

"Zaten intihar ediyorum. Hepimiz intihar ediyoruz."

"Tamam. O zaman sorun yok."

"Peki her şeyin bambaşka olmasını ister miydin? Bir kadının, bir işinin, çocuklarının, evinin olmasını ister miydin?"

"Ben isterdim de onlar beni ister miydi?"

"Senin gibi bir babam olsaydı, onu öldürürdüm."

"Tamam işte, benim de bu yüzden bir çocuğum yok."

O an Barbaros'un aklına bir zıpkın saplandı. Bu zıpkın, Gonca'nın hamileliğiydi. Ama zıpkın Barbaros'un süngere benzeyen beyninden girdiği hızla çıktı. Geriye küçük bir delik kaldı. Biraz da kan.

"Burnum kanıyor!"

Barbaros votka kadehini halıya bırakıp elini burun deliklerinin altında tutarak merdivenlere yöneldi. Avucunun küçük kırmızı lekelerle dolduğunu görüyor olmasına rağmen sakince basamakları tırmanıyordu. Merdivenin bittiği yerde Afgan'la karşılaştı.

"Hakan mı vurdu?"

Barbaros yanıt vermedi. Sadece güldü. İçinden. Banyoya girip başını lavaboya eğdi. Beyaz fayansı çok yakından gördü. Musluktan akan suyla burnundan akan kanı karıştırdı. Her yer pembeleşti. Gözlerini kaldırıp aynaya baktığındaysa hiçbir şey görmedi. Biraz daha dikkatli baktı ama yine de hiçbir şey göremedi.

"Ne yaptın adama?"

"Olur böyle şeyler."

Afgan halının üstündeki kadehi alıp Barbaros'un sıcaklığını taşıyan yere oturdu. Uzun boylu ve geniş omuzlu adamın yüzü gülüyor ama gözlerinin hemen ardındaki geçit töreninde biraz önce seyrettiği yüzücüler uygun adımlar atıyordu, çünkü piçlerin bedenleriyle akılları aynı odada nadiren bulunurdu. Afgan'ın aklı da

kesinlikle salonda değildi. Daha hızlı yüzebilmek için bedenindeki bütün tüyleri jiletle kazıdığı günlerdeydi. Biçimli vücudunun, bir dozerin kepçesine benzeyen kulaçlarının, sahip olduğu her şeyin kendisine sunulmuş armağanlar olduğunu düşünüyordu. Ve tabiî ki bir dozerin kepçesinin kaldırdığı toprağa benzeyen aklı da sunulmuş armağanların arasındaydı.

"Beni deniz tuttuğunu sana hiç söylemiş miydim?"

Söylemişti. Ama Hakan Afgan'ı üzmeyecekti:

"Hayır."

"Ne plastik bir bota, ne de bir transatlantiğe binebilirim. Derhal kusarım. Ama yüzerken hiçbir şey hissetmem. Saatlerce yüzebilirim. Kulaç atarken hiçbir şey düşünmem. Bazıları volta atar, ben de kulaç atarım."

Hakan, Afgan'ı duyuyor ama dinlemiyordu. O sadece kendisini dinliyordu. Afgan'ın da dinlemesini istedi:

"Bir dâhi olduğumu ne zaman anladım, biliyor musun?"

Nedendir bilinmez ama Afgan dostunun sorusuyla ilgilendi:

"Ne zaman?"

"Kendimi tüketmek için her şeyi yapmama rağmen kendimi bitiremeyeceğimi anladığım gün. Oysa kendimi harcamak için her şeyi yaptım. İçki içtim, hem de çok. Yeteneklerimi keskinleştirmek için en ufak bir uğraşta bulunmadım, sahip olduklarımın değerini artırmak için hiçbir şey yapmadım ama hâlâ buradayım ve herkesten daha zekiyim. Beynim bir atom reaktörü gibi çalışıyor. Kendime verdiğim bu kadar zarardan sonra hâlâ çalışıyor. Bitiremiyorum. Kendimi bitiremiyorum. Demek ki bir dâhiyim. Çünkü kendimi harcıyorum, harcıyorum ama bitmiyorum!"

"Harca harca, bitmez!"

"Bitmez..."

Jaluzilerden dolayı güneşin içine giremediği ama penceresinde beklediği salondaki iki adam sessizliğe diri diri gömüldüler. Sanki konuşmayı hiç öğrenememiş gibi dudaklarını yapıştırdılar. İçlerindeki buz küplerinin buz tozuna dönüştüğü kadehleriyle de ilgilenmediler. Basamakları çiğneyen Barbaros'un burnuna bile bakmadılar. Ama Barbaros onlara baktı:

"Beyin kanaması geçiriyorum, siz hâlâ oturuyorsunuz!"

Gömüldükleri yerden Barbaros yardımıyla çıktılar ve ilk teşekkür eden Hakan oldu:

"Sen beyin kanaması geçireceksin de biz oturacağız! Sen benim hayatımdaki en değerli varlıksın."

Afgan da sessizlik çukurundan çıkmış, üstüne bulaşan suskunluğu temizliyordu:

"Tabiî. Benim de hayatımdaki en değerli varlık, Barbaros. Bir kere, adam zarif. Thomas Edward Lawrence'a benziyor. Gerçekten, acaba şu üzerimizdeki kıyafetleri atıp ihram mı giysek? Nasıl görünürdük beyaz ihramlar içinde? Bir de hançer takardık belimize, sokakta öyle dolaşırdık."

Hakan, Afgan'ın hayalini tek bir hamlede kırdı:

"Olmaz, ben Araplardan nefret ederim. Ayrıca dünya üzerindeki bütün ırklardan da nefret ederim. Bütün etnik kökenlerden, bütün kültürlerden."

Barbaros, sağlığına kavuşmuş burnunu okşarken hem gülüyor hem de konuşuyordu:

"Ama unutmamak lazım ki yaşadığımız ülke bir kültürler mozaiği."

Hakan o hayali de kırdı:

"Mozaik ancak tuvalet zemininde olursa iyi görünür. Toplumlarda olursa, adına 'karambol' denir. Şu konuştuğumuz şive dışındaki bütün şivelerden de nefret ediyorum. Tatarlardan, Çerkezlerden, Süryanîlerden, Kürtlerden, Rumlardan, Lazlardan, Abazalardan, Ermenilerden, Bulgar göçmenlerden, Yahudilerden, Adigelerden, Trakyalılardan, Manavlardan, Çingenelerden ve özellikle de güneye yerleşmiş Almanlardan nefret ediyorum!".

Barbaros, Birleşmiş Milletler genel sekreterine dönüştü.

"Ancak bu kadar mı sayabiliyorsun?"

"Devam edeyim, istersen."

Ama Afgan istemedi ve bunu belirtti.

"Peki ya Türkler? Onlardan nefret etmiyor musun?"

"Aksine, bütün dünyanın Türk egemenliği altına girmesini istiyorum. Dünyaya sadece Türk kültürünün hâkim olmasını istiyo-

rum. Altı milyar insanın Türkçe konuşmasını istiyorum. Nereye gidersem gideyim, beni anadilimde karşılamalarını istiyorum. Hiçbir kültür, din, dil, devlet kalmamalı. Sadece Türklük, Türkçe ve Türkiye Cumhuriyeti olmalı. İşte ben ancak öyle bir dünyada huzurlu olabilirim. Onun dışında imkânsız. Farklılıklardan, hoşgörüden, el ele vermiş halklardan, Benetton reklamlarından, Uluslararası Af Örgütü'nden, insanların birbirlerine anlayışla yaklaşmalarından, yabancı dil kurslarından, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nden, yerel para birimlerinden, elçilik mensuplarından, turizmden, Slav fahişelerden, pasaportlardan, bayraklardan, başkentlerden, dinlerden, ifade özgürlüğünden, medeniyet müzelerinden, benden olmayan her şeyden ve herkesten nefret ediyorum. Tek istediğim dünyayı Türk görmek!"

Sadece Türkiye'den ibaret olacak bir dünyada Birleşmiş Milletler adında bir örgüte de gerek kalmayacağını fark eden Barbaros, Hakan'ın garip düşüncelerini kesinlikle benimsemediğini derhal gösterdi:

"Saçmalık! İnsanlara kendi kültürlerini, dillerini, dinlerini nasıl unutturabilirsin?"

"On bin yıl boyunca planlı çalışırsan dünyayı Pigmelerin ülkesi haline bile getirebilirsin. Herkes kendini Pigme bile zannedebilir! Önemli olan sabırlı ve planlı olmak."

Afgan, Hakan'ın kurduğu hayale daha net bir yanıt verdi. Sağ kolunu havaya uzatıp "Sieg heil!" dedi. "Reenkarnasyon diye bir şey varmış demek ki. Nasılsın Adolf? Sen yokken dünya çok sıkıcıydı. Peki Türkî cumhuriyetler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onlardan da nefret ediyorum. Türk derken kendimi kastediyorum. Türk olan benim, onlar değil. Çekik gözlü Türk istemiyorum. Benim gibi olan kadın ve erkeklerin doldurduğu bir dünya istiyorum."

Barbaros, Hakan'ın gerçek sorununu bildiği için cümlelerini rahatça kurdu:

"O kadar yalnızsın ki kendin gibi milyarlarca insan istiyorsun. Sırf kendine oyun arkadaşı bulmak için... O kadar yalnızsın ki..."

Hakan gülmüyordu. Afgan ya da Barbaros gibi sırf ağız oynat-

mak için de konuşmuyordu. Bir an için gerçekten inanmıştı söylediklerine. Herkesin Türk olduğu bir dünyada yaşamanın kendisini sıcak tutacağına inanmıştı. Kuru kelimelerin kuruttuğu ağzını kadehindekiyle ıslattı. Arkasına yaslandı. Konuşurken heyecanlandığı için kanepenin ucuna doğru ilerlemişti. Nabzı yavaşladı. Gözlerindeki ışık bir deniz feneri gibi yavaşça söndü. Kadehini dizlerinin arasından sarkıttı ve Çin halısının motiflerine bakmaya başladı. Hiçbir şeye inanmadığını ve dünya üzerinde yaşayan tek Türk olduğunu hatırladı.

"Kaldırımda iki kişiden fazla kol kola yürümemek ve bağırmadan konuşmak: temel nezaket kuralları. Beni uyandırmak için bu kadar uğraşmana gerek yoktu. Kolumu kırsaydın da uyanabilirdim!"

Cenk hem konuşuyor hem de merdivenden iniyordu. Baktığı kişi biraz önceki ateşli konuşmayı yapan, ancak şimdi sönmüş bir kibrite benzeyen Hakan'dı. Cenk'in söylediklerine verdiği tek yanıtsa omuzlarını kaldırıp indirmek oldu.

Mutfağa sapan Cenk'in üzerindeki tişörtün önünde, anarşi işareti olan, çember içindeki, duvar yazısı alfabesinden A vardı. Tişörtün sırtındaysa aynı alfabeden ve yine çember içinde olan bir Z vardı. Cenk, A'dan Z'ye kadar bütün siyasî işaret ve sloganları herkesten iyi bildiğini ve hepsini de küçük düşürücü bulduğunu anlatmaya çalışmıştı. Buzdolabındaki votkayı arayan adam herhangi bir konuşma güçlüğü ya da ifade zorluğu çekmiyordu ama yine de yarattığı tişörtler binlerce sayfalık romanların yerini tutacak kadar zekice tasarlanmıştı. Salona girdi ve halının ortasına gelip yere oturdu. Sonra da bağdaş kurup önüne kadehini koydu. Artık müzik dinlemedikleri için pembe sitenin geniş caddelere uzaklığından dolayı sessiz çevresi sayesinde salon, içindekiler konuşmadığı müddetçe bir mezarlık kadar ıssız oluyordu. Piçler de konuşmadıkları zamanlarda ölülere benziyorlardı. Ama Hakan hortladı:

"Bir kitap okumuştum. Daha doğrusu bir antoloji."

Afgan acele etti:

"Şiirden nefret ederim. Kafiyelerden, beyitlerden."

"Şiir antolojisi değil. İntihar mektubu antolojisi. Dünyanın her yerinden toplanmış intihar mektuplarını bazı başlıklar altında bölmüşler. 'Aşk', 'Yoksulluk', 'İhanet', 'Yalnızlık' gibi başlıklar var. İntihar gerekçesine göre mektupları sıralamışlar. Kitabın sonunda da hiçbir başlığa sığmayan, 'İstisnaî Mektuplar' bölümü var."

Cenk konuyla ilgilenmişti:

"Var mı aklında kalan?"

"Bir tane var. Kadın, dünya nüfusunun gerekenden fazla çoğaldığını düşündüğü için yeni doğanlara yer açmak istediğini yazmış. Bu yüzden de kendini öldürmüş. Galiba bir İsveçli'ydi."

Barbaros gülümsedi ve elma suyunun votkaya iyice karışması için kadehinin dibiyle havada küçük bir daire çizerken konuştu:

"İyi yapmış. Belki onun sayesinde dünyada yer açılmamıştır ama dünya bir salaktan kurtulmuştur. Peki Hakan, sen yazar olsaydın, ne yazmak isterdin?"

Hakan on beş yıldır bu sorunun kendisine sorulmasını beklediği için tereddüt etmedi:

"Oto-otopsi."

Barbaros gözleriyle birlikte kaşlarını da kaldırdı:

"Efendim?"

"Eğer bir gün yazmaya karar verirsem bir oto-otopsi yazacağım. Çünkü otobiyografilerini yazanlardan çok uzaklarda bir varlık olduğum için ölüm nedenim olan yaşamımı ancak bir otopsiyle açıklayabilirim. Otopsi sonucu da, 'Hakan'ın ölüm nedeni doğumudur' olacak. Ne bir cinayet, ne bir kaza, ne de intihar. Ölüm nedeni doğumu olan Hakan'ın kendi yazdığı otopsisi."

"Fena değil" dedi Afgan. "Hiç fena değil. Ama kitap çok sıkıcı da olabilir. Yaşadığın hayatı düşünürsek, rezalet bir şey bile olabilir."

Hakan, çok uzaklardan kendine geldi:

"Haklısın, ben onu da rezil ederim... Nilay'ı sikmek istiyorum."

İnsanların karar verip uygulama düzeneklerinin lokomotifi iradeleridir. İrade, kavramlar listesinde dirençten tercihe kadar olan bölümü içerir. Bütün insanlar eşit sayıda iradeye sahip olarak doğar ve iradelerini tüketemeden ölürler. Adına dünya denilen tatil köyüne adım attığı anda insanın eline tutuşturulmuş sunî bir para birimine benzer. Her davranış ve düşünce bir miktar iradenin harcanmasını gerektirir. İnsanlar, kendilerini ve hayatın kurallarını anladıkça iradelerini harcama konusunda farklılık gösterir. Bazıları işlerine, bazıları aşklarına, bazıları hobilerine, bazıları ailelerine harcar. Herkesin iradesini eritip buharlaştırdığı bir kazan vardır. Piçlerse iradelerini sadece hayatta kalmak için harcar. Dünya üzerinde bir gün daha geçirebilmek için. Çünkü onları en çok zorlayan konu hayattır. Bütün iradelerini yataklarından kalkmak, akıllarından geçen delice düşünceleri gerçekleştirmemek, içinde yaşadıkları toplumun yargı ve ceza düzenekleri tarafından fark edilmemek için harcarlar. Dolayısıyla eline doğdukları topluma yararlı bir birey olmak ve o ele tükürmemek konusunda irade eksikliği çekerler. Sadece ve sadece hayata katlanabilmek için harcadıkları irade miktarı, sahip olduklarının hepsini tüketmeye yetecek kadardır. Bu nedenle piçler sosyal hayatın içinde zayıflıklarıyla tanınırlar. Diğer insanların gözünde zaafları uçurumlar kadardır. İnsanî bütün günahların çok kolay aktörleri olabilir ve seks, kumar, içki, uyuşturucu, kibir gibi kelimelerin içlerini kendi kanlarıyla doldurup en yakın dostları haline getirebilirler. Çünkü hayatla savaşmaktan, kendileriyle savaşmaya güçleri kalmamıştır. Kendileriyle savaşacak iradeye sahip ol-

madıkları için de bütün güdülerine boyun eğmişlerdir. Bunun nedeni de boyunlarının ince olması değil, kafalarının ağır olmasıdır. Piçin bir timarhane ya da hapishaneye kilitlenmemek uğruna sarf ettiği irade miktarı, sıradan bir insanın kansere çözüm bulmak, devlet başkanı ya da peygamber olmak için harcadığından fazladır. Son olarak, bir karaktere sahip olabilmeleri için gereken iradeyi sadece nefes almaya harcadıkları için piçler karaktersizdir.

"Ne dedin?"

"Evet Cenk, Nilay ve Zeynep'i aynı yatağa yatırıp onlarla sevişmek istiyorum."

Tabiî Cenk, göğsünde "A", sırtında "Z" yazan bir tişört giyse de, Hakan'ın üzerindeki siyah gömleğin önünde "1", arkasındaysa "sonsuz" yazdığını görebilecek kadar dostunu tanıyordu. Bu yüzden, birkaç gün önce âşık olduğunu belirttiği kadına karşı cinsel bir çekim hisseden Hakan'ı da suçlayamıyordu. Ama başka bir nedenden ötürü suçlayabilirdi:

"Gerçekleşmeyecek hayaller kuruyorsun. Öyle bir şey olmayacak ve sen bir daha Nilay'dan bahsederken küfretmeyeceksin."

"Küfretmedim. Sadece cinsel birleşmenin en yalın ifadesini kullandım."

"O yalın ifadeyi ağzından alır, alnına saplarım."

"Olur."

Afgan, kendisine bakan Barbaros'a gözlerini çevirdi. Barbaros belli belirsiz başını salladı. "Merak etme" demek istiyordu. "Cenk'in yıllar önce, üstünden hayat geçmiş ve bir toz bulutuna dönüşmüş onurunun son çığlığı bu. Merak etme. İlk çıkan rüzgârda uçar gider."

Ikinci kattaki açık pencerelerden biri hızla kapandı. Beklenen rüzgar çıkmıştı. Cenk ayağa kalkıp sağ elini karnında gezdirdi.

"Haydi, mangalı yakalım. Çok acıktım."

"Olur."

Eğer o an salonda çok gelişmiş bir ses analiz sistemi kayıtlar yapıyor olsaydı, Hakan'ın son iki kelimesinin de birebir benzerlikte vurgulandığını kanıtlayabilirdi. Bir tehditle bir teklif arasın-

da hiçbir fark görmeyen Hakan ayağa kalktı ve eti buzdolabından çıkarmak üzere mutfağa yürüdü.

"Bence saçmalıyorsun. Adamı yıllardır görmüyorsun. Bir gün ortaya çıkıp sana taşınıyor. Ne olduğu, kim olduğu belli değil. Haydi, onu anlarım ama yanındakileri niye evine aldın? Bir sürü it kopuk! Bence o herifleri evinden hemen def etmelisin."

Nilay, şekersiz ve sütsüz kahvesinin ortasındaki köpüğün yüzmesini seyrediyor, bir yandan da Suat'ın dediklerini, çok şişko kapıcının komşu şikâyetlerini iletmek üzere geldiği anı düşünüyordu. Suat susmamakta kararlıydı. Nilay'ı ikna edene kadar konuşacaktı. Çünkü çocukluk arkadaşı olan kadını seviyor ve onun herhangi bir zarar görmesini istemiyordu. İçinde bulundukları kafe, benzerleriyle doluydu. İş çıkışı insanlarıyla masaları kuşatılmış, ahşap bir kafe. Mönüsünde dünyanın her yerinden gelmiş ya da öyle olduğu yazan, değişik aromalarda kahvelerin adları bulunan, steril bir kafe. Neşter gibi. Belki kafenin müşterileri birbirlerini ameliyat etmiyordu ama Suat, Nilay'ın aklındaki Cenk'i bildiği en sakin kelimelerle söküp çıkarmaya çalışıyordu. Beyin tümörü almak gibi bir işti. Onun için de mevsime uygun kumaştan takım elbisenin içindeki, düzgün saç kesimli Suat çok özenle seçtiği kelimelerle, aşkın narkozu altında olmasına rağmen Nilay'ın etkileneceğini bildiğinden dikkatli konuşuyordu:

"Önünde kocaman bir hayat var. Belki bugüne kadar istediğin gibi bir ilişki yaşayamadın. Belki çevrende âşık olacak bir adam bulamadın ama bugün yaptığın aceleci bir tercih yarın sadece canını daha çok yakacaktır. Onun için senin bir karar vermeni istiyorum. Kesinlikle sonu karanlık olan bir ilişkinin daha başlarındasın ve daha ileriye gitmeden, çok kolaylıkla buna bir son verebilirsin. O insanlar bizim gibi değil. Özellikle de Cenk kesinlikle seni mutlu edecek biri değil. Bir işi yok, parası yok, sana karşı neler hissettiği meçhul."

"Hayır, o bana âşık."

"Tabiî ki âşık, ama sadece sana mı? Şu an içinde oturduğu evin mutfağına, odalarına, salonuna da âşık olamaz mı? Bilmiyorum

Nilay, bu garip bir durum. Ayrıca aileni de düşünmelisin. Haydi onlardan geçtim, kendini düşünmelisin. Sen o kadar iyi bir kadınsın ki her şeyin en güzeline layıksın. Düzgün bir insanla düzgün bir ilişki yaşamalısın."

Suat sustu ve arkasına yaslandı. Önündeki İrlanda kahvesinden bir yudum aldı. Bütün bunları yaparken de Nilay'ın gözlerine baktı. Ama Nilay'ın gözleri Suat'ı görmüyor ve bir karanlığın içine bakıyordu. O karanlık, Cenk'le geçirdiği terastaki gecenin karanlığıydı. O gece Cenk, kulağını okşayan ve öpen o kadar çok söz söylemişti ki Nilay her şeyden emin olmuştu. Cenk'in aşkından, heyecan ve huzurun yan yana yaşayacağı bir ilişkileri olacağından. Ama şimdi o karanlık aydınlanmaya başlıyordu. Suat'ın elindeki fenerle bazı noktalar ışığa kavuşuyordu. O aydınlık noktalarda da Cenk'in hiçbir işinin olmamasını, Cenk'i tanımamasını, evini işgal etmiş garip insanları görüyordu. Nilay ne yapacağını bilmiyordu. Ama Suat biliyordu:

"Adamların nasıl yalan söylediğini görmedin mi o gece? Cenk'in işi konusunda nasıl yalan söylediğini duymadın mı? Böyle birinin sana âşık olduğuna nasıl inanabilirsin ki? Bence şimdi onu telefonla aramalı ve evden de, hayatından da çıkıp gitmesini söylemelisin. Senin üzülmeni istemiyorum. Herkes yanlış kararlar verebilir. Önemli olan, o yanlışlardan dönebilmektir."

"Ben, ereksiyon adındaki ruh haline tamamen söz geçirebiliyorum. Bir kadınla sevişirken iktidarsız taklidi yapabiliyorum. Sonra istediğim anda yeniden sertleşip bir porno aktörüne dönüşebiliyorum."

Afgan elindeki faraşı mangala doğru hızla sallıyor ve ağzındaki sigaraya rağmen konuşuyordu. Dostlarıysa ellerindeki kadehlerle, serin bir gölgenin hüküm sürdüğü balkonda ayakta duruyor ve çömelmiş Afgan'ı dinliyordu.

"Tabiî, bu çok bencilce bir davranış, kabul ediyorum."

Barbaros sordu:

"Peki bunu neden yapıyorsun?"

Afgan ağzındaki sigarayı alıp ortaparmağıyla başparmağı ara-

sına sıkıştırdı. Sonra da sigarayı balkondan aşağı uçurdu.

"Çünkü kadınların tepkilerini merak ediyorum. Onların bir ruh halinden diğerine ani gidiş ve gelişlerini görmeyi seviyorum. Bazen çok âciz, bazen çok vahşi, bazen de kayıtsız oluyorlar."

Mangalın kendi kendine usulca yanacağını anlayan ve çömelmekten dizleri uyuşmuş olan Afgan açıklamasının devamını getirmek için ayağa kalktı:

"Şimdi şöyle bir sahne düşünün: kadınla yatağa giriyorum. Onunla, kimsenin yapmadığı gibi sevişiyorum. Dilim, dudaklarım, parmaklarım orkestra gibi çalışıyor. Belli bir aşamadan sonra da kadın beni vücudumun esas ilgilendiği bölümüyle istiyor. Çünkü metabolizmasının her santimetrekaresi bunu ona emrediyor. Bense onu hiç tahmin etmediği bir yumuşaklıkla karşılıyorum. Kafası karışıyor, anlamıyor. Biraz önce yatak çarşafı gibi sevişen adam bir eşcinsel gibi yanında yatıyor. Genelde kadın bu noktada kendisini sakinleştirip, 'Önemli değil, boş ver, herkesin başına gelebilir' gibi sözler sarf ettikten sonra artık beni görmek istemediği için arkasını dönüp uyumaya çalışıyor. Biraz bekliyorum. Kadının birkaç dakika önce olanları kabullenip vücudunun ve aklının seksten uzaklaşmasını bekliyorum. Kadın, o an için bir mucize bile beklemeyecek hale geliyor. Geceyi boş geçireceğinden son derece emin. İçimden elliye kadar yavaşça sayıyorum. Sonra da uyumasına birkaç göz kırpması kalmış kadınla neredeyse tecavüz olarak tanımlanabilecek bir şekilde sevişiyorum. Yani o andan itibaren gerçek bir hapishane seksi oluyor. Kadın yine bir şey anlamıyor. Çünkü o yatakta bir şeyler anlayabilen tek kişi benim. Çünkü bu benim gösterim. İstediğimi yaparım. Seks, bir takım işi değildir. Seks bir gösteridir: biri performansını sunar, diğeri de alkışlar. Bir sirkteki bütün gösteriler sekste vardır. Cambazlık yaparsın, yanan çemberlerin içinden geçersin, palyaçolar gibi güldürürsün, kılıç yutan adamlar gibi korkutursun, vahşi hayvanlar gibi çığlık attırırsın. Seçersin. Ya performansı sergileyen ya da alkışlayan olursun. Gündüz kendini nasıl hissediyorsan gece de ona uyan rolü üstlenirsin."

Afgan'ın konuşmasının sona erdiği anda Cenk'in telefonu çal-

dı. Cenk telefonu açtı ama Afgan'la konuşmayı tercih etti:

"Kesinlikle yanılıyorsun. Sevişmek için en az iki kişi lazım. Alo! Ben dinliyorum seni. O iki kişinin de üstüne düşeni yapması lazım. Evet? Dolayısıyla seks bir gösteri değil, bir tenis maçıdır. Tamam, sen nasıl istersen, hoşça kal. İyi oynayan kazanır. Yani yataktan kalkarken en çok zevki tatmış olan kazanandır. Bu arada, evden ayrılıyoruz. Arayan Nilay'dı. Yemeği yiyelim sonra da toparlanıp çıkalım."

Mangal, Afgan'ın sözünü dinlememeye ve sönmeye kararlıydı. Afgan bunu fark edip sinirlendi. Bir eline faraşı, diğerine demir maşayı alıp mangalı terbiye etmeye başlarken konuşuyordu:

"Olmaz. Bu gece gidemeyiz. Bu gece yeriz içeriz, sızarız, yarın sen kadından borç istersin, biz de gideriz. Yoksa bu evi bir saat içinde fahişelerle ve müşterileriyle doldururum. Sen seç. Performans mı sergileyeceksin, yoksa alkışlayacak mısın?"

Barbaros'la Hakan'ın bakışları kesişti ve güldüler. O an dört piç de tavanının altında son gecelerini geçirecekleri evi terk edeceklerine üzülmediler ya da sinirlenmediler çünkü bunu düşünmediler. Bir yerden ilk kez kovulmuyorlardı. Sinirlendikleri konular farklıydı. Hakan, Nilay ve Zeynep'le seks ayini düzenleyemeyecek olmasına, Barbaros serin balkonda deniz yatağının üstünde uyuyamayacağına, Afgan yanmayan mangala, Cenk de bir kadına daha gerçekten âşık olamadığının farkına varmasına sinirleniyordu. Ancak ellerdeki kadehler içildikçe kızgınlıklar hedef değiştirmeye başladı. Hafızalardaki tozlu hedefler vurulmaya başlandı. Bunlar öyle hedeflerdi ki zaten delik deşiklerdi. Barbaros, nefret ettiği babasını düşünüyordu. Onu terk eden babasını. Bağışlamayı bilmeyen babasını. İlk gördüğü yerde ağzını burnunu kırmak istediği ama bunu yaptıktan sonra da kanlı yüzünü ellerinin arasına alıp ağlayacağı adamı düşünüyordu. Barbaros, yirmi yedi yaşına gelene kadar sapmaması gereken yolların hepsine girmiş ve daha on yedi yaşında bir çocukken babası ondan uzaklaşmaya başlamıştı. On yıldır da, babasının Barbaros'a duyduğu sevgi her gün biraz daha azalmıştı. Kentin herhangi bir sokağında karşılaşsalar iki yabancıdan farkları olmazdı. Ama Barbaros,

babası için çok şey hissediyordu. Daha doğrusu birbirinden çok farklı duyguları aynı anda hissediyordu. Bunlar hayranlıktan en derin nefrete kadar uzanıyordu. Onunla ne yapacağını bilemiyor ve oksijenle ilişkisi sürdükçe beyninin yarım kilosuna rehin koyacağını biliyordu.

Piçlerin babalarıyla olan ilişkileri mezar taşı kadar soğuk, yeni dökülmüş kan kadar sıcaktır. Haval kırıklıkları hayat kırıklıklarına dönüşür ve piçlerle babaları sonsuza dek ayrılırlar. Nasıl bir fare bir pitona babalık edemezse, hayatı kendinden ibaret sanan bir erkek de bir piçe babalık edemez. Kimsenin mutlu olmayı hak etmediği çirkin bir ilişkidir. O kadar çirkindir ki, kimse bakamaz ve bakımsızlıktan ölür. Ama eğer bir suçlu gerekiyorsa, bu tabiî ki piçin babasıdır. Çünkü bir baba her şeyi bağışlamak ve yıkılan her duvarı inşa etmek zorundadır. Baba olmayı seçenler sadece taraflardan birinin ölümüyle sona erebilecek bir sözleşmenin altını belki kanlarıyla değil ama sperm leriyle imzalamış olan kişilerdir. Sözleşme kurallarına uyulmaması durumunda tek yaptırım cinayettir. Anne sütü kadar meşru bir cinayet. Ama hiçbir piç babasını öldürecek kadar önemsemez. Çünkü herkes bilir ki önemli olan babalar değil, piçlerdir.

Yedek anahtarı kilidin içinde döndüren elin sahibi Nilay'dı. Kendi evine ilk kez korkarak giriyordu. Kapıyı yavaşça itti ve aralıktan başını uzatıp evi dinledi. Bunu yaparken, gözleriyle de dört piçin evi hâlâ terk etmediğine işaret olabilecek bir nesne aradı. Ne bir ses, ne de bir nesne. Küçük adımlar atarak antreye girdi ve kapıyı açtığı hızla kapattı. Yavaşça. Anahtarlığı ve çantasını portmantoya bıraktı. Salonun ışığını açtı. Yüzü tedirginliğini korusa da içi gülümsedi. Çünkü piçlerin eşyalarını göremedi. Ceketini çıkarıp gömleğini eteğinin belinden sıyırdı. Tekrar antreye girdi ve ayakkabılarını çıkardı. İkinci kata giden merdivenin her basamağında gömleğinin bir düğmesini açtı. Karanlık koridorun ışığını yaktı ve bu kez yüzü de gülümsedi. Gömleğini çıkardı ve yatak odasının kapısını itti. Bir an için karanlığın altındaki karaltıları

fark etmedi. Işığı açtı ve yatağında Cenk'le Hakan'ın, yerdeyse Barbaros'la Afgan'ın yattığını gördü. Yüzü ve içi dondu. Adamların gözleri açılan ışığa rağmen kapalıydı. Çığlık atmak istedi. Yapamadı. Ağlamak istedi. Başardı. Işığı kapatıp odadan çıktı. Banyoya girdi ve aynada kendiyle göz göze geldi. Gözlerinden yaşlar dökülüyor ve Nilay küçük kızgınlık çığlıkları atıyordu. Bunlar kapı gıcırdamasına benziyordu. Kafeden çıktıktan sonra Suat'la sürekli gittikleri bara girmişler ve hafif kokteyller içmişlerdi. Ama Nilay derhal sarhoş olacak kadar ağır günler geçiriyordu. Tuvalet kâğıdıyla gözyaşlarını sildi. Üzerinden hiç ayırmadığı gözlerine biraz daha baktı ve banyodan çıktı. Bir içki mahzeni gibi kokan dört piçli odanın kapısında nefesini tutup, ışıkla beraber kapıyı ardındaki duvara vuracak biçimde açtı:

"Yeter artık! Gidiyorsunuz! Haydi, kalkın!"

Afgan gözlerini açtı:

"Üstüne bir şey giy, istersen."

Nilay odaya girme biçiminden içeride nasıl davranacağına kadar her şeyi hesaplamış ama belinden yukarısında sadece bir sutyen olduğunu unutmuştu. Ama Nilay, Afgan'ı duymayacak kadar sarhoştu. Aslında uyanmakta güçlük çeken adamları tekmelemek istiyordu ama bunu yapmaya korkmayacak kadar da sarhoş değildi. Dolayısıyla sıktığı sağ yumruğu ve sürekli inip kalkan, kapıyı gösteren sol elinin işaretparmağı eşliğinde bağırmakla yetiniyordu:

"Haydi! Kalkın!"

Cenk gözlerini açtı:

"Bağırma."

Hakan gözlerini açtı:

"Nilay, sakin ol."

Nilay gözkapaklarını sımsıkı kapatıp bağırmaya devam etti. Kelimeleri tam toparlayamadığı için etmek istediği hakaretleri sıralayamıyordu, bu yüzden de hep aynı emirleri veriyordu:

"Kalkın, def olun! Def olup gidin!"

Suat iyi bir çalışma yapmıştı. Evlenmeyi bile sadece aldatma zevkine erişmek için düşünen baskın karakterli bir halı tüccarı

Nilay'a istediği biçimi verebilmişti. Ruh heykeltıraşlarının eserlerinin sergilendiği bir geceydi.

Barbaros gözlerini açmadı ama olduğu yerde doğruldu. Konuşmadan ayağa kalktı. Nilay, her nedense kendisini yumruklayacağını düşündü. Barbaros kadına doğru iki adım attı. Nilay Barbaros'un zarar vermeyeceğini anladığı anda tükürük fıskiyesi ağzını yanından geçen adamın sol kulağına yaklaştırarak bağırmaya devam etti. Dönüp diğerlerine baktığında, onların da ayakta olduğunu gördü. Genç kadın kendini iyi hissetmeye başlıyordu. Odaya ilk girdiği anda titremeye başlamış bacakları durulmuş, zihninde aradığı, duruma uygun kelimeleri rahatlıkla bulmaya başlamış, kızgınlığı sürse de heyecanı azaldığı için kızgınlığın zevkini çıkarmaya başlamıştı. En önemlisi, dört uyuyan işgalciyi uyandırmış, ayaklandırmış ve evinden kovmasına ramak kalmıştı. O gece Nilay, kendine güvenmenin nasıl bir duygu olduğunu, bundan sonraki davalarında nasıl savunmalar yapması gerektiğini, yarı çıplak olmasına rağmen insanlarda korku uyandırmanın yöntemlerini bütün ayrıntılarıyla öğrendiğine inandı. O gece Nilay, içindeki sertliği keşfetti. İnsanların "karakter" adını verdikleri sertliği. Tabiî Nilay'ın en büyük şansı karşısındakilerin birer piç olmasıydı. Eğer sıradan insanlar olsalardı önce Nilay'ı döver, sonra tecavüz eder, son olarak da evdeki değerli eşyaları ve parayı alıp kaçarlardı. Ama piçler sabahın iki buçuğunda, evi sessizce terk etmekle yetindiler. Gürültü ve şiddet başka hayatların konusuydu. Piçlerse pembe sitenin ekonomik sınırının diğer tarafında ellerindeki torbaları ve valizleri kaldırıma bırakmış, üzerlerinde sigara arıyorlardı. Nilay kendisini kilitlediği odasındaki çift kişilik yatakta, piçlerin evin kapısını dışarıdan son kez kapattıklarını duymuş ve bildiği en derin uykuya bir denizaltı gibi dalmak için gözkapaklarını indirmişti.

Afgan, Cenk'in Delsey marka valizinin üstüne oturmuş olan Hakan'a sordu:

"Kaç paramız var?"

Hakan saymadan yanıt verdi:

"Bir taksiye binecek kadar."

Cenk gerinirken duruma açıklık getirecek soruyu sordu:

"Peki taksiden inmeye yetecek kadar var mı?"

Barbaros herkesin sözünü kesti:

"Geçen gün, şurada bir park gördüm. Gidip orada yatalım. Çok uykum var. Ne yapacağımızı yarın düşünürüz."

Teklifinin kabul edilip edilmediğiyle ilgilenmedi ve hemen yanındaki üç büyük torbayı ve küçük bir valizi yakalayıp biraz önce çenesiyle gösterdiği yöne doğru yürümeye başladı. Diğerleri de kupkuru olan gecenin içinde, ellerindeki yükleriyle dostlarını takip etti.

En arkadaki Cenk kendi kendine ama duyulabilecek bir seste konuştu:

"Kendimi beyaz kadranlı, Romen rakamlı bir duvar saatindeki saniye çubuğu gibi hissediyorum. Sadece dönüyorum. Zamanın kendisiyim. Geçiyorum."

Cenk'in dudaklarından geceye damlayan her kelimeyi diğer üç piç içti. Hepsi de birer saniye çubuğuna dönüştü. Her saniye sağa doğru kayan siyah ince bir çubuk. Piçler zaman oldu. Geçip gittiler. Evlerin, arabaların, ağaçların önünden. Geçtiler. Bir kaldırımdan diğerine. Sokak lambalarıyla beraber yaşlandılar. Onun dışında hiçbir şey yapmadılar. Çünkü onlar birer saniye çubuğuydu ve tek işleri geleceğe düşmekti. Yirmi dört saatlik bir mesai. Yaşamaya zamanları yoktu çünkü zamanın kendisi olmuşlardı.

Geçip gittiler. Saniyeler, dakikalar, piçler.

Barbaros parçalarını yumruklarının içinde tuttuğu üç torba ve valizi yere bırakırken konuştu:

"Uyuyalım."

Medeniyet duvarla başlar. Duvar örmek çeşitli amaçlar taşır. Bu amaçların ilki ayırmaktır: insanları, hayvanları, bitkileri ve şeyleri. Daha sonraki amaçlar içeride ya da dışarıda bırakmaktır: insanları, hayvanları, bitkileri ve şeyleri. Duvarlar örülür ve iki cephelerinde hayatlar gelişir. Duvarsız bir dünya günümüz insanı için cehennemdir. Medenî insanın ruhsal dengesini sonsuza dek kaybetmesine elektrik, kanalizasyon ya da iletişim sistemlerinin çökmesi değil, duvarların yıkılması neden olacaktır. Bu yüzden duvar ustalığı kapitalist anlamda ilk gerçek meslektir. Var olan en kalabalık, yarı gizli, güç dayanışması eksenli örgütün bu meslekten esinlenerek kendini vaftiz etmiş olması bir tesadüf değildir. Çünkü duvar, sıradan insanın tek garantisidir. Savunulması gereken ilk siperdir. Dünya üzerindeki mevcut düzenin devamı duvarların ayakta kalmasına bağlıdır. Elleri alçılı duvar ustalarından elleri paralı bankacılara kadar, duvarlar dünya nüfusunu gölgelerinde gizler. Ancak duvarın hangi tarafında olunduğuysa, hayat tarzını belirler. Geceyi sokakta geçirenlerse duvarların, dolayısıyla medeniyetin dışındadır. Çöp torbalarıyla aynı kaldırımda uyuyanlar duvarları delmek isteyenlerdir. Asla yıkmanın değil ancak sadece geçebilecekleri kadar bir delik açmanın peşinde olan organik matkaplardır. Çünkü ister São Paulo'nun gecekonduların-da, ister Koumbala'nın ormanında, isterse de Málaga'nın sahilinde yaşasın, her insanın bir duvara ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacın devamı ise pencerelerdir. Duvarın diğer tarafındakileri izlemek için inşa edilmiş saydam duvarlar.

"Şu apartmanı görüyor musun?"

"Hangisini?"

"Şu karşıdaki marketin olduğu apartmanı. Adamın biri üçüncü kattaki pencereden on dakikadır buraya bakıyor. Bence polisi arayacak."

Şüphesini Hakan'la paylaşan Afgan, gecenin zifirinde parlayan sarı pencere ışığında siluetini sergileyen kişiyi yattığı yerden izliyor ve sağ elindeki sigarayı çekiştiriyordu. Hakan sordu:

"Ne diyecek polise?"

Afgan kafasının altındaki sol elini yumruk yapıp ensesine kaydırırken sağ elindeki sigarayı yakınlarındaki çınara doğru fırlattı.

"Evimin karşısındaki parkta dört tane adam yatıyor. Yakınlarda bir devriye varsa gelip kontrol etsin, diyecek."

"Peki polis ne diyecek?"

"Onu bilmiyorum ama gerçekten de burada ne yaptığımızı sorsa, alacağı yanıt karşısında polisin şaşıracağını biliyorum."

Hakan başının altına koyduğu torbayı elleriyle düzeltip güldü ve konuştu:

"Memur bey, biz ne yaptığımızı bilmiyoruz. Her şey çok iyi gidiyordu ama sonra birden kendimizi sokakta bulduk. Yani yıllardır evlerde yaşadık ama ancak bu kadar dayanabildik. Şimdi buradayız. Hepimizin de gideceği yerler var ama zaten biz o yerlerden geliyoruz. Dolayısıyla geldiğimiz yerle gideceğimiz yer arasında sıkıştık."

Parkı çevreleyen sokak lambalarının, yüzlerine ağaçların gölgelerini düşürdüğü gecede, düzenli olarak belediye tarafından sulanan çimlerin üzerinde yatan piçler, Hakan'ın ilk gördüğü polise yapacağı konuşmanın provasına güldüler. Hiçbiri de uyumuyordu. Sadece Barbaros arada bir gözlerini kapatıp burnuna yakın çimleri koklayarak kendinden geçiyordu. Deniz yatağını Nilay'ın balkonunda unutmuştu. Hatırladığındaysa Hakan'ın kurduğu cümlelere gülmekle meşguldü. Önemsemedi. Bedenini içine katlamış ve sağ yanının üzerinde yatan Cenk, ellerini sağ yanağının altında birleştirmişti. Hakan'ın konuşmasının devamını getirdi:

"Memur bey, daha iki hafta öncesine kadar Cenevre'nin en pa-

halı üniversitesinin öğrencisiydim. Ama şimdi buradayım. Arada neler olduğunu kesinlikle hatırlamıyorum. Sizce kaçırılmış olabilir miyim?"

Afgan, bir turnuvaya katılmak için gittiği Kanada'yı hatırladı:

"Kanada'da geceleri minibüsler geziyor ve görevliler evsizleri topluyor. Yemek ve yatacak yer verip, sabah, evsizi aldıkları yere bırakıyorlar. Sosyal yanları gelişmiş devletler çok sıkıcı. Sadece zaman kazanmaya çalışıyorlar. Evsizler ölene kadar zaman kazanmaya çalışıyorlar."

Cenk sol gözünü açtı ve konuştu:

"İyi ki öyle bir yerde değilim. Devletten borç almak, ondan yardım istemek, yoksul olduğun için haklar talep etmek, bütün bunlar utanç verici. Bu arada yeşil alanlar, parklar, bahçeler konusundaki mevzuatı bilen var mı? Yani şu an burada bulunmamızın yasal tanımı ne?"

Diğerlerinin sessiz kaldığını görünce, Hakan konuştu:

"Şu anki hukukî statümüz, uzaydan dünyaya gelmiş bir yaratığınkiyle aynı. Şöyle düşün: uzaydan bir yaratık geliyor ve bir insan öldürüyor. Hiçbir ceza kanununda dünya dışı varlık diye bir terim geçmiyor. Hukuken, yaratığa verilebilecek hiçbir ceza yok. Bizim durumumuz da hemen hemen böyle."

Sessiz gülüşleri çevrelerini sarmış ağaçların kovuklarına girip kayboldu. Yüzleri ciddileşti, dudakları birbirine değdi. Sustular. Kuşatıldıkları sokaklardan seyrek de olsa geçen arabalar geceyi parçalara böldü. Böcek sesleri duydular. Birer birer sızdılar. Bir parkta uyumaktan çekinmemelerinin nedeni dört kişi olmalarıydı. Sokakta sayılar önem kazanır. Dört kişilik bir evsizler çetesi ancak sekiz kişilik bir çete tarafından saldırıya uğrayabilir. Sokaklarında metrekare başına düşen insan sayısının sıfıra yaklaştığı saatlerdeki bir semtte sekiz kişinin devriyelere yakalanmadan, apartmanların aralarında dolaşması imkânsız olduğundan, dört kişinin saldırıya uğrama ihtimali de ölü doğmuş bir çocuk kadar düşüktür.

"Kalk. Uyunmaz burada."

Hakan, midesine dokunan postal burnunu hissettiği anda göz-

lerini açmıştı. Ama postal sahibinin bir polis olduğunu anlaması için gözlerinin karanlığa ayarlanması gerekiyordu. Hemen yanında, ayakta duran kişinin kimliğini çözmesinde kulakları da yardımcı oldu:

"Haydi, kalkın."

Hakan aniden doğrulup ayağa kalktı. Cenk sadece doğrulup oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Barbaros olan biten her şeyin farkındaydı ama gözlerini açmamaya da kararlıydı. "Keşke bütün hayatım boyunca böyle uyuma taklidi yapsaydım" cümlesini geçirdi aklından. Afgan ise ortalarda görünmüyordu. Çünkü geceleri ortaya çıkan her böceği teker teker düşünmüş ve çimlerin üzerinde uyumaktan vazgeçmişti. Parkın diğer tarafındaki bir bankta uyuyordu.

"Kimlikleri görelim. Ne yapıyorsunuz siz burada? Burada uyunur mu?"

Polis kendininkini soru sormak, piçlerin çevrelerine yayılmış torbaların ağızlarını da içlerine bakmak için aralıyordu.

Hakan konuştu:

"Memur bey, biz sokakta kaldık. Bir arkadaşımızı ziyaret etmeye gelmiştik. Evde bulamadık. Telefonu da yanıt vermiyor. Arkadaşımızı beklemeye karar verdik."

Torbaların tehlikesizliğinden emin olan polis, Hakan'ın uzattığı kimliği elindeki fenerin ışığında incelerken, karşısındakinin söylediklerinin ne kadarının yalan olduğunu da deneyimlerinin ışığında anlamaya çalışıyordu:

"Sen ne iş yapıyorsun?"

"Yazarım."

Polis, yerde oturan Cenk'e baktı:

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ressamım."

Ağaçların arasından bir ses katıldı küçük bilgi alışverişine:

"Ben de millî yüzücüyüm."

Afgan devriye arabasının çatı ışıkları yüzünden uyanmış ve dostlarını tahmin ettiği biçimde bulmuştu. Birkaç metre yakınında hiçbir hareket ve gürültü yokmuş gibi sakince yatan Barba-

ros'a sıra gelmeden Afgan gereken açıklamayı yaptı:

"Arkadaşımız da Birleşmiş Milletler'de çalışıyor. Ama şimdi biraz içkili."

Birbirinden uzak meslekler sıralamış ve Türkçe'leri kendininkinden daha temiz olan dört genç adamı son kez süzen polis, "On dakika" dedi, "on dakika sonra buradan tekrar geçeceğim. O arada kaybolun. Yatmayın burada. Uğraştırmayın beni."

Polis duyduğu hiçbir kelimeye inanmamıştı. Ancak nöbetçisi olduğu asayişi bozacak insanlar değildi karşısındakiler. Üstelik sağlıklı ve son yirmi dört saat içinde yıkanmış, daha önemlisi tıraş olmuş gibi görünüyorlardı. Bilimsel olarak sakinleştiriciliği kanıtlanmış olan açık mavi üniformanın içindeki adam, Hakan'ın kimliğini iade etti ve parktan kaldırıma çıktı. Devriye arabasına binip direksiyondaki meslektaşına "Devam et" dedi. O anda, bir mucizenin sonucu gibi Barbaros da uyandı:

"Haydi Taksim'e gidelim. Bira alır, içeriz."

Cenk ayağa kalkmış, sırtına yapışmış olduğunu tahmin ettiği çimleri temizlemeye çalışıyor, bir yandan da konuşuyordu:

"Şimdi size küçük bir gösteri sunacağım."

Pantolonunun sağ arka cebinden bir telefon çıkardı ve birkaç tuşa bastı.

"İyi geceler. Tevfik Onat Parkı'nın girişine bir taksi istiyorum."

Cenk, dubleks evden çıkarken Nilay'ın telefonunu çalmıştı. Rehberde büyük harflerle taksi yazdığını kısa bir araştırmadan sonra fark etmişti. Taksi geldi. Eşyalar ve piçler yüklendi. Pembe sitenin güvenlik kulübesi önünde duruldu. Telefon, üniformalı genç adama teslim edildi ve Taksim'e doğru ilerlendi.

"Buranın adı neden Taksim, biliyor musunuz?"

Ellerinde bira kutularıyla dört piç, meydandaki bir banka oturmuş, eşyalarını da çevrelerine yığmışlardı. Sabahın dördü ve konuşan Afgan'dı. Sorusu yanıtsız kaldı. Hidrojenle dolu bir balon gibi uçup kaybolacaktı ki Afgan sorusunun ipinden tutup çekti:

"Taksim ne demek? Paylaştırmak, dağıtmak demek. İşte burası, İstanbul'da yaşayan insanların taksim edildiği yerdir. İnsanlar

bu meydandan sokaklara, semtlere, caddelere dağıtılırlar. Ayrıca burada sürekli bir pay alma durumu da söz konusudur. Yani İstanbul'dan payına düşeni Taksim'de alırsın. Çünkü burada zevk, insan, uyuşturucu, kan, aşk, acı, akla gelen her şey taksim edilir. Hak edilen payların alındığı yer burasıdır. Tabiî yapılan taksim bazen adaletli olmayabilir. Ama zaten meydanın adı sadece Taksim'dir. Adil Taksim Meydanı değil."

Afgan meydanın adı üzerine yürüttüğü düşünceyi o kadar benimsemişti ki, biri durdurmasa konu üzerine güneşi görene kadar konuşabilirdi. Ama Barbaros atın gemini çekti:

"Bir zamanlar dünyaya hâkim olan siyaset kuralları satrançtakilerle aynıydı. Binlerce yıl önce dünya satranç kurallarına göre yönetiliyordu. Şimdiyse satranç sadece bir oyun. Bir gün cumhuriyet ve kuralları da oyun haline getirilip oyuncakçılardaki zihin geliştirme raflarında yerini alacak. 'Beş yaş ve üstü' yazacak içinde durduğu kutunun kenarında. Ve kimse bir zamanlar bu oyunun kurallarıyla ülkelerin yönetildiğini bilmeyecek."

Hakan, önünden geçen iki Slav fahişenin kalçalarını gözleriyle takip ediyor, dudaklarınıysa konuşmak üzere açıyordu:

"'Dejenerasyon!' Anahtar kelime bu. Dejenerasyon kelimesinin anlamı istemli olarak çarpıtılmıştır. Güç sahibi insanlar, kelimenin anlamının 'bozulma, özünü yitirme' olduğunu sanmamız için ellerinden geleni yapmışlardır. Oysa Fransızca'da 'de' öneki, olumsuzluk, yokluk belirtirken, 'jenerasyon' da 'nesil' anlamına gelir. Dolayısıyla dejenerasyonun gerçek anlamı 'nesilsizlik'tir. Ve kelimeyi icat etmiş olan kişi insanlığın varacağı noktayı doğru tahmin eden müthiş bir sosyolog ve politologdur. Çünkü günümüz neslinin adını koymuştur. Biz ne X-Generation'uz, ne Y-Generation ne de herhangi bir başka nesil. Bizim neslimizin adı dejenerasyondur. Film afişlerinde iyi duracak bir nesil adı: D-Generation! Yani nesilsizler nesli. Hiçbir nesle ait olmayanların çağı. En korkulması gerekenlerin nesli, çünkü hiçbir tanımı, sınırı, kuralı yok. Muhtemelen, bu son nesil olacak. Belki binlerce yıl sürecek. Ama son olacak. Dünya adındaki tiyatronun perdesini dejenereler kapatacak. Bu gerçeğin farkına varmamız istenmediği

için de, dejenerasyon kelimesinin önemini yitirmesi ve sözlükteki on binlerce kelimenin arasında kaybolması uğruna insanlar ellerinden geleni yapıyor. Dejenerasyona ait olduğunu anlayan bir çocuğun, oksijenden bağımsızlaşmış gibi olacağını bildiklerinden, bunun ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyorlar."

Cenk'in gözlerinin arkası hâlâ Nilay'la, dolayısıyla kadınlarla meşgul olduğundan, teorisi de onlara dairdi:

"'Tecavüzcü tereddüdü testi' adında bir yöntemle yanındaki kadının çirkinliğini ölçebilirsin. Dar ve karanlık bir sokakta, kadınla beraber yürürsün. Karşına beyninin her santimetrekübü seksle dolu olan bir vahşi çıkar. Adamla aranızda üç metre kalır. Gözlerine bakarsın. Eğer bir saniyenin yarısı kadar bile sana bakıyorsa, kadınla senin aranda karar veremiyor demektir. Yani bir saniyenin yarısı kadar olan bir zaman için bile olsa sana tecavüz etmeyi düşünmüştür. Ancak tabiî ki doğa onu, çirkin bile olsa kadına doğru iter. Ancak o bakışıyla sen, yanındaki kadından daha çekici olduğunu, yani yanındaki kadının bir çirkin olduğunu anlamışsındır."

Hakan elindeki bira kutusunu buruştururken, diğerlerinin düşündüğü ama konuyu uzatacak kadar önemsemedikleri için yüksek sesle söylemekten kaçındıkları kelimeyi telaffuz etti:

"Siktir!"

Cenk, bankın en sağında oturduğu için Hakan'ın yüzünü görmek üzere öne eğilip başını sola çevirdi:

"Çok salak bir test. Heteroseksüel hiçbir tecavüzcü bir an için bile olsa karşısında kadın varken, yanındaki adamın üzerine atlamayı düşünmez. Imkânı yok!"

Tam Cenk, testinin geçerliliğini ve teorisinin doğruluğunu savunacaktı ki aklına bundan sonraki hayatında bir değişiklik olmazsa geceleri ve gündüzleri sokaklarda geçireceği geldi. Susup arkasına yaslandı.

Üç saat boyunca bankta oturdular. Seyrek de olsa, kısa yürüyüşler yapmak için kalkanlar oldu. Ama onlar da banktaki boşluklarına döndüler. Güneş hayatlarına girdi ve piçler meydanın üstündeki parka yürüdüler. Geniş ve boş banklara yatıp uyudu-

lar. Eşyalarının çalınmasını engellemek için hiçbir önlem almadılar. Taksim'de piçlere düşen pay, az sayıdaki eşyalarının kendilerine kalması olduğu için onlarla birlikte uyandılar.

"Günaydın."

Afgan, hızla doğrulup üzerinde yüz kez dönerek uyuduğu banka oturan Barbaros'a tekrar seslendi. Afgan'sa dört kişilik bir bankın ortasında oturuyordu. Bankların arasında iki metre vardı.

"Günaydın."

Barbaros mutlu değildi. Yüzü kızarmış, gözleri siyahlaşmıştı. Konuşmadan, Afgan'a baktı. Sonra dikkatini başka bir ses çekti:

"Al, poğaça ye."

Başını, sağına çevirdiği anda, küçük şeffaf torbanın içindeki poğaça, böbreğiyle bankın arasına saplandı. Poğaçanın uçarak gerçekleştirdiği yolculuğun rotasını iki metre uzaktaki bankta oturan Cenk çizmişti. Barbaros, sol eliyle sağındaki torbayı aldı ve göz hizasına yükseltti. Yavaşça soluna koydu. Konuştu:

"Hakan nerede?"

Aslında bu soruyu sorarken boynunu oynatmamıştı, dolayısıyla bedeninin doğal yönünde geziyordu bakışları. Annesinin elini, bir sokak köpeğine yaklaşmak için bırakmaya çalışan beş yaşlarındaki bir çocuğa bakıyordu. Ama buna rağmen Afgan bir yanıt vermekte tereddüt etmedi:

"Telefonları satmaya gitti."

Beş yaşlarındaki çocuk sol yanağıyla çenesinin arasına gelen sakar bir tokatla buz kesti ve annesinin çektiği yöne bir pazar torbası gibi sürüklendi.

"Bir gazete alın da, iş bakalım. Bu böyle olmayacak. Eğer derhal bir şey yapmazsak satacak hiçbir şeyimiz kalmayacak ve sokakta açlıktan bayılacağız."

İki çift göz birbirine çevrildi ancak birbirini göremedi, çünkü aralarında başka bir çift göz daha vardı: Barbaros'unki. Afgan ve Cenk, tanıdıkları en değerli piçin böylesine sorumluluk simgesi cümleler söylemiş olmasına inanamıyordu. İnanmamakta da haklıydılar çünkü Barbaros konuşmasının devamını gülerek getirdi:

"İş ilanlarının olduğu gazete sayfalarına sarılmış biralar istiyorum! Madem birer evsiz gibi yaşayacağız, bari görünüşümüzü ve alışkanlıklarımızı da buna göre belirleyelim. Her sabah iş bulacağına yemin eden ama bir saat içinde kendini sarhoş bulan rezil evsizler gibi davranalım. Haydi Cenk, bize bira al. Biraz da sigara. Şuralarda bir yerlerde taneyle satıyor olmalılar. Sakın ucuzlarından alma."

Afgan gülüyor ama Cenk hiçbir şeyi komik bulmuyordu. Gece taksisinden arta kalan parayı Hakan'dan almış ve poğaçadan ibaret kahvaltılarını bitirdikten sonra geriye cebindeki birkaç banknot kalmıştı. Hava sıcak değildi. Ancak üşümelerine neden olacak bir derece düşüklüğü de yoktu. Her yer griydi. Bulut da yoktu, güneş de. Dünyanın tavanına dev bir floresan asılmış gibiydi. Cenk bunu da komik bulmadı. Üzerindeki tişörtte "unisexy" yazıyordu. Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Yüz küsur metre sonra bir telefon kulübesinin ve yanındaki tezgâhta telefon kartları satan Çingene'nin önünden geçerken ailesini aramayı ve kurtarılmak için yalvarmayı düşündü. Ama can simitlerinin hepsini oyun oynarken kaybetmişti. Vazgeçti. Her şeyden. Babasını ya da kardeşini aramaktan, onlara açıklamalar yapmaktan vazgeçti. Garip bir gülümseme geldi yüzünün merkezine. "Dibe vurmak diye bir şey yok" dedi içinden. "Çünkü dünyanın dibi yok. En fazla yerin dibine geçerim, oradan da girer, dünyanın öbür tarafından çıkarım. Biraz da oralarda dolanırım."

"Üç bira ver. Soğuk olsun."

Telefon kulübesinin önünden ikinci kez geçerken, Adana'yı aramayı düşünmedi. Çünkü cebindeki para sadece dört sigara almaya yetecek kadardı.

"Dört kısa Marlboro ver."

Dostlarını bıraktığı gibi buldu. Biri diğerinin bankına gitmemiş ve aralarındaki uzaklığı korumuşlardı. Çevrelerindeki torbalar ve valizlerle sıradan yolculara benzeyebilirlerdi, eğer bir tren garı ya da havaalanında olsalardı. Ama piçlerin yolculuğu doğumdan ölüme olduğu için gidilecek yere bir bankta da varılabiliyordu.

Cenk, Barbaros'un sağındaki banka oturmadan önce biraları ve sigaraları dağıttı. İnsanlar öğle tatillerini değerlendirmek üzere işyerlerinden ayrılmış ve gözle görülür hale gelmişlerdi. Gri gökyüzünün altındaki üç piç, karşılarındaki banklarda sandviçler yiyen kravatlı insanları seyrederek biralarını içmeye başladılar. Hiçbiri geceyi ilk kez sokakta geçirmemişti ama sokakta geçirecekleri bir hayatın ilk gecesini yaşamışlardı. "Önemli değil" dedi Barbaros, "normaldir. Bütün bu olup bitenler normaldir." Diğerleri neden bahsettiğini anlamadı ve önemsemediler ama cümlelerin içinde geçtiğini duyunca rahatladıkları bir kelime vardı: "normal." Her ne için kullanılmış olursa olsun.

Piç hayatı ikiye ayrılır. Yalnız ve kalabalık. İnsanın kendine tecavüzüne kadar geçen zamana hükmeden yalnızlığın yerini, piçliğin başladığı anda kalabalık alır. Çünkü piçliğin ileri düzeyleri yalnızken dayanılamayacak kadar acı vericidir. Yalnızken direnemeyecekleri ve bilinçlerini sonsuza dek kapatacak kadar delirtecek her duyguya yakınlarındaki diğer piçlerin varlığı sayesinde katlanabilirler. İntihar edenler ya da asla dönemeyecekleri bir evin önünden günde bin kez geçenler, hayatları boyunca piç tanımamış olan piçlerdir. Piçlik, tek kişilik bir kâbus, dört kişilik bir rüyadır. Uyanmak söz konusu değildir çünkü piçlerin gözkapakları saydamdır.

Cenk, yanına oturan Hakan'a sordu:

"Halledebildin mi?"

"Evet, sattım. Artık kimse bize iletişim teknolojisinden yararlanarak ulaşamaz. Sim kartlarını bir hatıra olarak saklamak isteyen var mı?"

İsteyen yoktu. Hakan avucundaki küçük beyaz kartları sol omzunun üstünden, çimlere doğru atıp konuşmaya devam etti:

"Topladığım para fena değil. Özellikle Afgan'ın ve Cenk'in telefonu iyi paraya gitti."

Ailelerinin parasıyla satın aldıkları, o günün en pahalı cep telefonları tabiî ki piyasa değerlerinin çok altında sahip değiştirmişti ama hiçbir piç de gerçek bir tüccar olduğunu iddia etmiyordu. Oysa her banknot hayatlarında büyük değişikliklere yol açabilirdi ama Hakan da pazarlık süresini uzatamayacak kadar soyluydu. Barbaros, Cenk'in getirdiği sigarayı yeni yakıyordu. Hem elindeki plastik çakmağın alevini sigaranın ucuna denk getirmeye çalışıyor hem de konuşuyordu:

"Bence eşyalarımızı bir emanetçiye bırakmalıyız. Sonra da çevredeki bütün lüks otelleri tespit etmeliyiz. En temiz kıyafetlerimizi giyip otellerin lobilerinde oturarak zaman geçirmeliyiz. Bir defaya mahsus olmak üzere o lobilerde uzun saatler oturabiliriz. Böylece gün içinde sokaklarda oturmaktan kurtulmuş oluruz. Tabiî lobilerin tertemiz tuvaletlerinden de yararlanabiliriz."

Hakan, Cenk'in elinden söktüğü yarım biradan dev bir yudum alıp elinin tersiyle, konuşan ağzını kuruladı.

"Sonra havaalanları var. Otobüs terminalleri bize göre değil.

Tren garı da boktan. Ama uçak yolcusuna hizmet eden havaalanları bizim için inşa edilmiş gibi. Üstelik valizlerimiz de var. Girebilirsek dış hatlarda, yoksa iç hatlarda dikkat çekmeden uyuyabilir, banyo, tıraş, tuvalet ihtiyaçlarımızı karşılayabiliriz. Yalnız, yemek ve içkiyi yanımızda götürmeliyiz çünkü hepinizin bildiği gibi havaalanları şehirden üç kat pahalı."

Emanetçi bulmak doğru bir düşünceydi. Ellerindeki torba ve valizlerle fazla dikkat çekiyorlardı. Ayrıca torba ve valizler, nakde çevirebilecekleri eşyalar içeriyor, dolayısıyla kaybetmemeleri gerekiyordu, ancak hiçbiri bu unsuru düşünmedi. Sadece yorulduklarını düşündüler. Taşımaktan yorulmuşlardı. Barbaros'un yerini bildiğini iddia ettiği emanetçiye doğru yürümek için yüklerini kavradılar.

Emanetçiyle pazarlık basitti. Her gün için belirlenen ücret, emanet süresi uzadıkça azalacak, ancak bir ay içinde eşyalar geri alınmadığı takdirde mülkiyetleri emanetçiye geçecekti. Kirli depodan çıktıklarında piçler ellerine yeniden kavuşmuşlardı. Sahip oldukları paranın tamamını pantolonunun sağ arka cebinde taşıyan Hakan'a emirler yağmaya başladı:

"Sigara al."

"Hamburger al."

"Bira al."

"Paket bitti. Sigara al."

Gündüzün tek hamlede akşama dönüştüğü anda piçler bir meyhanede toplantı halindeydiler. Toplantının konusu, gelecekleri değildi. Konu, doğallıktı. Afgan, 2002 yılında doğallığın ne anlama geldiğini anlatıyordu:

"İnsan doğanın bir parçası. Beyni de öyle. Dolayısıyla insan beyninin ürünleri de doğanın bir parçası. Toprağa karışamayan plastikten doğanın dengesini bozacak kadar şiddetli hidrojen bombasına kadar, her şey doğal. Kimse insanın doğaya zarar verdiğini bana anlatmasın. Çünkü bu imkânsız. Çünkü doğaya zarar veren doğanın kendisidir. Düzeneği böyle çalışır. İçinde barındır-

dığı insan zekâsıyla, depremleriyle, harekete geçen volkanik dağlarıyla, doğa kendine zarar verme eğilimi olan yaramaz bir çocuk gibidir. Bir nükleer santralın, bir ağaçtan farkı yoktur. İkisi de doğaldır. Çünkü ikisi de doğanın içinden gelir. Biri insandan, diğeri topraktan. Teknolojiyi doğallıktan uzaklaşma olarak görenlerin salak olduklarını düşünüyorum. Tabiî bunlar işin teknik yanı. Bir de bu tekniğin psikoloji ve sosyolojiye yansımaları var. İnsanların çırpınırcasına savundukları gibi, doğallık, yemeği elle yemek, sahte mimiklerden kaçınmak, dürüst olmak, sosyal maskeler takmamak değildir. Doğallığın bütün bunlarla hiçbir ilgisi yoktur. Mağaralarda ya da saraylarda yaşamıyoruz. Her çağın kendine ait doğallığı vardır. Bu çağın doğallığı da insanın üzerinde bir karakter taşımamasıdır. Doğal olmak isteyen insan çağın gereklerine boyun eğecek ve karakterini her sabah yenileyecektir. Geçmişten gelen doğallık bugün işe yaramaz. Maymunlar gibi davranmanın ve adını da doğallık koymanın salaklıktan başka bir şey olmadığını herkesin anlaması lazım. Bu çağda gerçek doğallık, yapay olduğu için aşağılanan insanî davranışların tümüdür. Nefret etmesine rağmen patronunun yüzüne gülen insan doğaldır. Lokantada, yan masadaki kadının çantasının markasından yola çıkarak onu yargılayan kadın doğaldır. Moda olduğu için zevk almadıkları müzikleri dinleyen çocuklar doğaldır. Çünkü bütün bunlar 2002 yılının doğasında vardır. Sürekli eleştirilen bu tavırlara karşı sunulan doğallık yalanı kullanma tarihi geçmiş bir antibiyotiğe umut bağlamak gibidir. Bu çağda insanlardan cesur, dürüst, idealist, tutarlı, onurlu olmalarını beklemek günün doğallığına aykırı bir yapaylığı savunmaktır."

Afgan'ın uzun konuşması ahşap masanın çevresindeki üç kişiyi de bir an için etkilemişti. Çünkü dostları, bugüne kadar düşünmedikleri bir açıdan konuya yaklaşmış ve yeni cümleler duydukları için kendilerini iyi hissetmişlerdi. Tabiî bu iyi hissetmenin temelinde çevreleri tarafından daima yapaylıkla suçlanmış olmaları da yatıyordu. Eğer Afgan haklıysa, esas doğal olanlar kendileriydi. Ancak böylesi bir gerçeğin farkında olanların sayısı sadece dörttü. Doğallığın yeni tanımının dünya tarafından kabul görme-

si için birkaç milyar insan daha gerekiyordu. Ama meyhane o kadar geniş değildi. Bira dolu kirli bardaklar masanın üzerinde birbirine çarptı ve içerikleri boğazlara döküldü. Doğallığın şerefine içildi.

Meyhanedeki kimse piçlere benzemiyordu. Daha çok sabıkalıların ve tozlu fahişelerin devamlı müşterilerine dahil olduğu bir yerdi. Ancak piçler rahatsız değildi çünkü ortalıkta herhangi bir hoparlör, dolayısıyla da kulaklarını kemirecek bir müzik yoktu. Biranın fiyatı kabul edilebilir ayardaydı.

Piçler hiçbir serveti yeterli bulmaz. Milyar dolarların en hızlı biçimde nasıl tükenebileceğini bildiklerinden hiçbir miktardaki para onlara hayat boyu garanti duygusunu vermez. Dünya üzerindeki bütün banknotlara sahip olsalar bile ölmeden önce hepsini harcayabileceklerine inanırlar. Dolayısıyla ceplerindeki paranın miktarını asla önemsemezler. Çünkü hiçbir zaman yeterli değildir. Az yetersizle çok yetersiz arasındaki fark ise siyah etiketli Johnnie Walker'la ucuz fıçı birası arasındaki tat farkı kadardır. İlk kadehlerde ayırt edilebilen ancak sonrasında gelen sarhoşlukla buharlaşan tat farkı kadar.

Sekizinci kadehinin boşaldığını fark eden Cenk, masaların arasında slalom yapan sakallı garsona seslendi:

"Bira."

Garson, meyhanede ilk kez gördüğü dört adamdan hoşlanmıştı. Çerezleri yere, kabuklarını da masaya dökmüyorlar, bira bardaklarını kirletmiyor ve bağırarak konuşmuyorlardı. Başını sallayarak siparişi getireceğini belirtti. Cenk başını masaya çevirip konuştu:

"Monaco Casinosu İtalyan mafyasının elinde. Kralların, aktrislerin, petrolcülerin ve şeyhlerin geldiği o kumarhanede para aklıyorlar. Ama İtalyan mafyasının gücü Fransa sınırında bitiyor. Côte d'Azur'e ayak bastığın anda karşına çıkan bütün kumarhaneler de Rus mafyasının kontrolünde. Zavallı Fransızlar, hâlâ 80'lerde yaşayan yüz yirmi kiloluk katil Rusları karşılarında görünce ne

yapacaklarını şaşırıyorlar. Ne Carlton adındaki otelin, ne de Saint-Tropez sahilinin Fransızlıkla bir ilgisi var. Artık oralar bütün Akdeniz gibi votka cenneti. Bu arada neden Rus erkekleri bu kadar çok votka içiyor biliyor musunuz? Çünkü kadınları çok güzel. Aşırı güzel kadını olan her erkek gibi onlar da sürekli üzerlerine kilitlenen bakışların ağırlığına dayanamayıp sarhoş olmayı tercih ediyor. Tabiî bir de Rus kadınının tarihin her virajında güzelliği ve ahlakî serbestliğiyle anılmış olması var. Bu durumda Rus erkeği de tarihin gizli de olsa kabul ettiği bir pezevenk oluyor. İşte bütün bunları düşünmemek için durmadan votka içiyorlar. Karılarının fahişe olduğunu unutmak için sarhoş olup sızıyorlar ya da "gulag"lardan beri devam eden, günde üç öğün şiddet alışkanlıklarını mafya adı altındaki gösteriyle dünyaya sunuyorlar. Her ne olursa olsun Slavlardan nefret ediyorum. Çünkü dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Bu arada Nâzım Hikmet'ten de nefret ediyorum. Çünkü onun da dediğinden hiçbir şey anlamıyorum. Belki bunu söylemeden önce yazdıklarını okumalıyım. Ama okusaydım da hiçbir şey anlamazdım. Çünkü yazdıklarının artık var olmayan yakın çevresine dökülmüş altın mısralar olduğunu biliyorum. Altın, 1 064 derecede erir. 1 200 derecede de dökülür. İşte o mısralar da belli bir sıcaklıktan sonra en fazla boktan bir yüzüğe dönüşür. Görgüsüz Rusların salyalarını akıtan iğrenç kırmızı altından yapılmış bir yüzüğe."

Barbaros, yıllık tatil iznindeki bir Birleşmiş Milletler genel sekreteri gibi konuştu:

"Ben bütün komünistlerden nefret ediyorum. İyi ki soyları tükendi! Ayrıca kadife ceketlilerden, sakallılardan, gözlüklülerden, kollarının altında kitap taşıyanlardan, şiir okuyanlardan, devrimcilerden, üniversite öğrencilerinden, bohemlerden, eşcinsellerden, dilencilerden de nefret ediyorum."

İlk kez dostlarının ağzından, nefret içerikli bir konuşma dinlemiş olan piçler sustu ve bir saniye sonra kahkahalar atmaya başladılar. Hakan'ın kahkahası duruldu ve konuşmaya dönüştü:

"Bence zıt siyasî görüşlerdeki terör örgütlerine üye olmalıyız. Barbaros'la ben devrimcilere, siz de faşistlere katılmalısınız. Sırf

eğlenmek için. En azından yiyecek ve yatacak yerimiz olur!"

Cenk ciddileşmişti, çünkü aklına gelen soruyu önce kendine yöneltmiş ve aldığı yanıt karşısında mutlu olmamıştı.

"Aranızda birini öldürebileceğini düşünen var mı?"

Cenk'in ciddiyeti masaya bulaştı. Barbaros altıncı parmağı haline gelmiş sigarayı yaktı. Tereddütsüz konuştu:

"Ben kimseyi öldüremem. Yeterince cesur değilim. Ayrıca birini öldürmek ilgimi çekmiyor."

Hakan iki eliyle tuttuğu bardağı ikiye bölen, sarıyla saydamlık arasındaki çizgiye bakarak konuştu:

"Nefsi müdafaa halinde bile birini öldüremem. Karşımdakinin beni öldürmesini tercih ederim. Çünkü ölmek, öldürmekten daha çok hoşuma gider."

Cenk, Afgan'ı beklemeden yeni sorusunu sordu:

"Peki o zaman, bu kadar nefreti nerenizde saklıyorsunuz? Yani bütün bu nefretle ne yapacaksınız? Çünkü bildiğim kadarıyla nefret öldürmeye yarar."

Barbaros ve Hakan birbirine baktı, konuşmasalar da kimin yanıt vereceğini kararlaştırdılar. Ağzını açan Barbaros oldu:

"Bugüne kadar hissettiğim hiçbir duygunun peşinde sonuna kadar gitmedim. Eğer öyle yapsaydım şu an Brüksel'in on beş kilometre dışındaki Waterloo semtinin malikâneler caddesinde önümdeki raporları okuyor olurdum. Ve o raporların altındaki imzalar farklı ülkelerin yöneticilerine ait olurdu. Ben sadece Birleşmiş Milletler genel sekreteri olmak istedim. Çünkü bunun bana zevk vereceğini düşündüm. Ama olmak için hiçbir çaba sarf etmedim. Ben birçok kişiden nefret ederim ama onları öldürmem. Nefret duygusunu hissetmek bana yeter. Bir de onun emirlerini yerine getirmeme gerek yok."

Hakan'ın ekleyeceği bir düşünce yoktu. Sadece "Evet" dedi. Ama Cenk aşktan nefrete kadar içindeki her duyguyu ciddiye almıştı. Cenk bir insanın hayatına son verebileceğini biliyor ve bunun gerçekleşmesinden korkuyordu. Çünkü o insanın kendisi olmayacağından emindi. Bir piçe dönüşmesinin nedeni de duygularını fazlasıyla ciddiye almasıydı. İçini kaplamış olan boşluk duy-

gusu Cenk'i dünyaya geldiği dünyadan koparıp kimsenin bilmediği bir dünyaya fırlatmıştı. Bütün bunları açıklamaktansa konuyu değiştirmeyi tercih etti:

"Haydi kalkalım."

Buluşmaları gereken insanlar kendilerini bekliyormuş gibi, itiraz etmeden ayağa kalktılar. Hakan, meyhaneye olan borcunu garsona ödedi. Tabiî ancak bir piçin yapabileceği bir davranışı da ekledi. Adisyon kâğıdının katlanmış olarak durduğu, yuvarlak metal tabağın içine bahşiş de koydu. Garson teşekkür etti ve piçler sokağa çıktı.

Hava serinlemişti. Ama piçler üşümüyordu, çünkü yeterince içmişlerdi. Rusların ısınmak için votka içtiklerini tahmin edememiş olsalar da, elleri ceplerinde, cenaze ritminde yürümeye başlamışlardı.

Cenk sordu:

"Biranın üstüne ne iyi gider?"

Afgan yanıtının doğruluğundan emindi:

"Biraz daha bira."

Hakan ve Barbaros iki adım geride kalmıştı. Geceyi nerede geçireceklerini düşünüyor ama birbirlerine söylemiyorlardı. İlk itiraf Hakan'dan geldi:

"Sabaha kadar açık bir birahane biliyor musun?"

Barbaros düşündü ve konuştu:

"Dörde kadar açık bir birahane biliyorum. Oradan da dörtten sonra kapılarını herkese açan ve girişte para almayan bir kulübe gidebileceğimizi biliyorum. İçinde yastıklar olan ve techno çalınan. Orası da sabah altıda kapatıyor. Yani parktaki bankların, saldırıya uğramadan kullanılabilecek hale geldikleri saatte."

Barbaros hem bu cümleleri kuruyor, hem de hayatının en çirkin planını yaptığı için kendine kızıyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Evlerde yaşarken akıllarda kalmış birçok gereksiz bilgi sokaktayken işe yarıyordu. Gidilecek kulüpteki J&B sponsorluğunda dağıtılmış geniş, sarı yastıkların üzerinde yatmaya ilk kez mecburdu. Afgan'ın birden dönüp "Aşağı sokakta tanıdığım bir herif var. Şimdi aklıma geldi. Gümrükten yürüttüğü viskileri yarı

fiyatına satıyor. Haydi yürüyün, bir Jack Daniel's alalım!" demesiyle Barbaros hiçbir şeye mecbur olmadığını, her şeyi kendi seçtiğini düşündü ve gülerek konuştu:

"O herifi ben de tanıyorum. Viskileri evinde yapıyor ama olsun, yine de gidip alalım. En azından şişenin kendisi Jack Daniel's!"

Piçlerin İstanbul'un toprak seviyesi altında yaşayan aktörleriyle tanışıyor olmalarının nedeni, kanalizasyon hayatını benimsemiş ya da arka sokakları kendilerine cadde yapmış olmaları değildir. Sadece bulundukları kentlerde dışarı çıktıkları gecelerde dolanırken öylesine düğümler atarlar ki, kilit ve anahtarların çoğuyla kendilerini aynı loşlukta bulurlar. Nadir gece gezmelerinde limuzinle başlayan eğlenceleri çoğunlukla şaraba bulanmış kaldırımlarda noktalandığı için kentin kirli sakallarını tanırlar. Yoksa hiçbiri gerçek sokak çocuğu değildir. Çünkü piçler kimsenin ve hiçbir şeyin çocuğu değildir.

Ruhsatında sabah ikiye kadar kapılarını açık tutabileceği yazan ancak bordrolarındaki maaşı yeterli bulmayan kolluk kuvvetlerinin bilgisi dahilinde kepenginin iki saat rötarlı indirildiği birahaneye dört genç adam girdi. Birinin elinde bir viski şişesi vardı. Kapağı kaybolmuş ve yarılanmış bir şişe. Birahanenin garsonu, sahibi, bulaşıkçısı, komisi ve güvenlik sorumlusu olan yaşlı adam köşedeki masayı gösterdi. Piçler masayı beğendi ve çevresine sıralandılar. Birahanenin diğer müşterileriyle kesinlikle ilgilenmediler çünkü kendilerini Waldorf Astoria'da gibi hissediyorlardı. Ne esrar satan tombalacıya, ne tek bacaklı travestiye, ne de bir zamanlar Türk sinemasına figüranlık hizmeti vermiş yaşlı kadına baktılar. Sadece "Dört bira" dediler ve Afgan'ı dinlemeye başladılar:

"Doğallık, dürüstlükten geçer. Kendine, çevrene. Bedenin bir karbon kâğıdı gibi olmalı. Özellikle de yüzün. Çünkü doğallığın tek bir anlamı vardır: düşüncelerini davranışlara dönüştürmek. Oysa bugün kimse doğal değil. Herkes sahte. Herkes yalancı. Ve ben hepsinin ölmesini istiyorum."

Masadaki hiçbir piç uyarmadı. Kimse en ufak bir yüz sarkma-

sı sergilemedi, kızmadı, üzülmedi. Afgan'ın birkaç saat önce ağzından kan gelecekmiş gibi savunduklarının tersini cümlelerinde geçiriyor olmasına kimse şaşırmadı. Sadece dinlediler.

Başkaları tarafından ikna edilemeyecek kadar beş duyularının alıcılarını kısma yeteneğine sahip olan piçler, okyanusa benzeyen bir akla sahiptir. Değişirler. Değişimleri bir illüzyonistin gösterileri gibi şaşırtıcı ve çabuktur. Söz konusu olan el değil, akıl çabukluğudur. Bir piçin gerçek bilgi ve görüşlerinden yararlanmak için şansa ihtiyaç vardır. Doğru zamanda doğru yerde karşılaşmak gerekir. Çünkü bir saat öncesinin dâhi piçi, bir aptaldan daha aptal olarak karşınıza çıkabilir. Dolayısıyla piçlerle sadece bir kez karşılaşmış olan her insanın, onlara dair düşüncesi farklıdır. Oysa piçlerin dehalarından yararlanabilmek için sabırlı olmak gerekir. Çünkü piçler gölgelerinden hızlı değişir.

Konuşmak için Afgan'ın susmasını bekleyen Hakan, dostunun ağzını sadece elindeki şişeden viski içmek için açtığını görünce masaya eğildi:

"Bunu şimdiye kadar kimseye söylemedim. Ama on yaşımdan on iki yaşıma kadar kendimi bir Japon zannettim. Evet, bir Japon. Gerçekten de bir Japon gibi yaşamaya çalışıyordum. Çubuklarla yemek yiyor, Şinto ve Japon gelenekleri hakkında kitaplar okuyor, bütün mangaları seyrediyor, okuyor, Japonca öğrenmeye çalışıyor ve saçlarımı Sumotori'lerinkine benzetmeye çalışıyordum."

Cenk, Hakan'ın ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Başını sallayarak konuştu:

"Normaldir. Ben de iki buçuk yılımı Leonardo da Vinci olarak geçirdim. Onun yürüdüğünü hayal ettiğim biçimde yürüyor, konuşurken yaptığını düşündüğüm mimikleri yapıyordum."

Barbaros önündeki bira bardağını boşalttığını, ağzına götürünce fark etti ve Afgan'ın elindeki şişeyi aldı. Şişenin deliğini dudaklarına götürecekti ki yarı yolda durup konuştu:

"1985. 23 Nisan. Başbakanlık makamında bir çocuk oturuyor.

Hemen yanında şişman, kısa boylu bir adam duruyor: Turgut Özal. Çocuk, geleceğe dair çok geniş laflar ediyor. Turgut Özal gülüyor. Sonra her şey bitiyor, TRT'nin kameraları ve gazeteciler yok oluyor. Çocuk evine dönüyor. Bir yıl boyunca Turgut Özal oluyor. İşte o çocuk şimdi sizinle biraz bira, biraz viski içiyor."

Piçler, Barbaros'un anısına o kadar çok güldüler ki saat dört oldu ve birahaneden çıkıp techno kulübe girdiler. Hakan dışındakiler ilk gördükleri boş yastıklara kendilerini bıraktı ve gözlerini kapattı. Çünkü karanlığın içindeki büyük yastıklar banklardan çok daha rahat duruyordu ve piçler yeterince içki içmişti. Ama Hakan'ın uykusu gelmemişti. Zeynep'in numarasını hatırlasa mutlaka bir telefon bulur ve ararda. Oysa genç kadının göz rengi dahil hiçbir şeyini hatırlamıyordu.

Kulübün içinde dolaşmaya başladı. İnsanlara çarptı. Göz göze geldiği kadınlar başlarını çevirdi. Güvenlik elemanları Hakan'ı beyinlerine bir not olarak düşürdüler. Plastik bardakta sek votka satın aldı. Döke döke ilerledi. Bir duvara çarptı ve durdu. Olduğu yerde dönüp duvara yaslandı. Sayıları bini geçen ve eğlenen insanları gördü. Ağlamaya başladı. Bir çocuk gibi, ağlarken çirkinleştiğini düşünmeden hıçkırarak gözyaşı döktü. Sağ eliyle yüzünü kapadı. Gözyaşları parmaklarının arasından döküldü. İki insan boyundaki hoparlörlerden çıkan müzik o kadar yüksekti ve kulüp o kadar karanlıktı ki Hakan'ın ağladığını gören ya da duyan olmadı. Olduğu yerde yavaşça kaydı. Yaslandığı duvarın zeminle birleştiği çizgiye çöktü. Ağlaması geçmiş, geriye ıslak ve buruşuk yüzü kalmıştı. Aklına su damacanalarına girebilecek kadar vücutlarını katlayabilen bir metre doksan santimetrelik yogiler geldi. Küçülmek istedi. Çenesini dizlerinin arasına yerleştirdi. Gözlerini kapadı. Technics marka müzik setine, ayakkabı kutusundan çıkardığı Dean Martin CD'sini uzattı. "Innamorata" çalıyordu. Hakan techno dinlemiyordu. Bin küsur insan önünde dans etti. Hakan dans etmeyi bilmiyordu.

Piçler insan öldüremedikleri, ağır suçlar işleyemedikleri, korkak ve hain oldukları için yaşadıkları yerleri zorunlu kalmadıkça

terk edemezler. Ancak kendilerini hapsettikleri yerlerin kurallarına uygun yaşayabilecek kadar da masum değillerdir. Suçluyla masum arasındaki piçin, adına kurulmamış bir dünyada karmaşadan başka yaratabileceği hiçbir şey ve karmaşadan başka hissedebileceği hiçbir duygu yoktur.

"Kulübümüz kapanmıştır. Hoşça kalın."

Hakan kalabalığın arasında ayakları yere değmeyen bir hayvan gibi kapıya doğru uçarken fısıldadı:

"Çok eğlendim, teşekkür ederim. Hoşça kalın."

Romain Gary, garip bir yazar, garip bir yönetmen ve garip bir diplomattı. Adına, *Gölgesini Satmış Adam* adlı kitabın yazılmış olduğu Gary, her şey ve hiçbir şey olmakla övünürdü. Émile Ajar sahte adıyla romanlar yazdı. Böylece Goncourt adlı edebiyat ödülünü biri sahte adıyla olmak üzere iki kez hak eden ilk yazar oldu. Ki Émile Ajar'ın, Romain Gary olduğu, yazarın vasiyetnamesiyle ortaya çıktı. 1980 yılında kendini öldürdü. Piçlerin aksine tesadüften ve belirsizlikten nefret eden Gary'nin Hakan'la tek ortak noktası, intihar mektubunun son iki cümlesiydi:

"Çok eğlendim, teşekkür ederim. Hoşça kalın."

"Barbaros! Sen misin? Kaç yıl oldu görüşmeyeli? Bir, iki? Nasılsın, neler yapıyorsun?"

Hyatt Regency'nin lobisindeki koltuklara dağılmış İsveçli turistler, şaşkınlıktan bağıran bir kadının, şaşırmış taklidi yapan bir adama sarılmasını izlediler. Kadın, Barbaros'un sırtındaki ellerini çekmiyor ve sarılma bir türlü son bulmuyordu. Piç kadını omuzlarından tutup yavaşça kendinden uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kadının bu hareketinin üzerinde durmaması için de dikkatini başka yöne yani ağzına çekmek için konuşmaya başladı:

"Deren! İyiyim, iyiyim, gel, otur, sen neler yapıyorsun? Kanada'da değil miydin?"

Cenk, bir Jaguar bayiinde yeni modeller ve aksesuar fiyatları hakkında bilgi alıyordu. Hakan, Ritz Carlton'ın lobisindeki tuvalet kabinlerinin birinde mastürbasyon yapıyordu. Afgan'sa küçük hırsızlıklar yapmak için büyük bir market arıyordu. Barbaros'la Hyatt Regency'de buluşacaklardı. Ama onların yerine Deren gelmişti.

"Mastırı yarıda bıraktım, geldim."

Barbaros konuğuna birçok şey ısmarlayabilirdi ama hiç parası yoktu ve bunu düşündüğünün anlaşılmaması için sordu:

"Neden?"

"Âşık oldum. Benimle aynı okulda mastır yapan bir adama âşık oldum. Onunki bu dönem bitti. Ben de daha fazla kalamayacağımı anlayıp döndüm."

"Üç ay bekleyemedin mi?"

"Bir yıl ve üç ay beklemem gerekiyordu. Neyse, annemleri de

ikna ettim. Bir iş buldum. Şimdilik buralardayım."

"Evlendiniz mi?"

"Sadece nişanlandık. Ama onun bir işi yok. Bir türlü istediği gibi bir yer bulamıyor. Evlenmek için de onun iş bulmasını bekliyoruz. Neyse, beni boş ver de, sen neler yapıyorsun? İstanbul'da mı yaşıyorsun?"

Barbaros, Deren'in sorusunu, kaç kez sorarsa sorsun, kesinlikle yanıtlamayacaktı.

"Nişanlın nereden mezun?"

"Bir ay içinde istediğiniz özelliklerdeki arabayı İstanbul'a getirtebiliriz. Ama sağdan direksiyonda neden ısrar ettiğinizi anlamıyorum."

Cenk, genç satıcının ikram ettiği sigarayı yarısında söndürdü ve oturduğu deri koltukta arkasına yaslanıp sol bacağını sağ bacağının üstüne attı.

"Öyle tercih ediyorum. Çünkü solağım. Şimdi, konuştuğumuz gibi XK serisi oluyor. Cabriolet ve siyah. Bir aydan önce getirtemez misiniz?"

"Eğer S ya da XJ serisinden isteseydiniz, derhal teslim edebilirdik. Ama XK pek de sık sattığımız bir seri değil. Onun için sizden biraz zaman istiyoruz. Tabiî ödemeyi yaptığınız anda, elimizdekilerden birini, arabanız gelene kadar size verebiliriz. Eğer isterseniz."

Cenk galerideki arabaların üzerinde gözlerini dolaştırdı ve ayağa kalkarken konuştu:

"Yarın. Ödemeyi yarın yapıyorum. Ve geçici araba vermenize gerek yok. Daha önce başkasının kullandığı hiçbir arabanın direksiyonuna dokunmam."

Ayağa kalkmış ve Cenk'in uzanan elini tokalaşmak için kavramış olan genç satıcı "Tabiî, tabiî" dedi. Cenk, adamın elini bırakmadı ve deri koltuklardan galerinin kapısına kadar olan otuz dört metreyi tokalaşarak yürüdüler. Genç satıcı bu rahatsız yürüyüşe rağmen yüzündeki gülümsemeyi düşürmedi ve uğurladığı Cenk'in arkasından baktı. Mutluydu, Jaguar'ın en pahalı ikinci se-

risinden bir araba satacaktı. Gülerek cam kapının ardından Cenk'in sırtını seyretti. Cenk'in attığı her adımda gülümsemesi biraz daha silindi, çünkü biraz önce şımarık bir zengin gibi duran Cenk, ayak bastığı kaldırıma karıştığında gözlerine sıradan olarak görünmeye başlamıştı. Ellerini ceplerine sokmuş, omuzları düşmüş, yavaş ve avare adımlarla yürüyen Cenk'i seyreden genç satıcı onu bir daha görmeyeceğini deri koltukların arkasındaki masasına doğru giderken anladı.

"Söz vermeyim Deren ama galiba bu konuda bir şeyler yapabilirim."

"Eğer öyle bir şey olursa, sana hayat boyu minnettar kalırım."

"Abartma. Dur bakalım, bana bir iki gün ver, seni ararım."

Deren yanlarından geçen garsondan bir kâğıt istedi. Kalemi çantasından çıkardı ve telefon numarasını yazdı. Çünkü Barbaros numarayı kendi cep telefonuna kaydetme girişiminde bulunmamıştı. İstese de bulunamazdı çünkü telefonu bulunamayacak bir yerdeydi. Barbaros, kâğıdı alıp umutla yazılmış sayıları okudu. Düşündü.

"Telefonunu versene."

Deren çantasından cep telefonunu çıkarıp Barbaros'a uzattı. Piç birkaç tuşa basıp bekledi.

"Merhaba, Rival adındaki bilgisayar firmasının İstanbul'daki merkezinin numarasını alabilir miyim?"

Deren, yanlarından ikinci kez geçen garsonu durdurdu.

"Bir sütlü kahve, bir de votka, elma suyu."

Cümlesinin sonunda, aklında tuttuğu numarayı cep telefonunun ekranına tuşlarla yazmaya çalışan Barbaros'a baktı ve ekledi:

"Yanlış hatırlamıyorum, değil mi?"

Barbaros telefonu kulağına götürürken garsona bakarak konuştu:

"Evet, votka, elma suyu. Votka Absolut olsun."

Deren sigara paketini çantasından çıkarırken sessiz davrandı çünkü Barbaros'un yapacağı konuşma hayatının akışını etkileyecekti.

"Alo. Fevzi Duranöz'le görüşebilir miyim? Ben Barbaros..."

Barbaros'un soyadını sadece Rival adlı firmanın santralındaki genç kadın duydu.

"Fevzi! Nasılsın?.. İyidir, iyi. Dinle beni. Yarın sana bir adam gelecek. Adı Coşkun, soyadı..."

Telefonu kulağından hafifçe uzaklaştırıp Deren'le göz göze geldi. Genç kadın konuştu:

"Ünsal."

Telefon kulağa yaklaştı.

"Coşkun Ünsal. Kanada'dan yeni döndü. Tam aradığın adam. O boktan firmanı uçuracak bir herif... Tamam, oldu. Yok, bana ulaşamazsın, ben tatile gidiyorum. Cook Adaları'na gideceğim. Dönünce ararım. Görüşürüz."

Tatil için gideceğini söylediği yeri tesadüfen seçmemişti. Sadece Robinson Crusoe'nin hayalî adasına yakın bir yer düşünmüştü.

"Yarın Coşkun, Fevzi'ye gitsin. Orada çalışmaya başlasın."

Deren inanamıyordu. İki aydır iş arayan nişanlısının Türkiye'nin en güçlü bilgisayar firmalarından birinde çalışmaya başlayabileceğine inanamıyordu. Üstelik ortada sadece bir telefon konuşması vardı. Kısa bir konuşma. Tabiî Deren, Fevzi'nin öz ailesine savaş açtığı için yıllar önce Barbaros'un ailesinin evinde aylarca kaldığını, ikisinin çocukluk arkadaşı olduğunu bilemezdi. O güne kadar Barbaros'un Fevzi'den ilk kez bir şey istediğini bilemeyeceği gibi.

"Çok teşekkür ederim Barbaros. Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim" dedi Birleşmiş Milletler genel sekreteri.

Garson kahveyle votkayı masaya bıraktı. Çevresindeki tek sigara yuvası, Deren'in paketi olduğu için Barbaros ona uzandı ve içinden bir tane çekti. Deren'in çakmağıyla yakıp önündeki kadehi yakaladı.

"Ben hemen Coşkun'a haber vereyim" dedi Deren.

Barbaros kadehi ağzına götürdü ve uzun zamandır yapmadığı

bir şeyi yaparak içindeki votkayla elma suyunu tek bir yudummuş gibi içti. Deren, müjdeyi nişanlısına verirken ve tesadüflerin gücünden bahsederken Barbaros, kalkan sağ eline gelen garsona kadehini işaret edip "Bir tane daha" dedi.

Hakan, tuvalette yalnız kaldığını kapanan ağır kapının sesinden anlayınca kabinden çıktı. On bir dakika arayla iki kez boşalmış ama yine de tatmin olmamıştı. Mermer lavabonun musluğundan akan suyun altına ellerini uzattı. Karşısındaki Hakan'a baktı. Bir an için Ritz Carlton'ın lobisindeki erkekler tuvaletinde hayat boyu yaşayabileceğini düşündü. Güldü. Aynadaki Hakan da güldü. Islak elleriyle saçlarını geriye doğru taradı. Tuvaletten çıkmadan, çevrede çalabileceği bir şeyler olup olmadığına baktı. "Tuvalet kâğıdı çalabilirim" diye düşündü. Sonra vazgeçti. Yirmi dakika önce paspaslanmış mermer zemine tükürüp tuvaletten çıktı. Dünyadaki bütün Ritz Carlton'ların sahibi gibi çıkışa doğru yürüdü.

"Benim gitmem lazım. Numaranı verir misin?"

Barbaros, heyecandan kahvesini bile bitirememiş olan Deren'e Hakan'ın yere attığı sim kartının numarasını söyledi. Kadın sigara paketini, cep telefonunu, çakmağını çantasına yerleştirdi. Oturduğu koltukta doksan derece dönüp garsonu çağırmaya yeltendi.

"Ben hallederim, bırak."

Deren'in, ısrar edemeyecek kadar acelesi vardı.

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktılar ve Deren, Barbaros'a sarıldı. Onun müthiş bir insan olduğunu düşünüyordu. Bir zamanlar âşık olmasına rağmen hiçbir zaman itiraf etmeye cesaret edemediği müthiş bir adam. Her sorunu çözebilecek yeteneğe sahip bir dost. Barbaros'u öptü ve ayrıldılar. Genç kadın otelin kapısından çıkarken hâlâ ayakta duran Barbaros'a baktı ve el salladı. Barbaros, Deren'in kuracağı evin ilk misafiri olacaktı. Onu kahvaltılara çağıracak, eşiyle birlikte dışarı çıkacağı gecelerde kulüplere davet ede-

cek, nadir Absolut'lerden satın alıp hediyelere boğacaktı. Bütün bunları, Barbaros Cook Adaları'ndan dönünce yapacaktı.

Kendisine doğru gelen kadının göğüslerini ve yüzünü o kadar beğendi ki yanından geçince dönüp arkasından baktı. Cenk, Hyatt Regency'nin bahçesinden caddeye kıvrılan Deren'in kalçalarını görebildiği noktaya kadar takip etti. Gülerek başını salladı ve otele doğru adımlar attı. İçeri girdi ve Barbaros'un ensesiyle, saçlarını gördü. Dostunun, oturduğu koltuktan arta kalan ensesi ve saçlarına doğru yürüdü. Yaklaşınca sağ omzuna dokundu. Barbaros, başını sağa çevirdi ama Cenk solundan geçip Barbaros'un karşısındaki koltuğa kendini bıraktı.

"Gerçekten de Los Angeles'a gidip porno aktörü olmalıyız. O kadar güzel kadınlar var ki şu dünyada!"

Deren'in göğüsleri, kalçaları ve gözlerinin rengi sıcak bir hatıra gibi Cenk'in burnunda tütüyordu. Barbaros'sa genç kadının bedeninin içindekileri düşünüyordu.

"O kadar iyi kadınlar var ki şu dünyada!"

Ancak gözlerinin önünde dans eden kadının aynı kişi olduğunu tabiî ki bilmiyorlardı.

Garsonun dikkatini çekmeye hazırlanan Cenk'i durduran Barbaros oldu:

"Bende para yok. Hakan'ı bekliyorum. Zaten iki votka, bir de kahve içtim."

Cenk'in yüzü asıldı. Birkaç derslik de olsa işletme eğitimi görmüştü. Sınırlı miktardaki bir paranın böylesine sorumsuzca harcanmasına seyirci kalmaktan rahatsız olmuştu. Hatta aklının arka bahçesinde hâlâ birkaç formül ve eğri adı el ele geziyordu: Lorenz eğrisi, Phillips eğrisi. Ama şu an için eğri olan tek çizgi nakit akışlarını gösteren tabloda duruyordu. "Her gün bir öncekinden daha kötü" cümlesiyle özetlenebilecek ekonomik durumları hiçbir ekonomi tablosunda yer alamayacak kadar sürreel bir resimdi. Simetrik sayılarla süslenmiş ciddi tablolarla, asimetrik boyalarla süslenmiş sürreel tabloları karşılaştırarak kendini sakinleştiren Cenk her şeye boş verip konuştu:

"Henry King Ketcham adında bir adam tanıyor musun?"

Göğüslerine kadar gömüldükleri geniş koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı. Lobideki tek gerçek turistler onlardı. Barbaros yanıt verdi:

"Hayır."

"1920 doğumlu bir adam. Amerikalı. 40'ların başında Alice adında bir kadınla evlenir. 44'te bir çocukları olur. Kısa adı Hank olan Henry King, bir çizerdir. Çok yetenekli bir çizgiromancı. Ama iki büyük sorunu vardır: uyuşturucu bağımlısı karısı ve hiperaktif çocuğu. Bir gün, aile Hank'in atölyesindedir. Bir saniye bile sabit durmayan çocuğa tokat atan Alice, dönüp Hank'e şöyle der: 'Senin oğlun tam bir tehdit!' Hank, bir hafta sonra beş buçuk yaşındaki bir çocuğun sonsuz yaramazlığı üzerine kurulu bir çizgiroman senaryosu yaratır. Kahramanın adı çocuğunkiyle aynıdır: 'Dennis The Menace.' Yani bizde bilindiği adıyla 'Afacan Dennis' yani 'Tehdit Dennis'. Hank, çocuğunun yaptığı bütün yaramazlıkları, kesinlikle müdahale etmeden izler ve kaydeder. Daha sonra hepsini çizgiromana aktarır. 1951'de *Dennis The Menace* adındaki çizgiroman ortaya çıkar ve bir gazetede yayımlanır. 59 yılında Alice Ketcham -ki çizgiromandaki Dennis'in annesinin adı da Alice'tir- 'over dose'tan ölür. Hank çocuğunu yatılı bir okula terk eder ve Cenevre'ye taşınır. Dennis'e sadece para yollar ve onunla hiç görüşmez. Oysa oğlu, çizgiromandaki adıyla 'Dennis Mitchell' olarak her zaman karşısındadır. Çünkü bu arada çizgifilmleri yapılmaya, çizgiroman albümleri dünya çapında tanınmaya, Amerikan televizyonunda dizileri çekilmeye başlanmıştır. Dennis Ketcham girdiği bütün okullardan atılır ve Vietnam Savaşı'na katılır. Gerçek bir serseri olan Dennis Ketcham savaştan döner ve sefalet içinde yok olur. 1977'de babası Monterey'e, Amerika'ya döner. Dennis'in annesi dışında iki kadınla evlenmiş olan Hank, ölmeden önce sorulduğunda şöyle der: 'Oğlum mu? Bilmem. Galiba Doğu'da bir yerlerde...' *Dennis The Menace* adındaki çizgiromanın albümleri dünya üzerinde elli milyondan fazla satmıştır ve Hank dolar milyoneri olmuştur. Kendi yaramaz çocuğu sayesinde. Yaramazlığına dayanamadığı için terk ettiği çocuğu

sayesinde. İşte, zamanında Walt Disney için bile çalışmış olan Henry King Ketcham denilen bu adam sayılı orospu çocuklarından biridir ve bütün bunları çok az insan bilir."

Cenk'in anlattığı hikâye Barbaros'a o kadar tanıdık gelmişti ki çok net konuştu:

"Orospu çocuğu."

"Bu yüzden, dövmelerden nefret etmeme rağmen Dennis'in yüzünü sırtıma çizdirdim. Çünkü sırtından bu kadar çok para kazanılan ve bu kadar mutsuz, uyumsuz başka bir çocuk tanımıyorum."

Dizlerini bükmeden, Cenk'in yanındaki koltuğa vücudunu bırakan Hakan konuştu:

"Ben tanıyorum. Adı da Afgan. İşte, geliyor."

Afgan sağ elindeki siyah torbayı sallayarak yürüyor, bir saat önce tıraş ettiği yanaklarında da sol elini gezdiriyordu. Dostlarının çevresine toplandıkları, üstü cam kaplı ağır ahşap sehpanın üstüne elindeki torbayı bırakırken konuştu:

"Hamama gittim."

Grubun geçici muhasebecisi olan Hakan başını belli belirsiz sağa yatırdı:

"Ama yanında hiç para yoktu."

"Tag Heuer, beyler. Tag Heuer Monaco. Satmak biraz zor oldu çünkü herkes çalıntı olduğunu sanıyordu ama Kapalıçarşı, Tahtakale, Eminönü güzergâhından sonra, hiç beklemediğim bir yerde, Nişantaşı'nda alıcı buldu."

Barbaros'un dizlerinin üstünden atlayıp dostunun yanındaki koltuğa oturdu ve sehpaya yayılmış siyah torbadan çektiği sigara paketinin ambalajını açmaya başladı. Gözleri, bir açıklama bekleyenlerle buluşunca konuştu:

"Saatlerce sokakta yere bakarak yürüdüm. Hiçbir şey bulamadım. Ne bir cüzdan, ne bir bozukluk, ne de altın bir zincir. Artık kimse bir şey düşürmüyor herhalde. Ya da bir ülkede enflasyon yükseldikçe yerçekimi azalıyor. Kendimi o kadar yorgun ve bitkin hissettim ki aklıma Henri Charrière'in *Kelebek*'i geldi. Okuduğum tek roman. Sonra sinema uyarlamasında Kelebek'i oynayan

Steve McQueen'i hatırladım. Sonunda da o adama hayran olduğum için annemin son doğum günümde hediye ettiği saati hatırladım. Steve McQueen bir araba yarışçısı olduğu için Tag Heuer'in Monaco modelini kullanıyordu. Anneme göre, her ne kadar bir arabanın içinde olmasa da, ben de suyun içindeki bir yarışçıydım. Oysa ben saat takmıyordum. Hiçbir zaman da takmadım. Dolayısıyla saati alıp kutusuyla birlikte tıraş takımımın durduğu kutuya koymuş ve varlığını tamamen unutmuştum. Anıa bu küçük hafıza canlanması serisi bana saati ve nerede olduğunu hatırlattı. Emanetçiye gittim. Saati aldım ve kilometrelerce yürüdükten sonra satabileceğim bir dükkân buldum. Sonra da bir hamama gittim, tıraş olup yıkandım."

Barbaros, siyah torbanın ağzından Jim Beam şişesiyle çikolataları gördü:

"Keşke annen sana bir Bulgari hediye etseymiş. Ya da bir Rolex... Bunlar ne?"

Afgan sigarayı, cebinden çıkardığı kibritle yaktıktan ve ilk nefesi çektikten sonra konuştu:

"Onları çaldım. Çünkü akşam bir partiye davetliyiz. Nişantaşı'ndaki dükkânın sahibi olan kadına öyle yalanlar uydurdum ki beni Steve McQueen zannetti ve evine davet etti."

Piçler, duyduklarıyla rahatladılar. Çünkü sahibini tanımasalar da, çatısının altında geceyi geçirecekleri bir ev kendilerini bekliyordu.

Piçlerin geçmişleri, onları hayatta tutacak kadar gösterişlidir. Sıradan bir insanın Gandhi'nin pasif direnişini, kendisi dışında her şeye uyarladığı anda acımasızca derisini yüzen hayat, piçlere daha şefkatli davranır. Çünkü piçlerin geçmişlerinde doğum günü hediyeleri, yüksek aidatlı özel okullar ve içinde konuşmayı öğrendikleri doğru gramerli Türkçe'ye sahip aileler vardır. Piçlerin hayat tarafından ezilip çamur haline getirilmesi, sıradan insanların püreleşmesiyle karşılaştırıldığında, daha uzun sürer. Ancak sonuç değişmez. Yaşamayı bırakmış her insan gibi piçler de diğer insanların ayakları altında er ya da geç çiğnenirler. Çünkü hayat

tek taraflı sözleşme iptallerinin cezasını tereddütsüz verir. Ceza, yaşıyormuş taklidi yapmaya mahkûm olmaktır. Bir insanın tanıyabileceği en şiddetli acının kaynağıdır. Müebbet hayat mahkûmiyeti. Tek kaçışı ölüm olan bir hapishane. Piçler kaçmaktan korkanlardır. Ne evlerinden, ne de mahkûm edildikleri hayatlardan kaçabilirler. Zamanın gardiyan olduğu hapishanede diğerlerinden hızlı davranıp kendilerine tecavüz eder ve çürürler. Çürüğe çıkmış insanlar olarak, piçler sadece korkar ve konuşurlar. Dünya üzerinde sağır, dilsiz, kör, sakat piç yoktur. Çünkü piç olmak için sağlıklı gözlere sahip olup görmemek, sağlıklı kulaklara sahip olup duymamak, sağlıklı bir bedene sahip olup yaşamamak gerekir. Sadece mükemmel insan adayları piçe dönüşebilir. Çünkü çok mutsuz sonların birinci şartı çok mutlu başlangıçlardır.

Nişantaşı'ndaki mağazasında saatler ve gözlükler satan kadın Bebek'teki evinde de satın alıyordu: her şeyi. Kırk yedi yaşındaydı ve süt kokan erkekleri seviyordu. Bir inek kadar süt kokan Afgan, kadına hediye etmeyi düşündüğü Jim Beam'i takside yarılanıştı. Kalan viskiyi de diğerleri paylaştı ve sosyal hayata taraf olabilecek kadar sakinleşip taksiden indiler. Şoför "Adres burası" demişti. Bu, onlar için yeterliydi. Sahil yolundaki restore edilmiş, yetmiş iki yaşındaki binanın kapısına yüklendiler. Açılmadı. Cenk, yeşil bir ampulün aydınlattığı duvardaki düğmeleri gösterdi. Sonra da biraz yukarılarındaki, duvara gömülmüş kamerayı. Afgan, hafızasını son kez zorladı ve üzerinde "4" yazan siyah düğmeye basıp kameraya gülümseyerek bekledi. Apartman kapısını sütün kokusuna değil ama kaymağına açtığını bilmeyen kadının sesi duyuldu:

"Hoş geldiniz. İkinci kat."

Kapıya tekrar yüklendiler. Bu kez açıldı. Damarlı bordo mermerin bordo bir geneleve çevirdiği binanın girişinden geçip merdivene saptılar. Birinci kat. Sonra ikinci. Piçler kapıyı ardına kadar açmış olan kadına baktı. Piçler, dönüp Afgan'a baktı. Afgan, kadının yaşından ve dünya üzerinde geçirdiği yılları geldikleri yere tıkma isteğinden bahsetmediği için piçler, dostlarının önden yürümesine izin verdi.

"Hoş geldin hayatım."

"Merhaba Gülçin."

"Arkadaşların mı?"

Barbaros grubun en arkasındaydı ve içinden "Hayır, köpekleri!" dedi.

Antrenin loş ışığında tokalaşmalar gerçekleşti. Gülçin'in porselen dişlerinden yansıyan her ışık piçlerin gözünü aldı. Duvarların rengi ilk bakışta anlaşılamıyordu, çünkü çerçevelenmiş afişlerle kaplanmışlardı. Batı medeniyetinin sanat merkezleri olarak ün yapmış her kentinden kopartılmış tiyatro, opera, bale, film afişleri. Cenk, eksik afişlerin, aynı kentlerdeki gösterişli caddelerin ensesine yapışmış sokaklardaki "peep-show"larınkiler olduğunu düşündü. Antrenin döküldüğü uzun koridorun sonundan başka yansımalar ve sesler geliyordu. Tünelin sonundaki ışığa doğru yürüdüler. Onlarca ineğin hayvanca huzur bulabileceği genişlikteki salona adımlarını attıkları anda zeminin üzerinde duranların yaş ortalaması aniden düştü. Gülçin yakaladığı her konuğuna Afgan'ı tanıttı. Diğer piçleri tanıtamamasının nedeni onları göremeyişiydi. Çünkü dağılmışlardı. Salonun köşelerini tutmak için çoktan uzaklaşmışlardı. Konukların çoğunluğu Gülçin'in yaşı civarındaki kadınlar ve purolarını viskilerine batırarak içen erkeklerdi. Piçler nasıl bir eve ayak bastıklarını ve evin tapusunda adı yazan kadının ne tür ayaklar öptüğünü derhal anladı. Hakan boşluğa gülümsedi çünkü o güne kadar duyduğu en berbat Latin müziği çalıyordu. Oysa müzik seti Bang&Olufsen'di. Kimsenin hak ettiğini bulamadığı bir dünyada Bang&Olufsen de böylesi bir müziğe layık görülmüştü. Ev kokuyordu. Litrelik şişelerine minyatür servetler ödenen parfümlerin ölçüsüz karışımı tavanı düşürecek, duvarların boyalarını kabartacak kadar kokuyordu. Ağır parfüm ve makyajların günah kamuflajı olduğunu uzun yıllar önce öğrenmiş olan piçler, içki şişelerinin durduğu servis masasının çevresinde buluştular. Kendine bir White Russian hazırlayan Barbaros konuştu:

"Tebrik ediyorum Afgan. Burası bir lunapark. Üstelik Kahlua da var. Orta yaş için düzenlenen seks partilerine davet edildiğini bilmiyordum."

Gülçin'in estetik cerrahî kobayı kadın arkadaşları piçleri izliyordu. Özellikle de hâlâ profesyonel yüzücü vücuduna sahip olan Afgan'ı. Genç adamlarla göz göze gelmek, onları evin karanlıklarına davet etmek için atılması gereken ilk adım olduğu için şim-

dilik sadece izliyorlardı. Afgan, Barbaros'un hazırladığı kadehi aldı ve gülümsedi:

"Kendine bir tane daha yaparsın. Neyse, önemli olan buradaki herkesin sağlıklı olduğunu bilmek. Hiçbirinde frengi ya da hepatit olduğunu sanmıyorum."

Hakan, J&B şişesinin kapağını açarken Afgan'ın sözünü kesti. Ciddiydi:

"Kovulana kadar için. Gerisini de siktir edin. Yeterince içebilirsek, sokakta nerede yattığımızın bir önemi kalmaz."

Cenk kendini iyi hissediyor ve üzerindeki tişörtte "Millî İstihbarat Teşkilatı'nın bir numaralı demirbaşı" yazıyordu. Ağzını yüzüne yayarak konuştu:

"Hepsini seviyorum. Hepsinin en yakın dostu olmak istiyorum! Burası bir cennet. Birazdan küçük modelleri de gelir."

Afgan olduğu yerde döndü ve en yakınındaki erkeğin kadehiyle kendininkini çarpıştırdı. Dört kişilik bir halkanın parçası olan adam, görüş alanına gürültüyle girmiş olan kadehi tutan elin sahibine baktı ve gülümseyerek başını salladı. Afgan, uzaktan bakıldığında kendi kuyruğunu çiğnemeye başlamış bir yılana benzeyen halkanın beşinci parçası oldu ve konuşmaya başladı. Sarhoştu:

"Geçen yıl Bayburt'taydım. Her yıl giderim. Ciride giderim. Çok şanslısınız, çünkü yaşayan en yetenekli ciritçiye bakıyorsunuz. Evet, o benim. Polodan sıkıldığım gün ciride başladım."

Afgan kendi sözünü kendi kesti. Elindeki kadehi ağzına sapladı. Uzun, gri saçlı ve ellilerinde olan, halkanın bozulmadan önceki halinin doğal lideri, genç adamın konuşamıyor oluşunu fırsat bildi:

"Ne diyordum? Kozmik bilinç, kişinin uyanmasıyla ilintilidir. Uyanışın birinci şartıysa..."

Afgan kadehini sapladığı yerden çıkarmıştı.

"Cirit, rakibi bağışlamanın puan kazandırdığı tek spor disiplinidir. Eğer ciridi rakibinize çok yaklaşmış olmanıza rağmen ve yapabilecekken değdirmezseniz üç puan alırsınız. Ancak cirit kibiri ve acemiliği bağışlamaz. Eğer cirit ata değerse derhal oyun-

dan ihraç edilirsiniz. Ayrıca çabuk olmalısınız. Soğukkanlı ve çabuk olmak gerekir. Oysa günümüzde..."

Afgan daha fazla konuşamadı çünkü boş midesinin içinde organik bir mikserle karıştırılmış olan içkilerin tümü ve biraz da safra, renk değiştirmiş olarak ağzından havalanmış, purolu adamın çenesine ve kadife ceketinin yakalarına konmuştu. Kozmik bilinç hakkında gereğinden fazla bilgi sahibi olan doğal liderle bilinçsizlik anıtı olan Afgan göz göze geldiler. Cohiba marka puronun ucundan duman yerine Afgan'ın biraz önce midesinde bulunan sıcak sıvılar sarkıyordu. En doğal tepki yakınlardaki ev sahibesinden geldi. Gülçin çığlık attı. Çığlıkların sayısı arttı. Bir iki gür ses duyuldu ama sahipleri kendilerininkinden daha gür sesler duyunca susmak zorunda kaldı. Çünkü bu kez piçler kovulmamaya kararlıydı. Sadece isteyerek terk ettiler, entelektüeller kümesini. Hakan çıkarken, birkaç şişeyi boynundan yakaladı. Damarlı bordo mermer zeminin üzerinden kayarak geçtiler.

Afgan, altdudağından sarkmasına rağmen kopmayacak koyuluktaki sıvıları parmaklarıyla temizlerken çenesini kıracak kadar büyük kahkahalar atıyordu. Çiğneyemeyeceği kadar büyük kahkahalar. Hakan, kollarıyla gövdesinin arasına sıkıştırdığı şişelerin markalarını anlamaya çalışıyor, Barbaros başını sağa ve sola sallıyor, Cenk de partinin verildiği evin sahil yoluna ışık saçan penceresine bakıp konuşuyordu:

"Oysa ben sizi seviyordum. Sizi, çocuklarınızı, onların çocuklarını, köpeklerinizi, çiçeklerinizi, balıklarınızı, afişlerinizi sikmek istiyordum. Neyse artık, bir başka sefere."

Cenk pencereden uzanan karanlık yüzlere doğru öpücükler yollarken, Barbaros yürümeye başlamıştı. Piçler güldü. Sonra biraz daha güldüler. Gülünecek bir şey kalmaması için yirmi adım atmaları yetti. Yüzleri bir morg tabelasına benzedi. Hakan dışındakiler ellerini ceplerine soktu. Sahil kaldırımında yürüdüler. Boğaz Köprüsü'nü gördüler. Üzerinden yüzlerce ışıklı hayatın geçtiği köprünün o an ikiye bölünerek yıkılması ve arabaların denize dökülen bir şelaleye dönüşmesi için yalvarabilecekleri bir muha-

tap düşündüler ama akıllarına bir şey gelmedi. Tanrı'yı unutmuşlardı. Onun da piçleri unuttuğu gibi.

Dura dura yürüdüler. Her duraklarında Hakan'ın yükü biraz daha hafifledi. Sabaha karşı Taksim Meydanı'na ayak bastılar. Evi olmayanlar için bir labirente dönüşen kentin binlerce adım attıktan sonra kaybolup dönülecek tek yeri olan meydanda siper almış ve bir nalburda satılan tüm sıvıların bağımlısı olan çocukların yanından geçip kendi siperlerine girdiler. Uyuşturucu ve seks eksenli, ilgilenmedikleri alışverişler için açık pazar olan parktaki geniş banklara kendilerini bıraktılar. Hiçbirinin ölmeye niyeti yoktu. Hiçbiri buharlaşıp yok olmayı düşünmüyordu. Sürdürdükleri hayat ne kadar zor olursa olsun kaçmayacaklardı. Çünkü piçlik kaçabilecekleri en uzak yerdi.

Gülçin'in şişeleri ve yanlarındaki sigara paketleri boşaldı. Kendileri dahil her şeyin içi boşaldı. Gözlerini kararttılar ve beş duyuya seslenen hayatın mutsuz ettiği her insan gibi yüzlerindeki görünmez tebessümle uyudular. Moskova'nın on iki katlı metrosu gibi derine indiler. En derinde Afgan vardı. Çünkü kusarak boşalttığı, içerek doldurduğu bir yükü vardı. Bu yüzden pantolonunun ceplerinde karıncalanan elleri hissetmedi. Tag Heuer'in Monaco modelinin ikinci el satış fiyatının karşılığı olan miktar on bir yaşındaki bir Bayburtlu tarafından üyesi olduğu bağımlılar çetesinin yapışkan ellerinde paylaşıldı. Aralarında ahşap yapıştırıcısı bağımlısı olan çetedeki çocukların elleri, bambaşka çocukların, maceralarını düzenli olarak takip ettiği Örümcek Adam'ınkiler kadar yapışkandı.

Gölgesi öğlene düşmüş bir saatte uyanan Afgan, çocuğun Bayburt doğumlu olduğunu bilmese de, ciritte üç puan kazanmak ve meydanın en ağır atlısı olduğunu kanıtlamak için ceplerini boşaltan cüce hırsızı bağışladı. Diğerleri de önemsemedi, çünkü o güne kadar aileleri ve dostlarından çaldıklarının yanında küçük tinerkeşin avucuna sıkıştırıp kaçtığı miktar bir kürdan kadardı. Sadece yemek artıklarını satın almaya yeterdi.

"Neyse, bendeki para biraz yeter. Bugünü çıkarırız."

Hakan hem konuşuyor, hem de işaretparmaklarıyla alnının iki yanına bastırarak, küçük daireler çiziyordu. Başı ağrıyordu. Kokuyordu. Üşüyordu. Acıkıyordu.

"Bir şeyler yiyelim."

Sokakta evsizlere benzeyecek kadar zaman geçirmemiş olsalar da, satın alındıkları günlerin en pahalıları olan giysileri kirlenmiş ve çivili banklara sürtünmekten hırpalanmıştı. Dikkatli incelendiklerinde, Nilay'ın evinden ayrıldıkları geceden beri piçlerin değiştiği anlaşılabilirdi. Daha yaşlı, daha zayıf, daha yoksul, daha yorgun ve daha sıradan görünüyorlardı. Farklıların seçilebildiği kalabalıktaki bir kaldırımda eskisi kadar dikkat çekmiyorlardı. Kadınlar, çocuklar, çöpçüler yanlarından geçip gidiyordu. Piçler, çevrelerindeki insanlar için, üzerinde yattıkları banklar kadar tanıdık hale geliyor ve Hakan'ın peşinden bir şeyler yemeye gidiyorlardı.

Herkes uyurken, emanetçiye gidip valizindeki son temiz tişörtü giymiş olan Cenk, zorlanmadan tekmeleyebileceği bir Coca Cola kutusuna vurup konuştu:

"Sanki her gün aynıymış gibi. Dün bu saatlerde de buralardaydık. İnsanın kapalı ya da açık havada yaşaması hiçbir şey değiştirmiyor. Evde de aynı, dışarıda da aynı. Evindeyken, her gün aynı saatlerde televizyondaki kanalları karıştırıyorsun, sokaktayken de her gün aynı saatlerde çöpleri karıştırıyorsun. Hiçbir fark yok. Hayat tek hoparlörü çalışan bir müzik seti gibi. Müziğin sadece bir bölümünü duyuyoruz. Diğer hoparlörden ne çıktığınıysa kimse bilmiyor. Hayat her anlamda monoton."

Barbaros, bir haftadır tıraş olmuyordu. Parmakları yanaklarında ve çenesinin altında gezdi. Barbaros'un da, parmaklarının da küçük geziden hiç memnun kalmadıkları, kısa sakalların biraz üstündeki gözlerin bakışlarından anlaşıldı. Genç adam, bir an önce sakallarından kurtulmak istiyordu. O an, kıyamet gününün, ilk doğacak güneşle başlayacağı bile açıklansa, Barbaros'un tek önemseyeceği sakalsız bir yüz olurdu. Çünkü evsizler gibi görünmekten çok korkuyordu. Bu gidişle öyle görüneceği ihtimalinin

yükseldiği aklına geldikçe iç organları görünmez eller tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordu. "Hiçbir zaman" dedi fısıldayarak, "hiçbir zaman bir evsize, bir yoksula benzemeyeceğim. Hiçbir zaman onlar gibi olmayacağım. Çünkü derim bile onlarınkinden değerli." Son cümlesini saç teli inceliğinde bir tebessümle söylemişti. Çünkü sol göğsündeki dövmeyi düşünmüştü. Lacoste'un logosu olan küçük timsahı on yedi yaşından beri derisinin üzerinde taşıyordu. Lacoste gibi, üst sınıfın en arka sıralarında oturanlara ait bir zevk markasına bağlanmış bütün insanları kendince aşağılamak için sadece sahte Lacoste'lar giyiyordu. Ama o güne kadar kimse bunu anlayamamıştı. Çünkü bir piç olarak üzerindekileri değerli göstermek için nasıl davranması gerektiğini daima bilmişti. Oysa meydandaki caddeyi Hakan'ın peşinden geçerken, kendisi farkında olmasa da, Barbaros'un giysilerinin sahteliği her adımında daha da belirginleşiyordu. Piçlerin dokunulmazlığı ağır ağır kalkıyor, kemiklerinin erime sesi duyulabilecek şiddete ulaşıyordu.

Sıcak ve sulu yemekler satan bir lokantanın vitrinine sıralandılar. Kızartma yağından sararmış camın ardından gördükleri ve metal kaplarda duran hiçbir yemeğin tavrını beğenmediler. İlk itiraf eden Cenk oldu:

"Burger King'e gidelim. Üç 'double cheese' yiyip iki litre Coca Cola içmek istiyorum."

Açık kahverengi bir sıvının içinde, ölü balıklar gibi duran tavuk parçalarını seyreden Hakan, "Evet" dedi, "gidelim ve karnımızı gerçek yemekle dolduralım. Kimyasal alaşımlarla dondurulmuş ve çözülmüş yağlı yemekler yemek istiyorum. Midemi delecek kadar asitli bir şeyler içmek istiyorum."

Barbaros için fark etmiyordu. Çünkü tek ihtiyacı, sigara ve içkiydi. Oysa Gülçin'in içkilerini idrara dönüştürüp üzerinden atmamıştı bile.

"Ben yemek hakkımı içki ve sigara için kullanmak istiyorum. Hiç aç değilim."

Afgan'sa çoktan Burger King'e doğru yürümeye başlamıştı.

"Hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"On double cheese..."

"Bizde double cheese yok."

"Ona mukabil ne varsa, on tane. Dört büyük boy kola. Sekiz büyük boy patates."

Lokantanın terasına çıktılar. Aylık sabit gelirleri olanlar, eşlerinin kazandıklarını harcayanlar, ailelerinin parasıyla yaşayanlar, yuvarlak ekmeklerin içindeki köftelere ulaşmaya çalışıyor ve dudaklarının civarını kirletiyorlardı. Tek boş masa, meydanı görüyordu. Oysa piçler artık meydanı görmek istemiyordu.

Bazı lokantalarda yemek müziği, bazılarındaysa yemek manzarası vardır. Yemeğin yetmediği insana, dinleyecek ya da seyredecek ürünler vermek gerekir. Burger King dünyaca tanınmış bir meydanın manzarasını kasalarından geçenlere sunar. Onlar da kabul eder. Ancak manzaranın kime ne hatırlattığı bu noktada önem kazanır.

Diğer müşterilerle piçlerin arasındaki bu hatıra farkını anlamak çok kolaydı. Çünkü meydanı gören bir masada oturmalarına rağmen, yürüyen yüzlerce insana, ilerleyen onlarca arabaya, Taksim'e sırtını dönmüş olanlar sadece onlardı. Gecelerini geçirdikleri yere bakarak yiyemezlerdi. Çünkü mideleri bulanırdı.

Piçler, tepsilerinin üzerindekileri kazımak üzere kollarını sıyırırken, Barbaros, elindeki torbadan çektiği bira kutusunun halkasını kopardı. Alkolik olamayacağını bilmesine rağmen elinden geleni yapıyordu. Uyumadan önce son, uyandıktan sonra ilk yaptığı işin içki içmek olmasına özen gösteriyordu.

Piçlerin alkol, uyuşturucu, tütün ya da ilaç bağımlısı olmaları imkânsızdır. Bedenin temel zayıflıklarına seslenen bu uyarıcıların kullanımı bile asgarî bir disiplin gerektirir. Oysa piçlerin disiplin anlayışı kreş çağındaki çocuklarınkilerle aynı düzeydedir. Piçlerin bağımlılığı, cerrah neşteri girmemiş bir ormanda yaşar. Çünkü onlar ölü doğmuş ikizlerini karınlarında taşıyan sakat çocuklara benzerler. Kendilerine ayna kadar benzeyen ancak ölü olan

bir piç taşırlar içlerinde. Bağımlılıkları onadır. Ne rehabilitasyon merkezleri, ne duygusal destekler, ne de vitaminler. İnsanın içindeki ölü ikizine bağımlılığının tedavisi yoktur. Tıbbî olarak piç bir kadavra, onu taşıyan insan da "Ben bir kadavrayım" diyendir. Piç, takip edilmesi zor bir hikâyedir.

Elindeki peçeteyle çenesine bulaşmış mayonezi silmeye çalışan Hakan bir yandan da konuşuyordu:

"Bir roman okumuştum. Müthişti! Şimdi, tam olarak konusunu hatırlamıyorum. Galiba XIX. yüzyılda geçen bir savaştaki çatışma anlatılıyordu. Üç saatlik bir çatışma. Bütün kitap onu anlatıyor. Kitabın ağır olduğunu hatırlıyorum. Yani en az beş yüz sayfaydı. Giden arabanın tamponuna takılmış gibi hikâyenin peşinden sürükleniyordun. Son sayfasındaysa şöyle yazıyordu: 'Bu roman yüz kelime kullanılarak yazılmıştır.' O cümleyi okuduğumda inanamadığımı hatırlıyorum. Tabiî doğruluğunu derhal kontrol ettiğimi de. Gerçekten de koca roman yüz kelimenin kombinasyonuyla yazılmış. Üstelik okurken, kesinlikle fark etmiyorsun. Hiçbir tekrarı yakalayamayacağın kadar güçlü bir hikâyesi var. Kelimelerin hiçbir önemi kalmıyor, sadece bir sonraki sayfada ne anlatıldığını düşünüyorsun."

Hayal ettiği romanı o kadar içten düşünmüştü ki ağzına götürdüğü patatesi ısırmamış, havada tutuyordu. Gözleri dalmış, romanın cümlelerini zihninde yazıyordu. Seçilmiş yüz kelimenin hangileri olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Ta ki birasını fark edilmeyecek aralıklarla yudumlayan Barbaros düşüncesini açıklayana kadar:

"Bir matematik probleminin çözümüne benziyor. Bir performans gösterisi gibi. 'Bakın, yüz kelimeyle neler anlatabiliyorum' demekten ibaret bir görgüsüzlük. Yeteneğini, soytarılar gibi sergileyen insanları çok salak buluyorum. Oysa gerçek yetenek insanlara gitmez, insanlar ona gelir. O durumda, sen yazmasan da, insanlar yüz kelimeyle bir başyapıt yaratabileceğini bilirler. Yoksa sirklerde iki elleriyle aynı anda resimler yapan palyaçolardan farkın kalmaz."

Piç olmanın, doğuştan gelen tek şartı herhangi bir alanda üstün yetenek sahibi olmak ve o alana ilgi duymamaktır. Boğuşarak ve ter dökerek sınırlı yetenekleriyle günümüz dünyasını ve insanlık tarihini inşa etmiş olanların yanında piçler sınırsız yeteneklerini harcayanlardır. Hırstan yoksun üstün yetenekli piçlerle, yeteneksiz ancak ihtiraslı insanların aynı havayı soluyan, aynı türdeki hayvanlar olduklarına inanmak çok zordur. Ancak dünya öyle bir oyun bahçesidir ki, herkes yasalar önünde eşit ve bir vatandaşlık numarası sahibidir.

"Bir vatandaşlık numaram var ama vergi numaram yok."

Tepsilerdeki ketçap döküntülerine bata çıka giden bir roman konusuna, en çok babasının Adana'daki işlerine duyduğu kadar ilgi gösteren Cenk ikinci kolasının plastik kapağına, birincideki pipeti alıp sapladı ve devam etti:

"Evet, benim bir vergi numaram yok. Sizin var mı?"

Afgan, bir soruyla yanıt verdi:

"Vergi numaran nasıl olmaz? Bugüne kadar kaç tane araba alıp sattın. Hatta o Taşucu'ndaki yazlık da senin üzerine değil miydi?"

Hızla içine çektiği kolanın asidinden az da olsa gözleri yaşarmış Cenk başını salladı:

"Hayır, orası kardeşimin üzerine. Ayrıca arabalar da benim değildi. Onların ruhsatı da babamın üzerineydi."

Birasını bitirmiş ve üstüne bir sigara yakmış olan Barbaros, arkasına yaslandı. İlgilendiği bir konu dönüyordu masada. Yavaş konuştu. Zevk aldığı her sohbette yaptığı gibi.

"'No taxation without representation.' 'Temsil yoksa vergilendirme de yok.' Demokrasilerdeki vergi sistemlerinde temel ilke budur. Evet, taşıt vergisi, katma değer vergisi ve buna benzer birkaç vergi ödedim. Ama hiçbir zaman gelir vergisi ödemedim. Bildiğim kadarıyla hiçbiriniz ödemediniz. Gelir vergisi, temel vergidir. Vergi tarihi onunla başlar. Kazandığının bir bölümünü, haklarının bir bölümünü devrettiğin, senin yerine seni korumakla sorumlu otoriteye verirsin. Ancak demokrasiler burjuvaların oyuncakları olduğu için kırılmasını engelleyen temsil sistemidir. Gere-

ğine inanmadığın bir vergiye temsilcin de inanmaz. Teoride yasama böyle işler. Şimdi, senin vergi yasası çıkaracak olan yasamada bir temsilcin var mı? Yok. Dolayısıyla ödeyeceğin bir vergi de yok. Bizler Meclis'in herhangi bir noktasında temsil ediliyor muyuz? Hayır. Demek ki vergi ödememiz için bir neden de yok."

Cenk, Barbaros'u dikkatle dinlemiş ve bir kez "Yok", bir kez de "Hayır" dışında duyduğu bütün cümlelerin sonunda "Evet" demişti. Belki Barbaros'un açıklaması kendi durumlarına çok uygun değildi, ama piçlerin hiçbir yerde temsil edilmedikleri de bir gerçekti.

Günümüz siyaseti hayvanlara göre düzenlenmiştir. Hayvanlarla iletişim kurmanın iki yolu vardır: kandırmak ve korkutmak. Bir piçi de kendisi dışında kimse kandıramayacağı ya da korkutamayacağı için siyaset onlarla ilgilenmez. Sadece bürokrasi peşlerine düşer. Ondan kaçmak için de adressiz olmak yeter. Piçlerin adresi olmaz. Olsa bile piçler –artık– orada oturmaz.

"Kolanı içmiyor musun?"

"Hayır, Hakan."

Hakan, Afgan'ın önündeki kolayı kendine doğru çekti ve on dakika içinde kent çöplüğüne çevirdikleri masaya baktı. Buruşturulmuş boş kâğıtlar, ters dönmüş ve yarım bırakılmış mayonez kutuları, içlerinde izmaritler taşıyan küçük ketçap tepeleri. Hakan'ın aklına Pekin geldi. Bir sonbahar tatilinde ailesiyle gittiği o kirli kenti düşündü. Çin Halk Cumhuriyeti'nin Birleşmiş Milletler'in gelişmişlik raporlarında kaçıncı dünya ülkesi olarak göründüğünü bilmiyor ancak anacaddelerin sırtındaki tek insan genişliğindeki sokaklara sıkışmış çocukları hatırlıyordu. Ancak kimsenin kimseyi yargılamaya hakkı yoktu. Zihnindeki düzenli bilgiler ve görüntüler, bir duygu bombardımanı alarmı üzerine sığınaklara girdi. Bir saniye sonra bombardıman başladı. Hakan'ın zihninin sokaklarında tek bir mantıklı düşünce kalmamıştı. Bir ton ağırlığındaki duygu bombaları düştü ve indikleri yerde kara delikler açtılar. Savaş bitti. Hakan'ın zihni duygularının işgali altına girdi:

"Kimsenin kimseyi yargılamaya hakkı yok!"

Hakan bağırmıştı ve farkındaydı. Barbaros, ikinci birasını yudumluyor ve bakışlarıyla terasta boş tepsi toplayan garsonları denetliyordu. Hakan'ın bağırmasıyla denetlemesini yarıda kesti:

"Kim kimi yargılıyor ki?"

"Fert başına düşen millî geliri on beş bin doların üstünde olan ülkelerin vatandaşlığına kapağı atmış ya da oralarda doğmuş ve Üçüncü Dünya ülkelerindeki sorunlar hakkında sanat eserleri veren bütün orospu çocuklarından bahsediyorum! Cezayir'deki iç savaş hakkında bir bok bilmeden filmler çeken Fransızlardan, Türkiye'den bir bok anlamadan kitap yazmaya çalışan Almanlardan, Orta Afrika'daki çocuklar için şarkılar besteleyen Amerikalı geri zekâlılardan bahsediyorum. Kimi nereye şikâyet ediyor bunlar? Kimi kime ifşa ediyorlar? Üçüncü Dünya ülkelerinde işlerin bombok gitmesi kimin suçu? O ülkelerde yaşayan polislerin mi, askerlerin mi, teröristlerin mi, siyasetçilerin mi, onlara oy verdiklerini sanan halkların mı?"

Barbaros, Hakan'ın tek kişilik gösterisini sergilediği sahneye, İtalyan tiyatrosundaki Harlequin gibi girdi. Harlequin adlı karakterin bir özelliği vardır. Seyirciler onu görüp duyabilir, ancak sahnedeki diğer karakterler varlığını fark edemezler. Sadece kendini duyup kendini gören Hakan da Barbaros'un konuştuğunu fark edemedi:

"O insanlar bir acı görüyorlar. Dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir nedenden kaynaklanan bir acı. Ve ellerinden geldiğince o acıyı anlatmaya çalışıyorlar."

Ama İtalyan tiyatrosunda hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir tesadüf sonucu Hakan sanki Barbaros'u duymuş gibi konuşmasına devam etti:

"Kendi hayatlarındaki acı eksikliğini, dünya üzerinde olan ancak kesinlikle 2002'de yaşamayan, miladî takvimi yüz yıl geriden takip eden insanların gözyaşlarıyla, kanlarıyla doldurmaya çalışıyorlar. Avrupa adındaki kıtanın sanatçılarının, şu önünüzde duran hamburger ve Coca Cola'yla mücadelesinin tek yolu eski kolonilerinin destekleyicileri olarak yanlarında durduklarını göste-

ren eserler yaratmak. Bu bir pazar payı savaşı. Ya Amerika gibi güç ve parayla payını yükselteceksin ya da Avrupa gibi kültürel ve insanî yolları deneyeceksin. 'Sizi anlıyorum' demek isteyen filmler çekeceksin. 'Geri kalmışlığınızı düzeltmenin yolları bize benzemekten geçer' diyen kitaplar yazacaksın. En azından Amerika'da bir ayının dürüstlüğü var. Ama Avrupa'da o bile yok. Çünkü nezaket ve 'Chanel No 5' gibi külçe kadar ağır bir parfüm hâlâ asaletin parçaları. Seçilen kelimeler ve kokular güzel. Ancak davranışlar bir tilkininki kadar çirkin."

Her anlamda duygularına esir düşmüş olan Hakan, ne demek istediğini anlatamıyor, kurduğu her cümlede varmak istediği analiz sonucundan uzaklaşıyordu çünkü Cenevre Sözleşmesi, duygularının umurunda değildi. Ama savaş esiri Hakan önemsemiyordu. Çünkü kendisi ne dediğini biliyor ve her zamanki gibi bu ona fazlasıyla yetiyordu. Barbaros da önemsemiyordu. Dostunun adsız kızgınlığının hangi karanlıklardan çıkıp geldiğini tahmin edebiliyordu. Ama en çok da, Burger King'in terasındaki masada konuşulan hiçbir konunun uzatılacak kadar önemli olmadığını biliyordu. Hakan, son birkaç dakikadır dört kişinin yerine cümleler kurduğu için, sustuğu anda bütün masa sessizleşti.

"Burada bira içemezsiniz. Lütfen çöpe atın ya da kalkın."

Barbaros, masaya düşmüş gölgenin sahibinin sağ omzunun yakınlarında olduğunu ancak konuşunca anlamıştı. Dört piç ayağa kalktı. Hakan, garsonsuz olmakla tanınan bir lokantada garsonluk yapan adama baktı. Genç değildi. Hakan da genç değildi.

"Ayrıca kürkleri ve derileri için avlanan hayvanlara acıyan insanlardan da nefret ediyorum."

"Ha?" dedi garson. "Ne dediniz?"

Cümle tekrarı yerine kapağı bardağından havada ayrılan buzlu kolayla karşılaşan garsonun gözleri açıldı. Üzerinde "Burger King" yazan tişörtü kolaya batırılmış gibi ıslandığı anda sol elmacıkkemiğine üç parmak değdi. Parmaklar, iki saniye önce içi buz ve kolayla dolu karton bardağı tutan Hakan'ın sol yumruğuna aitti. Şiddetin merkezinde Hakan'ın geri çekilen sol koluyla oluşan boşluğu Cenk'in sağ ayağı doldurdu. Ellerini bilinçsizce yüzüne doğru

kaldırmış olan garsonun sol böbreğine tekme attı. Tek bir ses duydular. Bekledikleri bir sesti:

"Haydi!"

Barbaros söylemişti.

Terastaki masaların manzara seven müşterilerinin, izlemekle karışmak arasında karar vermelerine zamanları olmamıştı. Onlar, böbreğine inen darbeyle bedeni yükselmiş, sonra da arkasındaki masanın üzerine alçalmış garsona şaşırmakla meşguldü. Çünkü bu bir refleksti ve karar mekanizmalarının devreye girmesi gerekmiyordu. Piçler, şaşırmış gözlerin arasından koşarak geçip merdivenin basamaklarına atladılar. Zemin kata indiklerinde sırtlarını kasalara verip insanlara çarpa çarpa lokantanın kapısını geçtiler. Durmadılar. Arkalarından sesler ve insan başları sarktı. Ama hiçbirinin de dört genç adamın peşinden koşmaya niyeti yoktu. Herkes, vatandaşlık görevini, devletin kendilerine sağladığı hizmetler oranında yerine getirerek, gerektirdiği kadar bağırdı.

Piçler meydanın kaldırımına çıktı. Önlerine düşen dar sokağın ağzını sağlarına ve sollarına bakmadan geçtiler. Piçler, en önde koşan Barbaros'u takip ediyordu. Elinde hâlâ bira kutusunu tutan Barbaros meydanın en büyük otelinin önünden geçerken, kaldırıma sarkmış kafeye doğru başını çevirdi ve ayakları yere çakılmış gibi durdu. Hemen arkasındaki Afgan ona çarpmamak için solundan geçti ve kaldırıma yanaşmış bir taksinin arka kapısına iki avucuyla yapıştı. Nefes nefese olduğu halde küçük nefesler alıp veren ancak göğsü bir tramplen gibi inip kalkan Barbaros, elindeki bira kutusu, terlemiş yüzü ve o an sahip olduğu her şeyiyle otelin kafesindeki bir adama bakıyordu. Adam da ona. Çevresinde, genç bir kadınla adamın oturduğu yuvarlak demir masayla Barbaros arasındaki uzaklık ses yükseltilmeyecek kadar azdı. Cenk ve Hakan, Barbaros'un iki yanında soluk soluğa durdular. Barbaros'un gözlerinin kızarttığı noktaya baktılar. Başlarını Barbaros'a çevirdiler. Onlar da tanımıştı kafenin en güzel kadınıyla aynı masada oturan adamı. Barbaros, boşta olan sağ elinin işaretparmağını boğazının soluna batırdı ve başını hafifçe sola çevirirken işaretparmağını boğazının sağına kadar derisinde gezdirdi.

Tek bir hamleyle işaretparmağını boynundan çekerek gırtlak kesen pantomimci gösterisini noktalamış oldu. Adam ayağa kalkmıştı. Farkında olmadan, sağ eli boğazına gitmişti. Kendisini tehdit eden gencin adını söylemek üzere ağzını açacaktı ki Barbaros kaldığı yerden koşmaya başladı. Piçler takip etti.

Cadde burkuldu ve meydandan koptu. Dört piç yokuş aşağı koştu. Caddenin adı Gümüşsuyu'ydu. Günün o saatlerinde güneşin parlattığı bir yoldu. Asfalt, gümüştenmiş gibi dururdu. Ağızları sadece nefes alıp vermeye yaradı. Konuşmadılar. Durdular. Dördü de ellerini dizlerine koydu. Öksüre öksüre tükürdüler. Caddenin sonundaydılar ve meydana dönmekten bahsetmediler.

Genç kadın, hâlâ ayakta ve eli boğazında olan adama sordu:

"Kimdi o?"

Adam elini boğazından yavaşça çekip indirdi ve kadının omzuna koydu. Gözleri Barbaros'un kaybolduğu ufuktaydı. Konuştu.

"Mükemmel hayatımdaki tek hatam... Oğlum."

Sahil yolunun kaldırımı yan yana yürüyen dört kişi tarafından kesilmişti. Onlardan hızlı adım atanlar önlerine geçmek için caddeye inmek zorunda kalıyordu. Kimse, babası ve babasının gözlerinin dibine bakarak yaptığı hareket hakkında Barbaros'la konuşmadı. Kimse bir şey sormadı. Barbaros da anlatmadı. Sadece Cenk bir ara kendi babasını düşündü. Yüzünü hatırlayamadığı adamı. "Belki de ölmüştür" dedi sessizce.

"Ne dedin?"

"Yok Barbaros, bir şey demedim."

Afgan, pantolonunun arka cebinden çektiği paketten aldığı sigarayı, karşılarından gelen bir yabancının çakmağıyla yaktı. Teşekkür etmedi.

"Herhalde yine hiç paramız kalmadı, değil mi?"

Soru Hakan'aydı.

"Şöyle tarif edeyim: o kadar çok paramız var ki çalışmıyoruz ve o kadar az paramız var ki çalışmıyoruz."

Cenk kollarını açarak durdu.

"Bir dakika."

Piçler de durdu. Kaldırıma et barajı kuruldu.

"Evet, çalışmıyoruz. Çünkü çalışmak istemiyoruz. Çünkü bunlara benzemek istemiyoruz."

"Bunlara" derken uzattığı sol kolunun ucundaki elle bir hilal çizmiş ve sahil yolunda olup da hilale dahil olan bütün insanları göstermişti. Piçler de hepsine bakmıştı. Devam etti:

"Bunlar ne yapıyor? Bilgi satıyor. Yetenek satıyor. Kendileri için saklamaları gereken her şeyi satıyorlar. Ama çalışmak sade-

ce bu değil. Paha biçilemeyecek, hiçbir bilginin erişemeyeceği değerde olan bir şey var: kol gücü. Bence derhal organize sanayi bölgelerinden birinde iş bulmalıyız. Ya da bir inşaatta."

Cenk iki saniye boyunca sustu.

"İnşaat olmaz. Bizi almazlar. Elli yerden elli adam tanımak gerekir. Ama bir fabrika olabilir. Ya da bir atölye. Sadece bedenlerimizi çalıştıracağımız, hiçbir karar almayacağımız, emirleri uygulayacağımız bir yer olabilir."

"Olabilir" dedi Afgan. "kol gücüyle çalışmak benim içi uygun."

"Fark etmez" dedi Hakan "yeter ki benden hayal gücü istemesinler."

Üç piç Barbaros'a baktı. Barbaros'un elinde iki metal parçası vardı. Yuvarlak metaller. Bozuk paralar.

"Haydi, gazete alalım."

"İşte bu ilan, tam bize göre! Kuru gıda fabrikasına vasıfsız işçi aranıyor."

Barbaros gazeteyi kapatıp iş arama seansına son verdi ve konuşmaya devam etti:

"Yalnız bir telefon lazım. Fabrikanın nerede olduğunu öğrenmek için telefon etmemiz gerek."

Oturdukları bankın çivilendiği kaldırımın karşısında bir büfe vardı.

"Gazeteyi ver" dedi Hakan, "ben adreslerini alayım."

Piçler, dostlarının telefon etmesini ve dönmesini beklediler.

"Tamam, konuştum. Ama biraz uzakta. Hiç para kalmadı. Yürümek gerekiyor. Fabrika Halkalı'daymış."

"Saat kaç?" diye sordu Cenk, ayaklarının önünden geçen çocuğa.

"Beş buçuk abi."

"Tamam, şimdi yürümeye başlasak beş ya da altı saat sonra orada oluruz. Geceyi oralarda bir yerlerde geçirir, sabahı bekleriz. Sonra da fabrika kapılarını açtığı anda işe başvururuz."

O kadar aptalca bir plandı ki, sadece piçler kabul edebilirdi. Banktan kalkıp yürümeye başladılar. Ulaşmaları gereken semti

bulmak için yabancılara sorular sordular. Sokaklardan, caddelerden geçtiler. Dinlendiler. Kentin beton sıcaklığının azaldığı çevre yollarına çıktılar. Dinlendiler. Yürüdüler. Konuşmadılar. Yürüdüler. Konuştular.

"Saat herhalde on iki olmuştur. Biraz dinlenelim."

Cenk üşümeye başlamış ve kurduğu cümleyi ağzından titreterek çıkarmıştı. Üç şeritli bir çevre yolunun bariyerlerinin yanından yürüyorlar ve gecenin içinde sadece kamyonların farlarını görüyorlardı.

"Tamam" dedi Afgan ve durdu. Eller uzatıldı ve Afgan'ın dağıttığı sigaralar toplandı. Çakmak ya da kibritleri olmadığını sandıkları süre içinde ölmeyi istediler ama Cenk, Adidas eşofman üstünün iç cebinde katlanmış bir kibrit kutusu buldu. Dirildiler. Sigaralarını ateşleyip dumanlarını kamyonların ayarsız farlarına üflediler. Ağır vasıta şoförleri iki ayakları üzerinde duran canlılar görmeye alışmadıkları bir nokta ve saatte dört sigara ucu görünce kornalarına bastılar. Piçlerin ne sattıklarını anlamaya çalıştılar. Ama bariyer kenarı çocuklarıyla göz göze gelemeyince hiçbir alışverişin söz konusu olmadığını anladılar. Sigaralar sessizce yendi, hazmetmek üzere adımlar atıldı.

Bir kentin uçları arasında yürüyerek yol almak, tabanları şiştikçe yerden yükselen bir insana birinci saatte gezinti, ikinci saatte spor, üçüncü saatte savaş, daha sonraki saatlerde yenilgi gibi gelir.

Üzerinde "Halkalı" yazan tabelayı gördüklerinde güneş de gözlerine girdi. Çevre yolundan kurtulup Halkalı sapağına yakalandılar. Yorgunluk ve açlıktan ötürü konuşmayan piçler fabrikayı, çevre insanları ayaklanana kadar bulamayacaklarını anladı ve gördükleri ilk ağacın altındaki çimlerin üzerine yattılar. Aradıkları semti başlatan kavşağın yakınlarındaki tek parkta uyudular. Oysa çamur mevsimindeydiler. Parkların uyunamayacak kadar kahverengi olduğu bir ayda.

"Uyuyamıyorum. Üşüyorum."

"Ben de" dedi Afgan. Yanında bir salyangoz gibi yatan Cenk'e bakmadan.

"Sence kaç saat vardır, fabrikanın açılmasına?"

"Ekmek kamyonları geçtiğine göre, en fazla bir saat."

"Biliyor musun Afgan, ben bu fabrikada gerçekten çalışabilirim. Kendimi gerçekten iyi hissedebilirim. Tek istediğim, işin bir şeyleri kaldırıp indirmekten ibaret olması. Olabilecek en basit işi yapmak istiyorum. Eğer öyle bir iş verirlerse dünyanın en mutlu adamı bile olabilirim. Kendimi kandırmıyorum. Gerçekten de mutlu bir insan olurum."

Cenk, anlattıklarının ateşiyle ısınmış ve olduğu yerde doğrulup oturmuştu. Çamurlanmış paçalarına bile bakmadı çünkü tek gördüğü, bir hangarda, isten ve makine yağından simsiyah olmuş bir Cenk'in ağır demir parçalarını kaldırıp bir kasaya yerleştirdiği sahneydi. Sahneye Afgan girdi:

"Hatta bir han odası bile tutabiliriz. Çok az, ama çok az bir parayla yaşarız. En kötü sigarayı içeriz. İçkiyi bırakırız. Ya da belki çok seyrek içeriz. Bir han odasında yaşarız. Bizi tanımayanlarla dolu bir handa. Hayatımızda sadece işimiz olur. Akşam odamıza dönünce o kadar yorgun oluruz ki hiçbir şey düşünmeden yatar uyuruz."

Afgan nefes almak için durduğunda Cenk devraldı hayalin dümenini:

"Yedi gün çalışırız. Günde on iki saat. Belki on dört. Her gün aynı kıyafeti giyeriz. Kirleniriz. Yıkanırız. Zaman geçer. Hiçbir şey gelmez aklımıza. Sadece ağır demir parçalarını bir yerden diğerine taşırız. Bazen çekiçler alıp elimize, sıcak demirlere vururuz. Öğlenleri bir ekmeğin içine serpiştirilmiş beyazpeynir yeriz. Hayvan gibi yeriz. Litrelerce su içeriz. Terleriz. O kadar çok çalışırız ki yaşadığımızı unuturuz."

Cenk ve Afgan, aydınlanmış gökyüzünde çevirdikleri filmi, yüzlerindeki o güne kadar görülmüş en temiz tebessümle izlediler. Nabızları hızlandı ve diğerlerinin gözkapakları kalkana kadar bulutlar, gri gökyüzünde rol yaptılar.

Hakan kalkmış, üzerindeki kurumuş çamurları, pantolonuna to-

kat atarak temizlemeye çalışıyordu. Bir yandan da söyleniyordu:

"Niye uyandırmadınız? Geç kalacağız. Haydi Barbaros, kalk, yürü, gidiyoruz."

"Kime bakmıştınız?"

"8 Alemdar 0"ın girişine benzeyen geniş bir boşluğa adımlarını atmışlar ve birkaç dakika boyunca çevrelerini incelemişlerdi. Sorusuyla beraber, küçük fabrikanın içlerinden kendi yaşlarında bir adam gelmişti. Ancak sorusunun duyulmadığını düşündü ve tekrarladı:

"Kime bakmıştınız?"

Sözcülüğü şimdilik Hakan yapacaktı:

"Biz ilan için gelmiştik. Gazetedeki ilan için."

İlkokulun dördüncü yılından beri babasının atölyeden fabrikaya terfi etmeye çalışan işyerinde günlerini geçirmiş genç adam şaşırdı ama belli etmedi. Çünkü işin satış bölümüyle de ilgileniyor ve yüz ifadesini gizlemeyi biliyordu. Ama emin olmak istedi:

"İşçi ilanı için mi geldiniz?"

"Evet" dedi Hakan, "vasıfsız."

Bırakmaya başlayalı beş gün olan bıyığının altındaki dudakları açılan adam, kararını vermişti. Biraz ilerisinde duran masanın arkasındaki tahta sandalyeye oturdu. Piçler attıkları ilk adımlarda kalmışlardı. Gördükleri belki hayal ettikleri fabrika değildi ama bir hangar büyüklüğündeki yerin ilerilerinde aşağı ve yukarı çıkan merdivenleri görebiliyor ve o basamakların gittiği yerlerden gelen demirin demire çarpma sesini duyuyorlardı.

"Yalnız, iş biraz ağır. Kazanları kaldıracak, indirecek adamlar arıyoruz. Haftanın yedi günü çalışılıyor. Sabah sekiz, akşam sekiz. Asgarî ücret veriyoruz. Keşke daha çok verebilsek ama ancak bu kadar. Anlayacağınız hayli ağır bir iş."

Afgan'ın gözleri büyüdü:

"Tamam! Yaparız. Şartlar bize uygun."

Üniversitede teknik ressamlık eğitimi görmüş olmasına rağmen kurduğu yeni ailesi ve kendisini büyütene sahip çıkmak için babasının fabrikasını çalıştırmak zorunda kalmış olan genç adam

verdiği karardan bir kez daha emin oldu.

"Peki. İsimleri alayım."

Önündeki kâğıtta bir liste vardı. En alta "22" yazıp bekledi. Hakan, adını ve soyadını söyledi. Ağzından çıkanlar "22"nin yanına yazıldı.

"Nerelisin?"

Hakan yanıt verdi. Yalan söyledi, çünkü nereli olduğunu bilmiyordu.

"Doğum tarihi?"

Hakan yanıt veriyordu ki "Aya, güne gerek yok" cümlesi üzerine sadece doğum yılını söyledi.

Diğer piçler de numaralandılar ve söyledikleri, listeye kaydedildi. Piçlerin kelime haznelerinin kendininkinden daha geniş olduğunu çoktan anlamış olan genç adam konuştu:

"Telefon?"

"Yok" dedi Hakan, "bakın, bizim bu işe ihtiyacımız var. Hatta hemen başlamak istiyoruz."

"Yok" dedi fabrikanın ikinci patronu, "kusura bakmayın. Hemen karar veremeyiz. Size haber vereceğiz. Bana bir telefon numarası verin."

Barbaros genç adamın ne düşündüğünü "Kime bakmıştınız?" derken seçtiği tondan anladığı için o dakikaya kadar konuşmamış ancak küçük komedinin daha fazla sürmesini istemediği için de soruya yanıt vermek zorunda kalmıştı. Deren'e verdiği telefon numarasını iki kez ve ağır ağır, yüksek sesle tekrarladı. Diğer piçler Barbaros'a baktılar. Barbaros saç teli inceliğinde bir baş sallamasıyla hiçbir zaman hiçbir işe alınamayacakları gibi binlerce kelimelik açıklamalar gerektiren bir gerçeği dostlarına anlattı. Hangar benzeri fabrikadan sokağa döküldüklerinde, arkalarından bakan genç patron ekşi ekşi tebessüm etti. Piçleri reddetmesinin üç nedeni vardı: işçi ve patron doğasına aykırılığı. Hiçbir işçi patronundan daha patron gibi duramazdı. Durursa, söz konusu ikilinin içinde bulunduğu işletme kısa sürede karışırdı. Sadece kas gücünün çalıştırıldığı iş için gereken dayanıklılığın piçlerde var olmadığını düşünmesi. Ve son olarak, bir dakika önce kar-

şısına dizilmiş insanların sıradan hayatlarına garip heyecanlar katmak isteyen zenginlere benzemesi. Oysa dört piç de karaktersiz, dolayısıyla her biçime girebilecek, bir patronun hiçbir sorunla karşılaşmadan emirler yağdırabileceği işçilere dönüşebilecek yapıdaydı. Oysa beyinleri ancak altı kilo etse de dört piç iki yüz kilonun üstünde kas ederdi ve var olan en ağır işin altına girmek için gereken dayanıklılık bile, onların sadece hayatta kalabilmek için sergilediklerinin yanında doğum günü pastasındaki mumları söndürmek gibi kalırdı. Ve son olarak, piçler günün her saatinde farklı görünürlerdi: zengin, yoksul, aptal, zeki... Sonuçta genç işadamı yanlış bir karar vermiş ve hiçbir zaman tahmin edemeyeceği nedenlerden dolayı köle olmayı kabul etmiş dört kişiyi sömürme fırsatını kaçırmıştı.

"Siktir! Orospu çocuğu! Sanki bizden daha iyisini bulabilecekmiş gibi!"

Hakan, kimsede sigara kalmadığını öğrenince daha da sinirlendi:

"Siktir!"

Barbaros'un tebessümü de en az genç patronunki kadar ekşiydi:

"Bulur" dedi, "bizden çok daha iyisini bulur. Her yer onlarla kaynıyor. Herkes bizden iyi."

"Oysa" dedi Cenk, "bu sabah Tanrı'yla bir anlaşma yapmıştım. Eğer bu işe kabul edilseydik, ölene kadar çalışacaktım. Kazandığım her Türk lirasının yarısını kimsesiz çocuklar için harcayacaktım."

Afgan güldü:

"Ben artık Tanrı'yla görüşmüyorum. Birbirimize karışmıyoruz. İlişkimiz tamamen kesildi."

Dünya üzerindeki yaşıtlarının yarısı gibi "Tanrı var mı, yok mu?" sorusunu hiçbir zaman sormamış olan piçler, Tanrı'nın var olduğunu bilir ancak ona inanmaz ve kulları olmayı reddederler. Tanrıtanımazların aksine Tanrı'yı bilir ama tanımazlar. Tanrı'nın yaratıklarını hatalı bulurlar. Tanrı'nın çalışma tarzını beğenmezler.

Dolayısıyla O'nunla hiçbir ilişkilerinin olmasını istemezler. Tanrı'nın varlığını bilen ancak ona isyan etmiş Şeytan'la da hiçbir benzerlik ve ilgileri yoktur. Çünkü piçler güvenmedikleri Tanrı'ya karşı savaşmazlar. Piçler ve Tanrı birçok konu hakkında farklı düşünür. Ancak piçler bu görüş ayrılığını kine dönüştürecek kadar konuyu önemsemezler. Oysa Tanrı'nın bu olgunlukta olduğunu düşünmez ve kendilerinden nefret ettiğini bilirler. Ancak Tanrı'nın adlarına biçtiği hiçbir cezanın vereceği acının kendilerine ısmarladıklarından daha koyu olamayacağını da bilirler. İki ayağı üzerinde sürünen hayvanlar olarak cehenneme sadece bronzlaşmak için gideceklerinden emindirler. Ayrıca, sadece İslam dininde bile doksan dokuz adı olan bir varlığın çok kalabalık olduğunu düşünür ve layık oldukları mutlak yalnızlığın Tanrı'nın evrenini reddetmekten geçtiğine inanırlar. Ruhlarını yaratmış olduğunu bildikleri halde Tanrı'nın beceriksizliğine ortak olmamak için O'nu umursamaz, aralarına almaz ve kendileriyle oynatmazlar. Yaratılmış evrenin içinde bir araya getirilmiş insan, dünya ve hayatın hiçbirini heyecan verici bulmayan piçler, "Hayatın anlamı nedir?" olan insanlığın temel sorusunun yanıtını merak etmez ve aramazlar çünkü hayatın anlamının da en az hayatın kendisi kadar aptalca olduğunu bilirler. Sorunun yanıtının iyilik, sevgi, aşk, dostluk, inanç gibi insanî erdemlerden biri olabileceği ihtimaliyle alay ederek zaman geçirirler. Çünkü Tanrı, insan, dünya ve hayatı öylesine amatörce bir araya getirmiştir ki insan, dünya ve hayattan nefret etmiştir. Evrenin büyük bir yatırım olduğunu kabul eden piçler, bunun ölü bir yatırım olduğunu da bilirler. Doğanın ve organizmaların mükemmel işleyişlerinin, Discovery Channel'daki hayvanî mucizeler gibi komik gösterilerin bu yatırımı kurtaramayacak kadar zayıf girişimler olduğuna inanırlar. Piçlere göre Tanrı iyi niyetlidir ama yaratmak da iyi niyetten fazlasını gerektirir.

İşçiler gördüler. Yanlarından, önlerinden, arkalarından geçen. Düşük yüzlü insanlar. Kamburları yüzünden başları ters dönmüş baykuşlara benzeyen insanlar. Acelesi olanlara yol verdiler. Kim-

senin işine geç kalmasını istemediler. Aynı kaldırımda yürüdükleri insanların aksine hiçbir sosyal güvenceleri yoktu çünkü ne SSK, ne Bağ-Kur, ne Emekli Sandığı ne de özel bir sağlık sigortası firmasının ilgi alanına giriyorlardı. Hastalandıklarında satın alacakları ilaçların yüzde seksenini devlet hiçbir zaman ödemeyecekti. Devletle ilişkileri, Tanrı'yla aralarında olana benziyordu. Devlet ya da örgütlü herhangi bir kurumla ilişkiye girmek bir piç için sadece utanç vericiydi. Devlet ve piçler farklı gezegenlerde farklı yönlere yürüyorlardı. Devlet nereye gittiğini biliyordu ama piçler nereye gittiklerini bilmeden yürüdüler. Soracakları tek bir adres bile olmadığı için de kaybolmadılar. Afgan, pantolonunun derinlerinde biraz bozukluk buldu ve bir bakkala girip tuzlu ayçekirdeği aldı. Yüz gram. Bir zil sesi duydular. Sonra yok oldu ama hafızalarına güvenip sesin geldiği sokağı buldular. Bir ilkokul gördüler. Mavi demir parmaklıkların ardındaki bahçesinde küçük insanların durduğu, koştuğu bir okul. İki de bank gördüler. İki kişilik banklar. Bölündüler. Ayçekirdeklerini de bölüştüler. İlkokul öğrencilerine bakarak çekirdekleri dişleriyle ayıklayıp yemeye başladılar.

"Çocuklar..." dedi Barbaros.

Hakan, bir folklor figürünü tekrar eden ve kol kola girmiş üç küçük kıza bakıyordu.

"Evet" dedi, "çocuklar... Belki onlar..."

Cümlesini tamamlamadı çünkü söyleyeceklerinin eskiliğine ve saçmalığına güldü. Kim bilir kaç bin yıldır insanın sadece çocuğundan umudu vardı? Sırf boyu bir metrenin altında diye dünyayı cennete çevireceğine inanılan kaç çocuğun başı "Sizler her şeyi değiştireceksiniz" cümlesi eşliğinde okşanmıştı? Hakan düşündü. Cümlesinin sonunu değiştirdi:

"Belki onlar kendilerini bizden daha da kötü hissedecekler."

"Kötü değil" dedi Barbaros, "aptal, aldatılmış, dolandırılmış, kandırılmış. İşte böyle hissedecekler. Tabiî bunu sadece açıkgözler hissedecek. Diğerleri dünyayı döndürmekle meşgul olacaklarından farkına bile varamayacaklar. Aynı şimdi olduğu gibi, bu çocuklar da her işleri, duyguları, düşünceleri yarım kalmış olarak

ölecekler. Tama varamayanlar sürüsünün itaatkâr üyeleri olarak kimliklerinden televizyonlarına kadar her şeyin oyuncağı olacaklar. Oysa şimdi onlara, bak! İyiler. Koşuyorlar, düşüyorlar, gülüyorlar, umursamıyorlar, çünkü bilmiyorlar. Şu an için dünya onlar için bir oyuncak. Ama bir gün gelecek ve onlar da hepimiz gibi bir oyuncak olacak."

Artık birbirlerini dinlemiyor ve sadece konuşuyorlardı. Sıra Hakan'daydı:

"Bir roman okumuştum. Yıllar önce. Korkunç bir kitaptı. Her sayfası dikenli tel gibi olan bir kitap. Hiçbir şeye inanmadıkları için insanları öldüren ve kendileri dahil her şeyi tüketen çaresiz iki insanın hikâyesi. Kitap bitiyor ve ikinci bir kitap başlıyordu. Birinci kitaptaki, insan felaketleriyle dolu, hilkat garibesi ruhların kol gezdiği hikâye çocuklar için bir masala dönüştürülerek anlatılıyordu. Yazan insanın gerçekten de bir dâhi olduğuna inanmıştım. Çünkü bir çocuğa kendini tüketme isteğini, mutlak inançsızlığı anlatmak için doğru kelimeleri bulmak ve bütün bunları bir masal kılıfına sokabilmek bana üstün bir yeteneğin eseri gibi görünmüştü."

İki metre sollarındaki bankta, ayçekirdeği kabuklarının çatlama gürültüsü eşliğinde başka bir konuşma vardı. Cenk kendinden bahsediyor, Afgan da, gözleri patlak bir topun arkasında koşan yedi yaşındaki bir çocuğun peşinde, dinliyordu.

"Hiç hatırlamıyorum. Bunların yaşındayken ne yaptığımı, nasıl bir çocuk olduğumu, ilk aşkımı, ilk öpücüğümü, öğretmenlerimin yüzlerini, arkadaşlarımın adlarını, hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Sanki dünyaya dün gelmiş gibiyim."

"Ben" dedi Afgan, "sekse dair olan her gelişim aşamamı hatırlıyorum. Dokuz yaşımdayken odamın penceresine çırılçıplak yanaştığımı ve birilerinin beni görebileceği ihtimaliyle heyecanlandığımı hatırlıyorum. Onun dışında benim için de karanlık o günler. Ama hiçbir ayrıntıyı hatırlamadığım için de kesinlikle üzülmüyor ya da sinirlenmiyorum. Geçmiş umurumda değil."

Afgan âşık olduğu tek kadını hatırladı ve kalbiyle beyni arasındaki tünelde yaşayan kadının hayalinin Doktor Frankenstein'ın o

meşhur yaratığı kadar canlı olduğunu fark etti. O kadın Afgan'ın kalbini saran zarı yaşadığı müddetçe soyacak ve dokunduğu ilk eti yiyecekti. O kadın, Afgan ne yaşıyor olursa olsun, genç adamın kalbini yiyip bitirecekti. Çünkü Afgan gerçek bir piç gibi âşık olmuştu. Gerçek bir piç gibi âşık olmanın tek tedavisi ölümdü. Kadının değil, piçin ölümü.

Cenk dudaklarının ucundaki siyah kabukları başını hafifçe sağa çevirerek boşluğa tükürdü. "Biliyor musun" dedi, "şu an çok üzgünüm. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Bağıra bağıra, kafamı şu demirlere vura vura. Ama bunları yapacak kadar kendimden geçemeyeceğimi de biliyorum. O kadar üzgünüm ki ağlayamayacak bir haldeyim. O kadar mutsuzum ki dondum. Aklıma *Pal Sokağı Çocukları* geldi. Boylarından büyük onurları olan çocukların hikâyesinin anlatıldığı o kitap."

Afgan, içindeki tüneli genişleten kadının daimî kazma kürek gürültüsünü bir süreliğine kısıp sordu:

"Neden?"

"Çocuklar. Yaptığım hiçbir hatayı yapmamış olan bir sürü çocuk. Bana hiç benzemiyorlar. Benim gibi olmayacaklar. İsteseler de olamazlar. Çünkü her hayat kişiye özeldir. Ama ben hiç bu çocuklar gibi koştum mu, oynadım mı, güldüm mü, bilmiyorum."

Ziller çaldı. Okul binası çocukları yuttu. Ziller çaldı. Okul binası çocukları kustu. Yüz gram ayçekirdeğinin kabukları bir bataklık gibi bankların çevresini sardı. Ölü böcekler gibi piçlerin ayaklarının çevresine yattılar. Ama o ayaklar hareket etmedi, çünkü saatlerce çocukları izleyen sahipleri vardı. O güne kadar gördükleri en acı veren filmi izler gibi. Bazen güldüler. Çünkü çocuklar onlara güldü. Topları parmaklıkları aşıp sokağa taştı ve Cenk sadece o zaman ayağa kalkıp topu küçük sahiplerine iade etti. Diğer piçler de ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Çünkü daha fazla çocukların büyümesini izlemek istemiyorlardı. Çünkü akıl sağlığı yerinde hiçbir insanın midesi bir insanın büyümesini izlemeyi kaldıramazdı. Siyah saçlı bir oğlan arkalarından el salladı. Bir saniyeliğine ardına bakan Hakan tesadüfen gördü sallanan küçük eli. Omzunun üstünden kendi avucunu gösterdi. Piçler dönme-

mek üzere okuldan uzaklaştı. Çocuklar geride kaldı. Önlerini bir sokak kesti. İçine girdiler ve çocuklar görünmez oldu. Dönülüp bakılsa da görülemezlerdi. Piçlerin çocuklukları gibi.

Piçler tek kişilik ailelerdir. Anne, baba ve çocuğu tek bedende yaşatırlar. Aile boyu insanlar olan piçler, ruhlarının ceplerinde taşıdıkları anne, baba ve çocuğa özgü acı, kaygı ve zevkleri eksiksiz hissedebilirler. Daimî çocuklar olarak babaları gibi kendilerini cezalandırır, anneleri gibi kendilerini affederler. Biyolojik aileleriyle ilişkilerinin karmaşıklığı "anne, baba ve çocuk" üçlüsünü eritip içmelerine neden olmuştur. Çünkü enselerindeki delikte çelik bir tıpa vardır ki bunun adı ailelerinin hayal kırıklığıdır. Çelik tıpanın acısını dayanılabilir kılan da piçin içindeki ailedir. Her piç hayalindeki aileyi kurar ve sonsuza dek mutlu yaşamak ister. Oysa psikoloji kitaplarına göre kişinin ailesini zihninde yaratması bir hastalık, sonsuza dek mutlu yaşamak da edebiyat kitaplarına göre masaldır. Ancak bilindiği gibi piçlerin kitaplarla arası birkaç kilometreden fazladır.

Piçler açtı. Piçler kirliydi. Ter, toz ve çamur kokuyorlardı. Üşüyorlardı. Ama gülüyorlardı. Çünkü bedenlerini kent merkezine yaklaştıran bir kamyonun damperinde, yürümeden ilerliyorlardı. Birbirine yapışmış tellerden yapılmış değersiz taçlara dönüşmüş saçları rüzgârda dalgalanan ağır kumaşlara benziyor, asla utançtan değil ancak soğuktan yüzleri kızarıyordu. Kamyon, çevre yolunun kente uzanan bir sapağının dudaklarında durdu. Piçler yola atladı. Sapağın ağzından girip, çıkılacak bir burun aradılar. Burun, kaldırılmış başparmaklara duran bir minibüs biçiminde yaklaştı.

"Biz Taksim'e gitmeye çalışıyoruz."

"Biz de oraya gidiyoruz, atlayın."

Başını bir anlığına piçlere çevirmiş olan şoförün bıyıkları altdudağını, gözlüğü de yüzünün yarısını gizliyordu. Orta yaşlardaydı ve hayatındaki her şeyin de ortasındaymış gibi duruyordu. Yanındaki koltukta çirkin ve sarı bir montun içinde kaybolmuş, uzun, kızıl saçlı bir kadın vardı. Piçler minibüsün raylı kapısını kaydırıp koltuklara yerleştiler. Hakan teşekkür etti.

"Önemli değil dostum. Keyfinize bakın."

Barbaros, yanında oturan Cenk'in kulağına fısıldadı:

"Dostumuz komünist."

Cenk başıyla onayladı ve güldü.

Şoför ancak yirmi kilometre dayanabildi. Dikiz aynası ve içinde gördükleriyle konuşmaya başladı.

"Öğrenci misiniz?"

"Evet" dedi Afgan, "öğrenmenin sonu olmadığına göre ölene kadar öyleyiz."

Kadın oturuşundan ötürü vücudunu zorlayan bir dönüşle Afgan'a, alınmamış kaşlarını kaldırarak baktı. Adam gülerek devam etti:

"Doğru dostum. Doğru."

Entelektüel birikimini üzerlerine dökecek düzeyde birilerini minibüsüne aldığı için kendini iyi hissetti. Entelektüel birikim zehirli atıklara benzer. İlk alıcıya tereddütsüz verilir. Damper kalkar ve ilk uygun görülen kişinin başından aşağı bilgiler, görüşler yağmaya başlar. Piçlerin komünist olduğuna inandıkları şoför konuşmaya başladı. Anlattıklarına bakılırsa yanılmamışlardı. Zaten piçler, kendileri dışında kimse hakkında yanılmazdı. Piçler dinledi, şoför konuştu. Piçler eğlendi. Cenk üzerinde, "Komünist olmak için 0 900 1917 1917'yi arayın! Daha ne bekliyorsunuz, arayın!" yazan bir tişört hayal etti. Afgan komünizmin şoföre ne kadar para getirdiğini soracaktı ki sustu. Hakan, adamın bir üretim aracı olarak değerlendirebileceği karısını, halkla paylaşmak üzere otostopçu erkeklere sunmak için yollarda minibüsüyle dolaştırdığını düşünerek güldü. Barbaros adamla her konuda aynı düşünceyi paylaşıyordu çünkü o bir Birleşmiş Milletler genel sekreteriydi. Minibüs durdu. Kimse üşenmedi ve herkes tokalaştı. Hatta yolculuk boyunca ağzını aralamamış olan kadın bile konuştu:

"Kendinize iyi bakın!"

Barbaros trafiğe karışan minibüsü gözleriyle takip ederek güldü:

"Paramız olsa yoğurt alırdık. Çünkü gerçekten kullanma tarihleri geçmiş! Zehirlenmiş olabiliriz."

Hakan kahkahalarının arasında konuşmaya çalışıyordu:

"Fark ettiniz mi, 'inşallah' kelimesini asla kullanmıyorlar. 'Umarım' diyorlar. Gerçekten de bambaşka bir zamanda yaşıyorlar."

Kahkahaları duruldu.

"Ama yine de söyledikleri her kelimeye inanıyorlar. Ve bu onları tutarlı yapıyor. Ki bu da onları idealist ve doğru insanlar yapıyor."

Tam ciddi bir konuya gireceklerdi ki Afgan kollarından çekip durdurdu:

"Tutarlı insanlar ne tutar?"

Bacaklarının arasından sarkan her şeyi avuçladı:

"Mesela bunu tutarlar mı?"

Cenk dağılan konuyu özetleyip öldürdü:

"Komünistler, faşistler, demokratlar, liberaller, bütün siyasî fanatikler, hepsi de ibne. Biliyorum çünkü dünyadaki tek normal erkek benim!"

Afgan, cümlelerini bitirmiş ve yürümeye başlamış olan Cenk'in arkasından fısıldadı:

"Çok ama çok gizli eşcinsellik!"

Cenk derhal durup döndü. Daha önce erkeklerle öpüşmüştü ama gizli eşcinselliğin bununla ilgisi olmadığından emindi:

"Gizli eşcinsellik teorisi eşcinseller tarafından uydurulmuştur. 'Önemli olan ruh güzelliğidir' lafının çirkinler tarafından uydurulduğu gibi. Kendilerini yalnız hissetmemek ve insanların aklını karıştırmak, onları kışkırtmak için buldukları ibnece bir teoridir."

Afgan gülümseyerek konuştu.

"Biliyorsun: gizli eşcinsellik teorisine göre, ne kadar reddedersen o kadar eşcinselsindir."

"İşte" dedi Cenk, "teorinin ibneliği burada. Homofobik bir insana gizli eşcinsel yakıştırmasını yapmak, bir Nazi'ye 'gizli Yahudi' demekle aynı şey!"

İnsanlar içinde bulundukları şartların farkında oldukları sürece onları değerlendirebilir ve kendilerine acı verecek olayların gerçekleşmesini engelleyebilirler. Ancak piçler, içinde bulundukları hiçbir şartı değerlendiremeyecek kadar önemsiz konular hakkında konuşur ve düşünürler. Dünyaya düşünmek için gelmişlerdir. Açlıktan kaynaklanan tansiyon düşmesini, soğuktan uyuşmuş parmak uçlarını, geceyi nerede geçireceklerini, yürümekten parçalanmış tabanlarını önemsemeyen piçler, komünistler, eşcinseller, fahişeler, arabalar, müzik setleri, spor markalar ve sözlükteki her kelime hakkında konuşabilirler. Onları kendileri için tehlikeli yapan bu bilinçsizlikleri, zihinlerini mesken tutmuş düşünceleri, içinde bulundukları şartlardan daha çok önem

semelerinden kaynaklanır. Piçlere göre, onlar konuşurken dünya durmalı, insanlar her ne yapıyorlarsa bırakmalı ve söylenenleri dinlemelidir. Çünkü piçler konuşarak ölür. Diğer insanlarsa ölürken dua eder. Komünistler de "Umarım..." der.

Kentin caddeleri, araba farları ve kırık camlı sokak lambalarıyla aydınlanıyordu. Çalışan insansa asla patronu kadar zenginleşemeyeceğini bildiği için hayal kuruyordu. Bu hayalde patronunun da üyesi olduğu bir tarikata giriyordu. Örgüt içinde hızla yükseliyor ve patronunun da dahil olduğu yüzlerce kişinin ruhanî lideri oluyordu. Mesai saatlerinde yüzüne doğru sallanan işaretparmağını taşıyan el ve emirler fırlatan dudakların sahibi olan patronu, mesai saatleri dışında bunlarla ayaklarını kavrıyor ve öpüyordu. Şeyh çalışanının ayaklarına kapanan mürit patron hayali eve dönerken zamanın hızlı geçmesini ve caddelerdeki karmaşayla ilgilenmemeyi sağlıyordu. İnsanın damlaya, insanların ırmağa dönüştüğü saatlerdi. Hayatla savaşlarına bir sonraki sabah kaldıkları yerden devam etmek üzere siperlerine çekiliyorlardı. Bazı binalar boşalıyor, bazıları doluyordu. Asansörler, otobüsler, dolmuşlar, arabalar ve kaldırımlar insan eti taşımaktan eskiyordu. Karanlığın içinden gelen soğuktan korunmak için giysilerin yakaları kulakmemelerine kadar kaldırılıyor, eller ceplere sokuluyordu. Issız ada fiyatlarının en çok merak edildiği saatlerdi. Yasal kumarhaneler olan işyerlerinde kaybettikleri onurlarının heykelini evlerinde yapmak için kırık dökük aile parçalarını kullanacak olan insanlar yumruklarını ağızlarına götürüp içlerine üflüyorlardı çünkü o akşam İstanbul'da herkes üşüyordu.

"Çok soğuk!"

Hakan avuçlarını birbirine sürttü ve tekrarladı:

"Çok soğuk. Gidip emanetçiden montları alalım."

Cenk, nereye gittiğini bilmeyen ancak soğuk yüzünden hızlı yürüyen grubun en sağındaydı. Kalabalık bir kaldırımda kimseyle çarpışmamaya dikkat ederek ilerliyorlardı. Cenk, başını hafifçe öne eğip Hakan'a baktı:

"Bir, ben monttan nefret ederim ve sadece palto giyerim. İki, son

gittiğimde emanetçi, parasız hiçbir şey vermeyeceğini söyledi."

Afgan, derhal sinirlendi:

"Kimin malını kime vermiyormuş?"

Barbaros, Afgan'ı derhal sakinleştirdi:

"Normaldir. Adama hâlâ hiçbir şey ödemedik ve dükkânını soyunma kabini gibi kullanıyoruz. Para istemesi normaldir. Gidip adamın suratını dağıtmanın hiçbir yararı olmaz. Karaköy'de esrar satılan küçük bir kulübe biliyorum. Deniz kenarında. Oraya gidelim. Sahibini tanıyorum. Zamanında sırtımdan çok para kazandı. Sayemde en az elli tane sağlam kokain müşterisi edindi."

Cenk, başını tekrar öne eğip Barbaros'a çevirdi:

"Ben yokken kokaine mi başladın?"

"Hayır" dedi Barbaros, "ama çocukluk arkadaşlarımızın çoğu cumartesi geceleri kokain kullanmaya başladı. Ben de satıcıyla alıcıları bir araya getirdim. Ama asla komisyon almadım. Çünkü o zamanlar hesabını bilmeyecek kadar zengin bir çocuktum."

Cümleyi Afgan tamamladı:

"Şimdiyse hesabını bilmeyecek kadar yoksul bir çocuksun."

Barbaros'un adımlarına uydular. Yollarını üşüye üşüye buldular. Açlığın bedenlerini hareket ettiren enerjiye musallat olmasına zaman vardı. Bu yüzden sadece seyrek de olsa mideleri civarında bir buruntu hissediyorlar ve nefeslerinin ramazan ayı gibi koktuğunu biliyorlardı. Cenk'in bir zamanlar kapısından girip denizden çıktığı sahildeki Mimar Sinan Üniversitesi'nin Fındıklı kampüsünün kaldırımından yürüdüler. Diğerlerinin aksine Cenk, demir parmaklıkların ardındaki üniversite binasına bakmadan attı adımlarını. Hakan konuştu. Ancak sadece cümle kurmak için. Öylesine. Geldiği gibi:

"Bunun gibi bir sanat okulu görmüştüm. Önünde Béla Bartók'un büstü vardı. Büstün kaidesinde de adı yazıyordu. Elimde de siyah sprey boya vardı. Béla'nın başına 'Yedi' yazmıştım. Yedi Béla Bartók!"

Kısa bir sessizlik oldu. Tepkisiz birkaç saniye. Sonra bir stadyum konserinin kapıları açıldığı anda insanların boşluğa saldırmaları gibi kahkahalar da piçlerin ağzından geceye kaçtı. Yaşa-

dıkları hayat canlarını o kadar yakıyordu ki Hakan'ın aptalca hikâyesine bir an önce tedavi edilmesi gereken histerikler gibi güldüler. Ağızlarını o kadar büyük açtılar ki kahkahalar büyük harflerle çıktı. Canları o kadar yanıyordu ki piçler bağırarak güldüler.

"Barbaros Bey, siz buralara uğrar mıydınız?"

"Nasılsın Resul?"

"İyidir. Gençler kim?"

"Hepsi sağlam. Oturacak yerin var mı?"

"Sedire geçin. Çay koydum. Şimdi olur."

"Resul, bu gece misafirin olacağız. Buralar basılıyorsa, bizi hiç uğraştırma, derhal devam edelim."

"Yok be Barbaros. Yoklamıyorlar artık. Anlayacağın, herkes temiz. Laciler de temiz, biz de temiziz. Ekmeğimize bakıyoruz. Uğramıyorsun?"

"Senin dükkânda bana göre mal yok. Getir bir yerlerden on kasa kaçak Jack, istediğin parayı basayım."

"Sen canlıyı bas, ben sana Mr. Jack Daniel'ın kendisini getiririm! Hayırdır, geceleri dışarıda kalmazdın?"

"Üç günden önce misafire neden geldiği sorulmaz. Sen de sorma."

"Başımın üstünde yerin var. Neyse, bak ne diyeceğim? Senin adamları zula patlatma mevzularından içeri aldılar. Ama hergeleler çay içip çıktı. Ulan, ne acayip arkadaşların var senin!"

"Öylelerdir Resul. Sen onları memnun et, buraya jakuzi yaptırırlar. Yalnız fazla yolma, uyanırlarsa kendini locada bulursun."

"Valla yolmuyorum! Rızkımızı çıkaracak kadar. Haydi, çay içelim. Aç mısınız?"

Ahşap kulübenin, ağır naylonlarla perdelenmiş kırık pencerelerinden giren rüzgâr, sobanın üstündeki çay güğümünden çıkan buhara çarpınca eriyordu. Resul'ün işyeri, Sahil Koruma Komutanlığı'nın haritalarında yer almayan bir Boğaz kenarındaydı. Dört çürümüş teknenin kuşattığı, elektriğini nereden bulduğu belli olmayan bir ampulün aydınlattığı, sahipsiz mezara benzeyen bir kulübe. Resul, yaşsızdı. Yüzü yaralı ve kırışıktı. İçi kurumuş

ama hâlâ köklerinin üstünde duran çirkin bir ağaca benziyordu. Çingene'ydi. Ama göçebe değildi. İstanbul göçer, Resul gitmezdi. Sağı solu patlamış, her hareketinde süngerleri uçuşan yeşil bir koltukta oturur, müşterilerini beklerdi. Resul'ün kulübesi labirentin sonundaki peynir parçasına benziyordu. Oraya giden yolu sadece uyuşturucu satın almaya gelen fareler bulabilirdi. Tabiî bir de peyniri oraya koyan yarı resmî yarı sivil otoriteler. Piçler, Resul'ün karşısındaki duvarın dibine serilmiş sedirde bağdaş kurmuş otururken, Barbaros'un değişen ses tonunu, daha önce telaffuz ettiğine tanık olmadıkları kelimeleri dinlediler. Dostlarının sosyal hayatın her düzeyinde saygı görüyor olmasına hayran kaldılar ama Barbaros bundan nefret ediyordu. Ani değişiminden, herkesin anlayacağı dilden konuşabilme yeteneğinden iğreniyordu. Resul'ün sorusuna verdiği yanıt midesinin bulanmaya başladığının ilk belirtisiydi:

"Yeni yedik. Aç değiliz."

Bir gerilme gürültüsü oldu ama kimse duymadı. Çünkü gürültü, piçlerin açılan gözlerinin çevresindeki derilerden geldi. Ancak ev sahipleriyle aralarındaki tek bağlantı olan Barbaros, aç olmadıklarını ilan ediyorsa, bu iddiayı tekzip edebilmelerine de imkân yoktu. Sadece birbirlerinin davranışlarının nedenini her anlamadıklarında yaptıkları gibi sessizce kabullenmekle yetindiler.

Piç, diğer piçe sonsuz hoşgörü gösterir. Çünkü tek ayağı, avlanmaya çıkmış hayatın kapanına sıkışmış olan ancak diğeriyle de ölümün ciğerine adım atan piçin davranış ve tercihlerini sadece bir başka piç kabul edilebilir olarak değerlendirir ve "Neden?" diye sormaz. 'Neden' sorusu piçliği yok eder. 'Çünkü'yle başlayan cümleler sadece istenildiğinde kurulmalıdır. Aksi takdirde piçlerin diğer insanlardan farkı kalmaz. Oysa piçler diğer insanların aklına gelmeyen her şeydir.

Resul, çayları ve şekerleri dağıtıp koltuğuna gömüldü. Hakan tabağındaki iki kesmeşekeri çaya atmaktansa çiğneyerek yemeyi tercih etti. Böylece, bedeninin içindeki okyanusun dalga sesleri-

ni biraz olsun bastırabileceğini düşündü. Ancak yanılmıştı, çünkü açlığın çığlığı kulaklarındaydı. Türkiye'deki uyuşturucu ağına yakalanmış sivrisineklerden birinin yemeğini paylaşmayacaklardı ama belki varsa içkisini içebilirlerdi. Barbaros'a baktı:

"İçecek bir şey var mıdır?"

Resul soruyu duydu ve ağzına götürmek üzere kaldırdığı çay bardağına yapışmış küçük metal tabağı söküp yere koyarken konuştu. Sesi her eğilen insanın konuştuğunda olduğu gibi tekleyerek çıktı:

"Var. Konyak var. Bak, şurada bir yerde olacaktı."

Kulübenin şurası ya da burası yoktu. Sadece dört duvarı ve bir duvara çakılmış, omuz hizasındaki rafvardı. Rafın üstünde de küçük renksiz torbalar, plastik su şişeleri sıralanmıştı. Ancak tabiî ki hiçbir kap, torba, şişe üzerinde etiketini taşıdığı ürünü içermiyordu. Bir buçuk litrelik şişelerden biri kapaksız ve ağzına kadar kahverengi bir sıvıyla doluydu. Resul'ün bir saniyeliğine parmağıyla gösterdiği yönde duruyordu. Hakan kalkıp şişeyi aldı. Ağzını kokladı. O güne kadar kokladığı en ekşi konyak kokusunu içine çekti. Kokuyu ağzından çıkardı. Piçler, yarılanmış çay bardaklarını uzattılar ve su şişesi boşalmaya başladı. Sıcak çay ve esrar kulübesi kalitesindeki konyak ince belli, geniş omuzlu bardaklarda karıştı.

"Sağ ol" dedi Resul "ben istemem. Benim ilacım başka."

Hakan, sedirin ısıttığı noktasına oturup bağdaş kurdu ve yapraksız ağacın esrar sarmasını izledi. Aklına Red Kid geldi. Tütün karşıtları yüzünden bir çizgi roman efsanesinin ağzına sigara yerine saman çöpü sokan çizere içinden küfretti.

Resul, koltuğuyla yanında oturduğu duvarın arasına sıkışmış karanlığın içine elini soktu ve kulübede bir darbuka doğdu. Resul kadar esrarkeş bir kasetçaların 20 vatlık tek hoparlöründen çıkan darbuka sesi nabız gibi hızlandı. Resul esrarlı sigarasını yaktığı anda darbuka bir kemanla evlendi. Su şişesi elden ele yuvarlandı. Çaylar konyakla tazelendi. Duman ampule yükseldi ve kanatlı bir böcek gibi çevresinde uçuştu. Ancak gideceği bir yer olmadığından aşağı indi. İnerken de piçlerin nefes borularına uğra-

dı. Dumanın altı da, üstü de aynı tattaydı. Kemanın yayı darbukanın derisinde gerildi ve Çingene müziği bir ok olup piçlerin kulağına saplandı. Açlık, soğuk, hayat, ölüm, dostluk, aile yok oldu. Konuşmaya gerek yoktu.

Yetişkin serçeparmağı büyüklüğünde, antenleri bedeninin yarısı kadar olan kahverengi bir böcek Hakan'ın başparmağıyla işaretparmağının arasındaki vadiden sol eline tırmandı. Kurumuş terin, üzerine beyaz resimler çizdiği siyah gömleğin kolunda yürüdü. Resimlerin bir anlamı ve böceğin ayak sesleri yoktu. Gövdeye yapışmış dirsekten, hâlâ darbukanın nabzında inip kalkan göğse geçti. Olduğu yerde bir daire çizdi. Yoluna devam etti. Gömlek cebinin ağzını yeni açılmış kurşunkalem kalınlığındaki bacaklarıyla ezdi. Önüne çıkan tepeyi geçip yakadan boyna ulaştı. Her ne kadar ten rengi kahverengiyle uyumlu da olsa Hakan'ın uykusunun kapısı böcek tarafından zorlandı. Hakan başını yavaşça sağa çevirdi. Böcek sol yanağa yürüdü ve antenleri kirli insan derisine değdi. Hakan'ın uykusunun kapısı bir daha asla kapanmamak üzere kırıldı. Böceğin antenlerinin bittiği yerdeki gözkapağı açıldı ve Hakan kendisini tokatlayarak bir mancınık gibi doğruldu. Böcek sedire düştü ve karanlığın içinde parçalanmış kesmeşekerlere doğru yürüdü. Hakan uyandı. Ardına dek açılmış gözler, ışıksızlığa rağmen her şeyi gördü. Yere uzanmış piçleri. Resul'ün boş koltuğunu. İki büklüm edilmiş plastik şişeleri. Elektrikten yoksun ampulün camını ve içindekileri. Her şeyi. Yere yasladığı ellerini yumruk yapıp sedire bastırdı. Dizlerini göğsüne doğru çekip ayağa kalktı. Kulübenin zifirî siyah havasında kapının demir tokmağına baktı. Bir çöl kaktüsü gibi hareketsiz durdu. Tokmağa giden dört adımlık yolu gözleriyle geçti. Basarak doldurması gereken boşlukların yerini ezberledi. Kaktüsün bir ayağı yükseldi ve Barbaros'un başının üzerinden geçip rutubet yeşili beton ze-

mine dokundu. Diğer ayak, kulübenin inmeyecek tozlarını daha da yükselterek Afgan'ın sağ bacağıyla Cenk'in sol omzunun arasına girdi. Üçüncü adım Cenk'i geride bıraktı. Dördüncü hamlede Hakan'ın vücudu bir çöl kaktüsü gibi hareketsiz durdu. Demir tokmağa giden kol uzaklığındaki yolu gözleriyle geçti. Kulübenin dışındaki hayatı yıllar önce ezberlemişti. Kapının bir kilidi ve Hakan'ın ayak sesleri yoktu.

Gökyüzünün ışığı kulübeye, açık kapı kadar girdi. Kapandıkça ezildi. Dikey bir çizgiye dönüştü ve yok oldu. Saat yediydi. Afgan'ın uyanma vakti. Oysa Barbaros ve Cenk de uyanıktı. Üzerlerinden sızan Hakan'ın gölgesini kapalı dudakları ve açık gözleriyle izlemişlerdi. Kulübenin zifirî siyah havasında gözkapaklarını indirdiler. Dostlarını son kez gördüklerini anladılar.

O sabah, piçleri terk eden Hakan nadasa bırakılmış toprak kadar sakindi. O sabah, hiçbir piç Hakan'ı giderken gördüğünü söylemedi.

Piçler piçtir.

Kulübedeki sabahın üzerinden yüz yetmiş yedi gece geçti.

Beyaz yüzlü ve çamur giysili adam, terk edilmiş bir binanın zemin katındaki yıkık duvarlı bir odada tuvalet kâğıdı yerine sağ elini kullandı. Karşısındaki çatlak aynada önce sararmış avucunu, sonra yüzünü gördü. Yırtık pantolonu bileklerine sarılmış bir yılan gibi duruyordu. Tek sağlam duvardaki deliklerden, doğalı yarım saat olmuş bir güneş damlıyordu. Bacaklarında canlı ödemler ve ölü yaralar olan adam bağırsağından düşenlerin ne olduğunu bilmiyordu. Ama korkmuyordu. Çıplak tabanlarını, beton zemine sürterek iki küçük adım attı. Bir su birikintisine bastığını kırık ve kopuk tırnaklı ayakları ıslanınca anladı. Ağır ağır çömeldi. Sağ avucunu suya bastırdı. Kirli suyun içinde, elini temizlediğini sandı. Ağır ağır doğrulurken pantolonunu beline çekti. Ancak pantolon kasıklarına kadar kaydı çünkü çekilecek bir fermuarı ve kapatılacak bir düğmesi yoktu. Odanın kapısız çıkışına doğru üç adım attı. Durdu. Düştü. Glikoz eksikliğinden ötürü vücudundaki mineral dengesi bozulmuş olan adamın bilinci yok oldu. Üç buçuk saat süren bir komanın sonucunda adamın kalbi durdu.

Afgan, açlık ve susuzluktan öldü.

Kulübedeki sabahın üzerinden yüz dört gece geçti.

Sokağın trafiği durmuş, kadın, erkek ve çocuklar tek bir noktaya bakıyordu. Yedi polis, kaldırıma oturmuş adama yaklaşmaya ve onunla iletişim kurmaya çalışıyordu. Ancak üzerinde sadece bir pantolon olan adam, elindeki kana batırılmış satırı bırakmıyor ve kimseyi duymuyormuş gibi, kalabalığın içindeki tek boşluğa, kendisini izleyen insanların gözlerine bakıyordu. Polis telsizlerinde, bir kasap dükkânına giren ve üç kişiyi satırla öldürdükten sonra kasadaki parayla kaçmaya çalışan bir şahıstan bahsediliyordu. Şahıs, sokaktan tesadüfen geçen motosikletli bir polisle karşılaşmış ve kaldırıma oturmuştu. Tek bir namlunun denetiminde beklerken üzerine doğrultulmuş tabanca sayısı zaman içinde artmıştı. İzleyiciler ve adam sessizdi. Konuşanlar polisler ve telsizleriydi. Beyaz yüzlü adam üzerine doğrultulmuş çeliklerle ilgilenmiyor, boşta olan sağ elinin işaretparmağıyla sol kolunun derisinden topladığı kanla çıplak göğsüne "tişört" yazıyordu. Bu yüzden arkasından yaklaşıp, sol bileğini kavradıktan sonra kolunu boğazına dolayan polisi fark edemedi.

Bilekleri sırtından kelepçelenmiş olan Cenk, polis arabasının arka koltuğuna ensesinden tutularak bindirildi.

Kulübedeki sabahın üzerinden seksen altı gece geçti.

Kiralık bir Cadillac New Yorker, geniş bir bahçeye açılan yüksek demir kapıların arasından geçti. Ağaçların arasındaki yolun sonundaki binanın önünde durdu. Arabanın şöför koltuğundan inen adam, kendisine doğru yaklaşan iki hastabakıcıya baktı. Biri, sol arka kapıyı açıp koltuğa uzanmış adamı kollarından tutarak yavaşça çekti. Diğeri sürdüğü tekerlekli sandalyeyi arabaya yaklaştırdı. Beyaz yüzlü adam, sandalyeye nazikçe yerleştirildi. Arabayı, John F. Kennedy Havaalanı'ndan beri sürmüş olan adam, kendisinden uzaklaşan üç kişiyi izledi. Gözleri yükseldi ve çift kanatlı büyük ahşap kapının üzerindeki yazıyı okudu: Silver Lake Psikiyatri Kliniği. Barbaros'un babası arabaya bindi.

Tekerlekli sandalyede oturan ve bir felçliyi andıran Barbaros, binanın ağzından içeri kaydı. Birleşmiş Milletler Örgütü'nün merkezi kırk iki kilometre doğudaydı.

Kulübedeki sabahın üzerinden üç saat geçti.

Siyah yüzlü bir adam kendisine uzatılan banknotu alırken konuştu:

"Bütün eşyalar senindir."

Hakan, elindeki banknota bakarak emanetçinin deposundan çıktı. Taze güneş, gözbebeklerini büyüttü. Yürüdü. Aradığı tabelayı buldu. Altındaki kapıdan içeri girdi.

"Bir dövme istiyorum. Sol omzuma."

Hakan, elindeki kartı ankesörlü telefonun karnına soktu. Parmaklarının hafızasındaki tuşlara bastı. Bekledi.

"Alo."

"Anne."

"Hakan?"

"Evet anne, benim... Lütfen beni kurtarın."

Hakan ağlamaya, annesi konuşmaya başladı. Hakan, annesinin bütün şartlarını kabul etti.

"Söz veriyorum anne. Bir daha sizi hiç üzmeyeceğim. Size layık olmak için her şeyi yapacağım. Ne olur, beni kabul edin."

Hakan'ın annesi sancılandı ve çocuğunu ikinci kez doğurdu:

"Eve gel Hakan. Seni bekliyoruz."

On saatlik bir yolculuğun ardından, ücreti ailesi tarafından ödenmiş olan otobüs koltuğundan kalkan Hakan, ücreti ailesi tarafından ödenecek olan bir taksi koltuğuna oturdu.

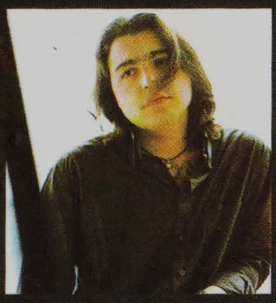
İçinde, ailesinin yaşadığı daireyi barındıran apartmanın asansörüne bindi. Üzerinde "6" yazan düğmeye bastı. Olduğu yerde döndü. Gömleğinin düğmelerini açıp sol yakasını omzuna indirdi. Asansörün aynasında, omzundaki kelimeyle göz göze geldi. Daktilo harfleriyle yazılmış ve derisine işlenmesinin üzerinden yirmi dört saat bile geçmediği için hâlâ simsiyah olan kelimeyi, kurumuş dudaklarını çatlatan bir gülümsemeyle okudu. Üç harflik bir kelimeydi: "HİÇ."

Piç

Hakan Günday

Piçlerin çocukları olmaz.
Piçler, âşık oldukları kadınların kendilerini kurtaracaklarını düşünür. Oysa hiçbir kadın dünyaya bir piçi kurtarmak için gelmemiştir.
Piçlere sır verilebilir. Ölümleriyle son bulan sırdaşlıkları vardır.
Piçlerin cinsel hayatı düzensizdir.
Piçlerin bedenleri ve akılları, diğer insanlarınkilerin aksine nasırlaşmaz. Onların nasırlaşan tek yerleri ruhlarıdır.
Piçler sadece kendi aşklarına saygı duyarlar. En yakın dostlarının kadınlarına dil ve el uzatabilirler. Bu durumda piç tabiî ki suçlu, ancak piçlik meşrudur.
Piçler düzensiz hayatlarında düzenli olarak içki içerler. Belli sayıdaki kadehten sonra sarhoş olup sızarlar. Sızdıkları yerin adı huzurdur.
Piçlerin babalarıyla olan ilişkileri mezar taşı kadar soğuk, yeni dökülmüş kan kadar sıcaktır.
Piçler insan öldüremedikleri, ağır suçlar işleyemedikleri, korkak ve hain oldukları için yaşadıkları yerleri zorunlu kalmadıkça terk edemezler.
Piçin davranış ve tercihlerini sadece bir başka piç kabul edilebilir olarak değerlendirir ve "Neden ?" diye sormaz. "Neden" sorusu piçliği yok eder.

"Piçler açtı. Piçler kirliydi. Ter, toz ve çamur kokuyorlardı. Üşüyorlardı. Ama gülüyorlardı."

29 mayıs 1976'da Rodos Adası'nda doğan Hakan Günday, ilköğrenimini Brüksel'de tamamladı. Ankara Tevfik Fikret Lisesi'ni bitirdikten sonra Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransızca Mütercim Tercümanlık Bölümü'ne kaydoldu. Ertesi yıl Université Libre de Bruxelles'in Siyasal Bilimler Bölümü'ne geçti. Öğrenimine Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde devam etti. İlk romanı *Kinyas ve Kayra'dan* (2000) sonra ikinci kitabı *Zargana* (2002) Doğan Kitapçılık tarafından yayımlandı.

Kapaktaki resim: Emre Orhun

ISBN 975-293-134-0

DK DOĞAN KİTAP